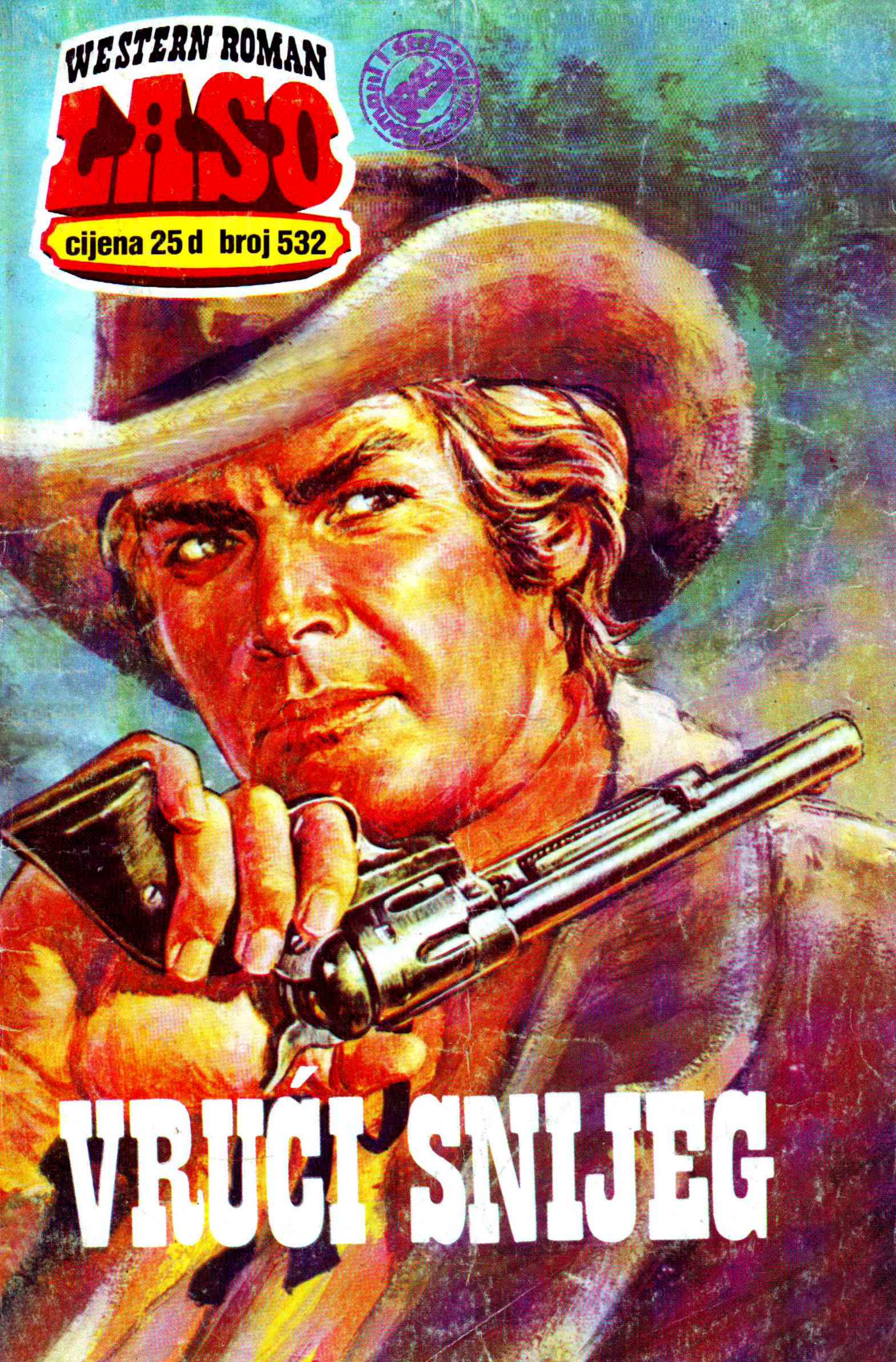

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 25 d broj 532

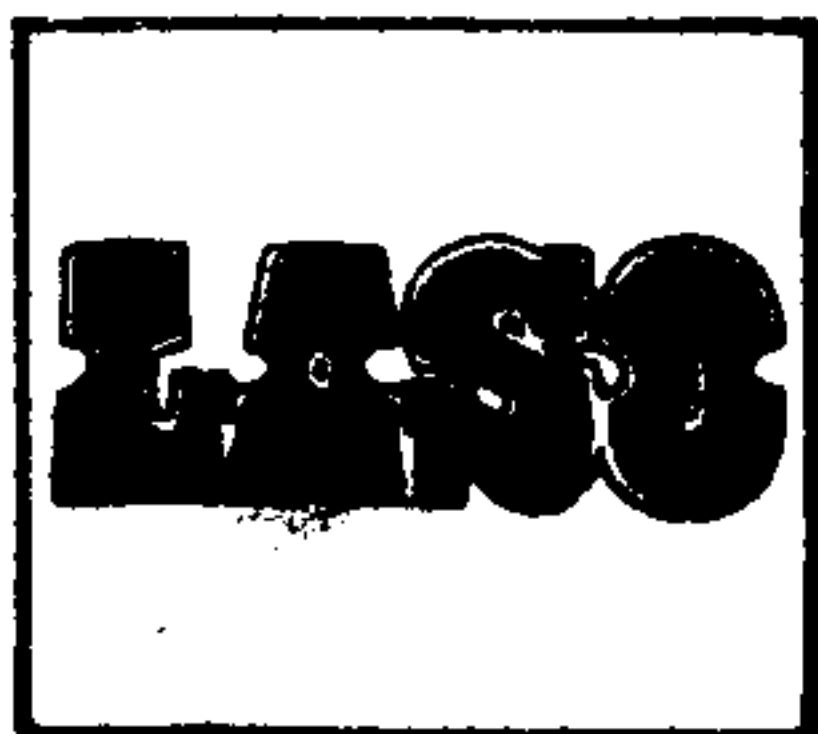
VRUĆI SNIJEG

Edwin Booth

VRUĆI SNIJEG

LASO 532

Edwin Booth: **VRUĆI SNJEG**

Naslov originala: **LEADVILLE**

Recenzija: **Branko Kosec**

Copyright: **G. P. A., München**

Prijevod: **M. Turudić**

Grafički urednik: **Ivica Bartolić**

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr. Vladimir Anić, dr. **Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.s.o.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda: „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI. 1973.

LASO 532 izlazi 23. 12. 1983.

I

Kad su Allan Harding i Frisco Noonan dojahali do jednog zavoja, Harding iznenada ugleda upregnuta kola zaustavljena na sredini ceste.

— Mora da je netko u neprilici — reče. — Pričekajmo. Noonan bezvoljno stane. Bilo mu je dosta razgovora s prijateljem. Šutio je cijelo vrijeme dok su iz Central Cityja jahali prema Leadvilleu. Mrzio je hladnoću i vjetrove. Mrzio je i samog sebe što se uopće uputio na takav put. Čeznuo je za dugim ljetom i danima punim sunca i topline.

Harding nije razmišljao o hladnoći. Sve ostalo bilo mu je mnogo važnije. Znatizeljno je promatrao što će se dogoditi na cesti. Kola su bila puna, vjerojatno natovarena robom. Podalje su stajala dvojica jahača, jedan je držao uperen karabin. Bili su prilično udaljeni, pa se nije moglo čuti o čemu razgovaraju, ali je bilo očigledno da razgovor nije prijateljski.

— Mislim da se onaj na kolima sledio od straha — reče Harding nakon nekoliko trenutaka. — Ne misliš kako bi bio red da i mi nešto kažemo?

— To me ne bi ugrijalo — neraspoločeno će Frisco. — Kako to misliš izvesti?

Umjesto odgovora Harding povuče sa sedla karabin, nanišani između dvojice konjanika i opali.

Dogodilo se ono što je očekivao. Obojica naglo okrenu glave prema mjestu otkud je dopro pucanj. Onaj s karabinom učini pokret kao da će uzvratiti vatrom, ali mu se pogled zaustavi na uperenoj cijevi karabina. Nije imao izgleda. Njegov konj se preplašeno propinjao. Prekleo je dovoljno glasno da su ga Harding i Noonan a zatim zas koči konja i odgalopira u suprotnom smjeru. Drugi konjanik uradi isto.

— Neljubazni tipovi, zar ne? — nevoljko će Frisco. — Nisu ni toliko strpljivi da bismo se upoznali.

— Sjetili su se da imaju važan sastanak na nekomu drugom mjestu — reče Harding. — Kladim se da ćemo se još koji put susresti. A sada hajdemo pogledati u čemu je bio problem.

Čovjek na kolima gledao je kako se približavaju. Bio je gotovo skriven u velikom ovčjem kaputu, ali se činilo da je prilično visok, gotovo kao Harding. Lice mu je bilo obraslo bradom, a u plavim očima nije bilo nimalo straha. Mirno je čekao. Harding zaustavi konja pored njega.

– Bio si u neprilici. Što su htjela ona dvojica?

– Ona dvojica? – gorko se nasmiješ. – Misliš, oni nitkovi. Da niste naišli, za deset minuta kola bi mi bila na dnu kanjona – reče, pa prebaci uzde u lijevu ruku. – Zovem se Gagan, ako vas to zanima. Prijatelji me zovu Spud.

– Drago mi je, mister Gagan – reče Allan. – Ja sam Allan Harding, a moj prijatelj je Frisco Noonan.

– Drago mi je – kimne Frisco. – Koliko sam shvatio, onoj dvojici nisi baš simpatičan.

– Nisam ja u pitanju. Nema tu ništa osobnog. To je zbog gazde za kojeg radim, teretne linije Feeney. Nisu nas prvi put zaustavili. Bojim se, ni posljednji.

Na ime »Feeney« Harding brzo pogleda Frisca i jedva vidljivo kimne. Frisco odmah shvati.

– Kao što rekoh – nastavi Spud – sva sreća što ste naišli, jer bi bilo svašta. Nadam se da ih uskoro nećete vidjeti. Ako smijem pitati, kamo ste se uputili?

– U Leadville – odgovori Harding.

– Toga sam se i bojao – reče Gagan. – Tamo su i oni krenuli. Možda bi bilo najbolje da se vratite.

– To bi nam baš mogla biti dobra prilika. Nas dvojica ih lako možemo srediti – ležerno će Harding pa doda okrenuvši se prijatelju. – Zar ne, Frisco?

– Otac me je učio kako ne smijem dozvoliti da me neka budala vuče za nos – kimne Frisco. – Jest da je poginuo slijedeći svoje načelo, ali isplatilo se. Hoću reći, ne namjeravam se vratiti istim putem. Lakše mi je umrijeti od metka nego od hladnoće.

– Kako hoćete. Međutim, nešto vam moram reći. Osim Dobbsa i Faradaya, koje ste maločas vidjeli, budite spremni na znatno bogatiji doček. Svi rade za istog čovjeka: vlasnika prijevozne kompanije Rocky Mountain.

– Hvala vam što ste nas upozorili – reče Harding. – Vrijeme je da krenemo. Nadam se da ti taj Dobbs i Faraday danas više neće smetati.

– Danas zacijelo neće – reče Gagan – a sutra... to je druga ptica.

Kad su se dovoljno udaljili od vozara, Harding će tiho:

– Nadam se da si uhvatio ime onoga za koga ovaj radi, teretne linije Feeney. To smo mi, ako si slučajno zaboravio.

– Ne brini – reče Frisco. – Sve mi je jasno. Dobar mu je prijedlog da se vratimo u Tragedy Springs. Prokletstvo, ubio bih se što sam te upoznao s Feeneyjem!

– Ne budi tako crn – umiri ga Allan. – S takvim smo i prije imali pune ruke posla.

– Mora da si nešto već smislio – progunda Frisco. – Samo da nas ne smlave ti banditi. I da se ja u međuvremenu ne smrznem. Nikad nisam ni pomislio da može postojati tako hladna zemlja.

– Ne zaboravi da smo više od 3000 metara iznad morske razine – podsjeti ga Harding. – Tek je rujan i prave hladnoće još nisu nastupile. U Leadvilleu će, vjerojatno, biti toplije. Zamisli samo topli salun!

– Bit će toplije – suglasi se Frisco. – A obistini li se ono što nam je vozar rekao o dočeku bandita, bit će čak vraški vruće.

II

Ured prijevozne kompanije Rocky Mountain smješten je u glavnoj ulici Leadvillea, gotovo na kraju poslovne četvrti grada. U trenutku dok su se Harding i Noonan približavali gradu sa sjeverne strane, Moose Durham je pažljivo slušao svoje ljude.

– Kućkin sin! Barem da nas je upozorio! – bijesno je ponavljao Dobbs. – Pucao je iz čista mira.

– Sumnjam da je bilo baš tako – reče Moose Duham. – Iz takve blizine zacijelo nije slučajno promašio. Čini mi se da je namjerio tek da vas zaplaši, što je i uspio. No, o vama sam uvijek mislio da ste hrabri momci i da nikad ne biste bježali.

– Prokletstvo, nije riječ o hrabrosti! – negodovao je Dobbs. – Otkud smo mogli znati da je to baš on? Mogao je biti šerif ili bilo tko drugi. Zar ne, Faraday, morali smo biti oprezni?

Za razliku od Dobbsa, jakog i kršnog momka, Faraday je bio sitan i neugledan. Uvijek je djelovao preplašeno. Poslušno je kimao i potvrđivao sve što bi Dobbs rekao.

– Točno I morali smo se odmah povući. Da smo znali tko je, sredili bismo ga na licu mjesta.

Moose Durham se nije htio upuštati dalje u razgovor. Znao je da lažu, no tu se više ništa nije moglo izmjeniti.

– Šteta što ste Feeneyju omogućili da u Leadville dopremi novu pošiljku namirnica – nestrpljivo zaključio Moose. – Kad vam sljedeći put dam neki zadatak, pobrižite se da ga pošteno obavite. Jeste li razumjeli?

– Jesmo, šefe – odgovori Dobbs, a Faraday poslušno kimne.

Zatim žurno izidu na ulicu, sretni što su dobro prošli.

– Lako je njemu govoriti – ljutito će Dobbs. – Želio bih vidjeti što bi on uradio!

– Mogao si mu to reći – podrugljivo će Faraday. – Sigurno bi te pohvalio zbog hrabrosti, i to nogom ravno u...

Dobbs se namršti, ali ništa ne odgovori. Faraday je na riječima bio uvijek jači od njega. Dobbsa je krasila sirova snaga. Kad je, pak, bio umoran i nezadovoljan onim što se dogodilo, umjesto razgovora više ga je privlačio salun. Tek nakon dva viskija smogao je snage da ponovno otvori usta.

– Samo ako ih još jednom vidim, zapamtit će me!

– Ne sumnjam da ćeš im pokazati tko si – spremno doda Faraday, jer je znao da je najopasnije proturječiti Dobbsu kad ovaj nešto popije – ali ne vjerujem da ćeš za to imati prilike. Ako im je Spud Gagan rekao za koga radimo, kladim se da će nas se kloniti.

– To je drugo – reče Dobbs. – Ali, pobrinut ću se i za Gagana. Kućkin sin! Nije ni trepnuo kad sam mu rekao da side s kola. Sljedeći put neće imati vremena za razmišljanje. Završit će u kanjonu zajedno sa svojim kolima.

– A konji? – upita Faraday. – Zar neće i oni na dno, zajedno s gazdom?

– Ah, ne – odmahne Dobbs. – Gazda bi nam poludio da se to dogodi. Kad bude preuzeo Feeneyjev posao, bit će mu potrebno mnogo konja.

Dobbs namigne točitelju da napuni čašu.

– Kad već govorimo o Feeneyju – reče Faraday – baš me zanima što je s njim. Dugo ga nisam vidio... gotovo mjesec dana.

– Netko mi reče da je otišao u neki gradić bogu iza leđa... u Tragedy Springs – odgovori Dobbs. – Pa, moram ti reći da neću svisnuti od tuge ako ga nikad više ne vidim. Međutim, što se tiče one njegove prostakuša, neću dvoumiti da je skinem s konja ako mi dođe pod ruke. Ili učinim ono drugo... ako shvaćaš što mislim. – Kad se nacerio, ukaže se red požutjelih zuba. Onda rukom opipa ožiljak na lijevom obrazu. – To je ona učinila. Bičem! Prokleta da je! I što je tamo radila s prijevoznicima robe? To više što u blizini nije bilo vlasnika.

Faraday se posveti piću. Uostalom, nije dijelio Dobbsovo mišljenje o Molly Root. Toj se ženi mogao samo diviti, i njenoj ljepoti i njenoj hrabrosti. Mada je u životu uradio mnogo ružnoga, o osobi koju poštuje nije mogao čak ni izreći ništa ružno.

– Kad se ugriješ, mogli bismo krenuti – reče skrenuvši razgovor na drugo. – Ike će se zabrinuti da nam se nije nešto dogodilo.

Dobbs nešto promrmlija i popije piće, a onda obojica izidu iz saluna. Nisu platili, jer točitelj je sve ionako stavljao na Mooseov račun. Bila je to jedna od povlastica onih koji rade za Durhama. Moose Durham je tvrdio u da njegovi radnici moraju biti sretniji od ostalih, da moraju uživati u onome što drugi nemaju. Međutim, ako su pokazali neposlušnost, sve im je odmah uskraćeno, a uz to bi platili i glavom.

Ike Langhorn je imao zadatak da nadgleda i čuva šest kola i tridesetak konja u ovelom natkrivenom dvorištu, koje je služilo za zaštitu od lošeg vremena. Ike je bio odan Durhamu, vrlo pouzdan i savjestan. Prije je radio u banci, gdje je ostao bez noge. Bio je srednjih

godina i vrlo brz na revolveru. Nitko pametan ga nikad ne bi zadirkivao, čak ni Dobbs. Langhorn je slušao jedino Moosea Durhama.

Kad su Dobbs i Faraday ušli u dvorište, vidjeli su samo dvojica kola, a neke su staje bile prazne. Troja kola bijahu na redovnoj liniji Central City – Leadville, a s četvrtih su istovarivali robu namijenjenu jednom rudniku.

Langhorn je ljutito istrčao iz svoje rupe.

– Trebali ste biti ovdje prije sat vremena. Rekli su mi kad ste dojahali u grad. Gdje ste dosad?

Dobbs je oklijevao. Faraday se prvi snašao:

– Išli smo u ured i razgovarali s Mooseom Durhamom.

– Zar zato mirišete na viski? – upita Ike Langhorn. – Otkud gazda časti viskijem u svom ured?

– Navratili smo u salun – prizna Faraday. – Trebalo nam je nešto da nas strese.

– To sam vam i ja mogao dati – reče Langhorn. – Vidite ove prazne staje? Valja ih očistiti i donijeti novu slamu. Ako vas to ne ugrije, smislit ću nešto drugo.

– Dobbs problijedi od bijesa, ali ga Faraday uzme za ruku i povede prije nego uspije otvoriti usta. Langhorn se povuče u svoju rupu, a Faraday reče ispod glasa:

– Bolje šutimo. Ovog ionako ne možeš učiniti jadnijim.

– Nismo plaćeni da čistimo staje! Posao nam je da nasmrt preplašimo sve koji pokušaju stati na put Mooseu Durhamu.

– A to nam danas nije pošlo za rukom – značajno doda Faraday.

– Bolje da šutimo dok se Moose ne smiri. I on i Ike Langhorn. Osim toga, ovo će nas doista ugrijati.

— Uopće mi nije hladno — promrmlja Dobbs, ali ipak poslušno krene za Faradayem.

III

U vrijeme kad su Dobbs i Faraday izišli iz Durhamova ureda, Allan Harding i Frisco Noonan su napokon stigli do saluna „Fast Buck“ na suprotnoj strani glavne ulice. Nakon velikih hladnoća u zatvorenoj je prostoriji bilo gotovo neugodno toplo. Harding je skinuo kaput i ostao u tamnom, odlično krojenom odijelu. Zamalo bi se mogao prodati za poslovnog čovjeka da nije nosio opasač.

Čak je i Frisco bilo dovoljno toplo, pa je otkopčao ogromni kaput ali ga nije skinuo. Za razliku od Hardinga, djelovao je kao da je odjeću pokupio sa smetliša.

Frisco se ogledao da ih netko ne bi čuo, pa tiho upitao:

— Što ćemo sada? Doći do Feeneyja i tek tako reći da si ti novi vlasnik?

— Da smo mi vlasnici, a ne samo ja — ispravi ga Harding. — A što se tiče tvog pitanja, odmah ću ti odgovoriti. Razmišljao sam da bi bilo najbolje obići zemlju prije nego itko sazna da smo ovdje. U ovom nas gradu nitko ne poznaje i nadajmo se da tako ostane. Jesi li se ugrijao dovoljno da možemo krenuti?

— Nikad se neću ugrijati — progunda Frisco — ali za pokret nisam nikad bio spremniji.

— Odlično — doda Harding i plati piće.

Sitniš vrati u džep. Točitelj, debeljko pomalo sramežljivog držanja, zamišljeno pogleda Frisca.

— Ostajete u gradu neko vrijeme? — upita.

— Možda — reče Allan. — Zašto pitate?

— Moja žena vodi pansion, pa tražite li smještaj možete do nje. Možda namjeravate u hotel? Ja ne želim oduzeti posao Mooseu Durhamu. Ne, nisam to mislio.

— Tko je Moose Durham? — upita Harding.

— Vidi se da ste prvi put u gradu — reče krčmar. — Moose Durham posjeduje dio hotela i pola ostalih objekata u gradu. Vlasnik je prijevozne kompanije Rocky Mountain, a priča se da je zgrabio i zalogaj u rudniku Dead Indian.

Onda mora da je vrlo važan u gradu — reče Harding. — Pa, reći ću vam što ćemo najprije učiniti. Razgledat ćemo grad, razumljivo i hotel. Ako nam se svidi pansion vaše žene, vratit ćemo se. Uzgredice da vas nešto upitam. Prošli smo pored nekih kola, ali ne sjećam se da je na njima bilo ime Rocky Mountain. Znači li to da u gradu postoji još koji prijevoznik?

— I da i ne. Jedan momak po imenu Feeney donedavno je dobro poslovao, a onda je sve krenulo loše. Napustila ga je sreća. Plićkaju mu kola, a nedavno su mu ubili jednog čovjeka. Po mom sudu on je ispario i svoju kompaniju predao nekom nezrelom bijedniku. Oprostite, zaboravio sam na svoj posao.

Kad su izišli, Frisco suho reče:

— Kako ti se svida što si kršten kao „nezreli bijednik“?

— Kratili su me i mnogo gorim imenima — namršti se Harding. — Pa, priznajem da nas ne čekaju lijepa vremena. Hajd'mo najprije smjestiti konje u staje, a poslije ćemo razgledati grad.

Uspeli su se u hladna sedla. Kad su dojahali do glavne ulice, uvjerili su se da Leadville nije malen grad, kako im se na prvi pogled učinilo. Sudeći po broju kola i konja, grad je bio u procvatu.

U poslovnoj četvrti odmah su opazili mnoštvo dućana i saluna, zatim hotel koji se sastojao od dvije zgrade i u kojem su se, sudeći po natpisu, služili i obroci. Iza hotela nalazila se povećća zgrada, odvojena praznim zemljištem, na kojoj se nalazio natpis: TERETNE LINIJE FEENEY. Na drugoj strani ulice bila je mala zgrada od cigle s natpisom iza prozorskog stakla: PRIJEVOZ ROCKY MOUNTAIN.

— Ovdje možemo naći i staje — reče Frisco pokazavši iza Feeneyjeve zgrade.

Gotovo su sve staje već bile zauzete, ali je vlasnik, nizak i nabijen čovjek po imenu Abe Wilkins, ipak rekao da se može pobrinuti za još dva konja. — Rasedlat ću ih i nahraniti — reče im. — Cijena za noć je dolar i pedeset. Za cijeli tjedan jeftinije, ako ostanete dulje.

Cijena je bila visoka, ali Harding mu pruži tri dolara i reče:

— Poslije ćemo odlučiti koliko ostajemo.

Wilkins zadovoljno kimne. Harding skine sa sedla torbu, prebaci je preko ramena i krene za Frisco, koji je mahao rukama da bi se ugrijao.

— Kad bi se mene pitalo, bilo bi najbolje da od te propale kompanije uzmemo što se uzeti može i što prije produžimo prema Arizoni — progunda Frisco. — Ili prema nekom drugom, toplijem mjestu. Možda bi nas ta druga kompanija isplatila?

— Kamo ti se tako žuri — upozori ga Harding. — Ponajprije mo-

ramo vidjeti što se, tu uopće može prodati. Nimalo mi se ne sviđa da trgujemo sa čovjekom koji iz zasjede napada kola svog konkurenta.

— A to ti ne možeš tek tako oprostiti — doda Frisco. — Želio bih da mi obećaš da nećeš započinjati nove prepade.

— Nisam znao da si ti samo janje za klanje. — Harding se nasmiješi. — Koliko me služi pamćenje, imao sam te prilike vidjeti u akciji.

Razgovarajući prošli su pored Feeneyjeve zgrade. Neki ured nalazio se na samom uglu. Harding je kroz prozor ugledao neku ženu. Sjela je za stolom. Bila mu je okrenuta leđima.

— Najprije ćemo pogledati hotele, a onda smisliti neku ispriku da se vratimo u onaj ćumez. Upamti, nikome ne smijemo reći da smo novi vlasnici.

Gotovo su stigli do hotela kad im iza leđa netko reče:

— Gospodine Harding!

Allan protrne. Kaput mu je bio zakopčan i u djeliću sekunde nije mogao do revolvera. Zastane i okrene se. Odahne kad je vidio da je to čovjek koji je vozio Feeneyjeva kola. Mahnuo mu je rukom i Allan krene prema njemu.

— Dobar posao, Gagan — reče Allan. — Mi smo tek prije sat vremena stigli u grad.

— Put je bio dobar, nizbrdica od onog mjesta gdje smo se rastali — odgovori Gagan. — Rekao sam gazdi što ste učinili. Imate li vremena da uđete?

— Gazdi? — ponovi Harding. — Jedan krčmar nam je rekao da gospodin Feeney nije u gradu. No, imamo vremena.

Gagan se okrene, pa povede Hardinga i Frisca. Otvorivši vrata ureda reče:

– Ovo su ljudi o kojima sam vam pričao, gazda. Harding i Noonan.

Allan se silno iznenadio kad je vidio da je u sobi samo jedna žena. Bila je vrlo mlada i vrlo lijepa. Tamna joj je kosa bila očešljana staromodno u pundu, a preko levisica nosila je muški sako.

– Vi ste gazda? – upita Harding. – Mislio sam da je gospodin Feeney...

– Dobro ste mislili – prekine ga djevojka. – Spud Gagan je jedini čovjek koji me zove »gazda«. To je naša mala šala. Ja sam Molly Root. Radim za Feeneyja. Zamjenjujem ga kad je na putu. Uskoro bi se trebao vratiti.

Hardingu se učini da je to tek njena želja, ali ništa ne reče. Molly Root se prvi put nasmiješi.

– Spud Gagan mi je upravo ispričao što ste učinili za njega. U ime Feeneyja i svih nas, zahvaljujem vam.

– Nema na čemu – odgovori Harding. – Ruku na srce, nismo uradili mnogo, samo smo na cesti podigli malo prašine. No, čuo sam da ste rekli »svih nas«. Imate li mnogo zaposlenih?

Molly Root vješto prikrije zbunjenost.

– To je mogla biti samo igra riječi. Ovdje smo samo gospodin Gagan i ja... razumljivo, i gospodin Feeney, kad se vrati. Nedavno smo izgubili jednog čovjeka... ubili su ga... a drugi je dao otkaz.

– Žao mi je – reče Harding. – Kako se to dogodilo?

– Kola su se našla na rubu stijene – objasni žena, pa doda: – Međutim, ne mogu shvatiti... – Iznenada se namršti i promijeni predmet razgovora. – Zacijelo vas ne zanimaju naši problemi. Još jed-

nom hvala za ono što ste učinili. Nadam se da ćete uživati u Leadvillu.

Za Frisca je ovo ipak bilo previše.

– E, baš me zanima kako bi netko mogao uživati kad mu se od hladnoće smrzavaju uši. Čija je samo bila zamisao da grad sagradi na tako užasnom mjestu, na kraju svijeta?

– Za to morate okriviti onoga tko je u zemlju postavio srebro i olovo – odgovori Molly. – Neki tvrde da je Bog pogriješio.

– O, ne, to je mogao smisliti samo davao – progunda Frisco. – Kladim se u sve što imam.

– Očito vam se ova klima ne sviđa – nasmiješi se Molly. – Znači, došli ste zbog nečega drugog.

Frisco zamuca, ali Harding mirno odgovori:

– Razgledavamo zemlju, gospodo Root. Mnogo sam slušao o Leadvilleu i onda sam odlučio da ga i posjetim.

– »Gospodice«, ne »gospodo« – ispravi ga Molly Root, a onda nestrpljivo upita: – Možda ste zainteresirani za posao? Mogli bismo zaposliti vozara.

– Mi smo zajedno, gospodice Root – hitro će Allan, pa doda: – No, hvala vam mnogo.

– Potreban nam je i čovjek brz na revolveru – nastavi Molly. – Kao što rekoh, nisam sigurna da je smrt našeg čovjeka bila potpuno slučajna. Uostalom, i sami ste vidjeli što se dogodilo na cesti. Ako želite raditi, posla ima za obojicu. Međutim, odmah vam kažem da taj posao ne donosi sigurnost. Sljedeće godine u ovo vrijeme možda više ništa nećemo imati. Pogotovo ako Moose Durham – tužno doda – nastavi svojim putem.

IV

– Nadam se da ćete nam dati vremena da razmislimo – predloži Harding. – Stigli smo tek prije jednog sata. Još ne znamo ni gdje ćemo prespavati.

– Ne želim vas požurivati – reče Molly – a što se tiče smještaja... toplo vam preporučam da ne idete u hotel. Pripada Mooseu Durhamu, a on će pomno pratiti svaki pokret koji učinite.

– Zar taj Durham stanuje u hotelu? – upita Harding.

– Ne. Ima lijepu kuću, u kojoj živi s bolesnom ženom i kućnom pomoćnicom. Zacijelo će vas nadzirati čovjek koji vodi hotel. Općenito, susreti s Durhamovim ljudima nisu ugodni. Osim toga, hotel je hladan i neuredan. Preporučila bih vam jedan pansion koji zaslužuje pohvalu. Vodi ga gospoda Cook.

– Mislim da smo čuli o njoj – reče Harding. – Da li je njen muž krčmar?

– Dobro ste čuli – reče Molly.
– Mogu vam s prozora pokazati njenu kuću.

Na putu prema pansionu Frisco podrugljivo reče:

– Dobro si to izveo, mladiću. Nisi ni sanjao da ćeš raditi za tu ljepoticu, ha? Ruku na srce, radit ćemo za sebe. Vraški dobro znaš da se Feeney neće vratiti.

– Ovo je već zanimljivo – odgovori Allan. – Kad god poželimo, možemo stvar uzeti u svoje ruke. Što kažeš na to?

– Oh, bit ću na uzici, kao i uvijek – reče Frisco. – Prokletstvo, samo mi je još snijeg nedostajao!

Pansion, kamena kuća, nalazio se uz manji brijeg. S prednje je strane to bila dvokatnica, a sa stražnje, zbog kosog zemljišta, jednokatnica. Kad je Harding pokušao na vrata, otvorila mu je sitna žena opasana bijelom pregačom. Djelovala je živahno i veselo. Trenutak ih je proučavala, a onda širok otvorila vrata i pozvala da uđu:

– Uđite, vani ćete se smrznuti.

Frisco se s ovim odmah suglasio.

– Ovo su prve ljubazne riječi koje sam danas čuo, gospodo – reče. – Vaš sam.

Ušao je za Hardingom, pa zatvorio vrata.

– Vi ste gospoda Cook? – upita Harding.

– Jesam, ali svi me zovu Hetty. Očito ste prvi put u gradu.

– Kako pogadate? – zapita Harding.

Hetty Cook se nasmiješi.

– Grad je tako malen da se sve odmah sazna. Pogotovo ovdje. Upravo sam se vraćala iz trgovine kad mi Angus McNab, vlasnik, reče da vas je vidio kad ste došli. Želite li puni pansion?

– Ako je moguće – odgovori Harding.

– Nadam se da vam neće smetati zajednička soba, odnosno krevet. Zasad nemam ništa bolje.

– Neće – odgovori Harding. – Navikli smo na zajednički život. Služite li tri obroka dnevno?

– Uglavnom zajuttrak i večeru – reče Hetty – ali mogu vam za objed pripremiti sendviče ili što drugo ako želite. Kad već govorimo o jelu, jeste li gladni?

– Ne bi bilo naodmet da nešto pojedemo – prizna Harding. –

Gotovo se ne sjećam kad smo zajutarkovali.

— Onda predlažem da ponesete torbe i pogledate sobu. U stražnjem je dijelu kuće, na lijevoj strani. Onda možete jesti. Baš sam pripremala nešto za sebe, pa ću dodati za još dvojicu. — Znatizeljno pogleda Allana, pa upita: — Za cijenu ne pitate? — To prepuštamo vama — odgovori joj Harding. — Istini za volju, Frisca ionako ne bih mogao izvući iz ove kuće, da i svim silama pokušam. Nismo vam se predstavili. Ja sam Allan Harding, a ovaj simpatični razbojnik Frisco Noonan. Idemo pogledati sobu i oprati ruke.

Soba je bila mala, ali je bilo dovoljno mjesta za ormar i dvostruki krevet. Dok je Harding razgledavao, Frisco pride prozoru.

— Dakle, snijeg se uistinu ne šali! Pada kao lud. Drago mi je što nismo završili u hotelu. Kao što reče ona djevojka, tamo se ne bismo bogzna kako proveli.

— Brine te provod? — upita Harding — ili je u pitanju lijepi miris što dolazi iz kuhinje? Pa, bilo kako bilo, dijelim tvoje mišljenje. Srećom smo našli slobodnu sobu. I dobro što je baš u ovom dijelu kuće, gdje prozori nisu visoko od tla. Možda nam jednom to bude koristilo.

— Kako to misliš?

— Nakon onog što smo doživjeli na cesti možda netko poželi da nas vidi. Pogotovo ako prihvatimo posao koji nam je Molly Root ponudila.

— Ništa joj nismo obećali. I dalje mislim da bi bilo najbolje pokazati joj račun o kupovini, a zatim sve prodati i otići.

— Nešto si zaboravio — podsjeti ga Harding. Za ovaj smo posao Fee-

neyju prodali prvorazredan salon. I što sad? Odustati i priznati da smo se prevarili? Ne, to nikako! I ne sada!

— Ostajem s tobom, kao i uvijek — reče Frisco — ali bih te u povjerenju nešto upitao. Privlači li te novac ili Molly Root?

— Baš si lud! Ona je dijete. A što se tiče novca, bolje da potražimo sigurnije mjesto od tvog opasača.

— Banku? — predloži Frisco. — Kao što si učinio u Tragedy Springu?

— U glavnoj ulici nisam vidio ni jednu banku. Ako neka i postoji, bojim se da je vlasništvo našeg prijatelja Durhama, sudeći po onome što smo o njemu dosad čuli. Mislim da ću zamoliti našu gazdaricu da nam ga pričuva.

— Nije li to i suviše riskantno? Poznajemo je tek petnaestak minuta.

— Ponekad je petnaestak minuta dovoljno — reče Harding. — Međutim, novac je toliko moj koliko i tvoj. Imaš li bolji prijedlog?

Frisco trenutak razmisli, pa odgovori:

— Čini mi se da je ta žena poštena. Ako želiš, pitaj je hoće li nam to učiniti.

Hetty je pripremila odličan objed. Priložila je čak i pitu od jabuka. Ispriča se što ih je zadržala u kuhinji, ali blagovaonica je već postavljena za stalne goste. Nakon obilnog jela Harding je jedva gledao. Frisco je bio još pospaniji.

— Odlično ste nas nahranili, gospodo Cook. Najbolje da krenemo, jer ćemo obojica zaspati.

— Zovite me Hetty — reče gospoda Cook. — Ako ste tako pospani, zašto ne odete u sobu i malo se odmorite. Zvat ću vas na večeru.

– To je dobar prijedlog – reče Harding i udari Frisca po ramenu.
– Hajdemo, prijatelju, i pustimo na miru našu gazdaricu.

Frisco pristane i nekoliko minuta poslije utone u dubok san. Harding, namršten, ode do prozora. Vani je padao gust snijeg, pa nije mnogo vidio. Bio je umoran kao i Frisco, ali nije mogao zaspati. Neki ga je nemir tjerao da izide. Mislio je da nije posten prema Molly Root. Djevojka možda brine da li će oni prihvatiti njenu ponudu ili ne. Ili je istina ono što je Frisco rekao? Pa, bio koji razlog bio posrijedi, želio ju je vidjeti.

Ne razmišljajući dulje, Harding izide iz pansiona krene prema Fennyjevoj zgradi. U staji nije nikoga zatekao, mada su tu bili konji koji su vukli Gaganova kola. Kola, još uvijek natovarena, bijahu smještene pored jednih praznih.

Harding pokuca na vrata ureda. Odazva se ženski glas:

– Tko je?

– Ja sam, Allan Harding.

Trenutak zatim vrata se naglo otvore. Harding ustukne.

– Što će vam revolver?

– Nisam bila sigurna da ste to vi – odgovori Molly Root i spusti oružje. – Pomislila sam da nije možda posrijedi Dobbsova ili Faradayeva šala. Nikad ne volim riskirati.

– Zar ne riskirate već time što ste ostavili puna kola, tako da se slobodno može poslužiti tko god naide?

– Što sam drugo mogla? Spud nije spavao punih trideset sati, a koga sam drugog mogla pozvati da pomogne? Ako mislite da sam trebala zatvoriti velika vrata, to ne bi pomoglo. Svatko bi ih mogao otvoriti za dvije sekunde.

– Zašto se niste obratili šerifu? Ne vjerujem da grad poput Leadvillea nema šerifa.

Kad je ušao u sobu, zaključala je za njim vrata i ponovno se vratila stolu. Tek je tada odgovorila:

– Prirodno da imamo šerifa. Dave Banks je vrlo dobar čovjek. I sposoban, pogotovo kad treba ustrijeliti psa lutalicu ili zatvoriti pijanog rudara koji subotom uvečer poludi. Međutim, šerif ima i jednu slabu točku.

– A to je?

– Gluh je i slijep kad je u pitanju netko tko radi za Moosea Durhama – nasmiješi se Molly.

– Hoćete reći da ga Durham plaća?

– Nikad nisam vidjela da prima novac, ali mislim da je tako.

– Žao mi je, gospodice – reče Harding. – Nema ništa odvratnijeg i opasnijeg od potplaćenog šerifa.

– Gdje vam je prijatelj? – iznenada upita Molly, da bi promijenila predmet razgovora.

– Spava. Poslušali smo vaš savjet i otišli u pansion Hetty Cook. Ona nam je ne samo iznajmila sobu, nego nas je tako nahranila da smo obojica malone prsnuli od sitosti. Ostavio sam Frisca da spava. Sniježi i ne isplati se izlaziti.

– Vi ste ipak izišli, gospodine Harding. Ne vjerujem da ste mi htjeli reći samo to da ste dobro objedovali.

– Točno – prizna Harding. – Došao sam vam reći da prihvaćamo posao koji ste nam ponudili.

Njena je radost bila očigledna. Nije trebala ništa reći.

– Plaćam svakom pedeset dolara na mjesec. Možete početi s poslom čim snijeg stane. Najprije vas molim da isporučite robu s

kola. Namijenjena je rudniku Rainbow. Onda možete u Central City po sljedeću pošiljku. Želim da...

– Ej! – uzvikne Harding, podignuvši ruke. – O nečemu se moramo dogovoriti. Radit ćemo za vas, ali svaki ćemo posao obavljati onako kako mi mislimo da je najbolje a ne onako kako vi kažete.

– Isti ste kao i ostali – plane Molly Root. – Ne sviđa vam se da žena naređuje. Zašto to niste odmah rekli?

– Zato što to nije istina. Znate što, gospodice? Vrlo ste lijepi kad se naljutite. Znajte i to da ćemo poduzeti sve kako bismo sačuvali ovu kompaniju, ali morate dozvoliti da nas u tome vodi vlastiti sud i zdrav razum. Nadam se da nećete požaliti.

– Već sam požalila. Žao mi je zbog mnogo čega. No, pobijedili ste. Reći ću vam što ćete kamo isporučiti, a dalje radite sami. Međutim, ostavite i malo prostora za moj zdravi razum. Ne zaboravite da sam ovdje već tri godine i da ste vi tek došli. I još nešto: ne dijelite mi komplimente. Dok ste god vi u pitanju, za vas ostajem ravnopravan muškarac.

– Imat ću to na umu – glasno reče Harding, a u sebi doda: To neće biti baš lako.

– Znači, dogovorili smo se – završi Molly. – Sutra počinjete raditi?

– Već sam počeo. Najprije ću popraviti ulazna vrata, tako da ih ne može otvoriti tko se god sjeti. Kad izidem, vi ih zaključajte i ne otvarajte nepoznatim osobama.

– Oh, gospode bože! – plane Molly. – Na poslu je tek jednu minutu, a već zapovijeda!

V

Harding i Frisco su bili tako siti da nisu sišli na večeru. Zato nisu sreli ni jednog drugog gosta pansiona.

U noći oluja prestane. Harding se prvi probudio. Snijega je bilo mnogo manje nego što je očekivao da će napadati. Očigledno vjetar bijaše znatno jači. Moglo se to vidjeti po neujednačenim nanosima oko zgrade. Dok je Frisco još uvijek spavao, polako se izvukao iz kreveta, odjenuo i obrijao.

Nije znao kada je zajutrak ali je osjetio miris kave čim je otvorio vrata. Zato se vrati do kreveta i prodrma Frisca.

– Ustaj, prijatelju, jer ćeš inače ostati bez zajutarka.

Frisco se istog trenutka probudio. Bila je to posljedica dugogodišnje navike. Izbacio je noge na pod i brzo navukao čarape. Brijao se samo nedjeljom, a tog dana bila je tek srijeda. Za manje od pet minuta bio je spreman, pa su zajedno sišli stubama. Hetty Cook je izišla iz kuhinje da ih pozdravi.

– Momci, zajutrak je za deset minuta. Dotad možete popiti kavu, ako želite. Dobro ste spavali?

– Odlično – reče Harding. Frisco kimne.

– Možete ravno u blagovaonicu – reče Hetty. – Tamo je već gospodin Guillford. Upoznajte se, Ja moram u kuhinju. Guillford je bio vitak i mršav čovjek četrdesetih godina, odjeven u gradsku odjeću. Djelovao je prilično ozbiljno, ali mu se lice smekšalo kad je ustao i pružio ruku.

– Stacy Guillford. Zacijelo ste vi oni novi gosti za koje mi je Hetty rekla da su sinoć došli.

– Da – potvrdi Allan i stisne mu ruku. – Ja sam Allan Harding, a ovo je moj prijatelj Frisco Noonan.

– Drago mi je što sam vas upoznao. Žao mi je što ste odabrali loš dan za posjet Leadvilleu. Nije uvijek ovako... ponekad je i gore.

Frisco ga podrugljivo pogleda.

– Želite reći da je ponekad hladnije nego što je jučer bilo?

– Mnogo hladnije – potvrdi Guillford. – A taj snijeg nije ništa u usporedbi s onim što nas čeka. Međutim, postoji i dobra strana u vezi sa snijegom. Brzo nestaje, pa poslije ne patimo od bljuzgavica.

Kad su sjeli, Harding otpije gutljaj kave. Bila je jaka i vruća. Iz kuhinje su dopirali zamamni mirisi. Iznenada je shvatio da je užasno gladan. Sudeći po Friscovom pogledu, koji nije skretao od kuhinjskih vrata, znao je da nije usamljen u gladi. Samo je iz pristojnosti upitao Guillforda:

– Kojim poslom se bavite, gospodine Guillforde?

– Mislio sam da ćete to pitati. – Guillford se nasmiješi. – Za minutu rekao bih vam to da me i niste pitali. Izdajem lokalne novine.

– Kako se zovu?

– »Leadvilleski vjesnik«. Sada, kad znate što je radim, nadam se da nećete zamjeriti ako vam postavim nekoliko pitanja. Na primjer, bilo bi mi drago kad bih svojim čitaocima mogao reći odakle ste, što radite, što vas je dovelo u Leadville i dokle namjeravate ostati.

Harding se namršti.

– Odgovori, po vašem redosljedu pitanja, glase: Central City, čekamo zajutrak, naši konji, ne znamo.

Guillford ispruži ruku na stolu.

– Dobro, ostanite tajanstveni, ali nemojte se iznenaditi ako sam izmislim neke pojedinosti. Moram zadovoljiti svoje čitatelje, pretplatnike. Svih četvoro. A to znam vješto izvesti. Recimo, već mi je poznato da ste popravili vrata Feeneyjeve staje.

– Kako ste to saznali? – iznenadi se Harding.

– Vrlo jednostavno – odgovori Guillford. – Vidio sam dok ste to radili. Ako me ne uvjerite u suprotno, objasnit ću to tako da radite za Feeneyjevu kompaniju.

Razgovor je prekinula Hetty Cook, koja je na stol donijela veliku pliticu s pečenim jajima i šunkom.

– Izvolite, momci! Jediti koliko hoćete, ali ništa ne ostavljajte na tanjuru. Po onom što Angus McNab plaća, ne mogu podnijeti da se išta baci.

– Zato se ne bojte – reče Harding. – Moj prijatelj bi mogao pojesti čak i pladanj.

Gospođa Cook se nasmije, pa se vrati u kuhinju. Nekoliko minuta sva trojica su bila zauzeta zajutarom. Harding je istodobno razmišljao o onome što je Guillford rekao. Možda i ne bi bilo tako loše steći malo publiciteta. Pogledao je preko stola.

– Dobro, gospodine Guillford, možete napisati u »Leadvilleskom vjesniku« da ćemo raditi za Feeneyjevu kompaniju. Uostalom, to će ionako biti jasno kad nas ljudi vide na Feeneyjevim kolima.

– Vi ste prijevoznik? Ne znam, ali tako ne izgledate.

– Svašta sam bio – reče Harding. – Ako me posao u Feeneyja čini prijevoznikom, neka bude tako. Kad već znate što ćemo raditi, možete napisati da Feeneyjeva

kompanija razmišlja o proširenju aktivnosti... ili je to samo dojam koji sam stekao u razgovoru s gospodicom Root.

— Sada to već nešto znači — zadovoljno će Guillford. — Možete li mi reći još koji podatak?

— Sve biste to htjeli već za prvi naredni broj. — Harding se nasmiješi. — Sačuvajte nešto i za poslije.

— To je razumno — suglasi se Guillford. — Oprostite, sada moram krenuti. Novine izlaze u petak.

Kad je stigao do vrata, okrene se i reče:

— Vjerojatno shvaćate da će ova vijest unesrećiti barem jednu osobu. Moosea Durhama, vlasnika kompanije Rocky Mountain. On ne voli konkurenciju.

— Njegov problem — uzvratil Harding.

Frisco počeka da se vrata zatvore, a onda znatizeljno upita:

— Kako si mu mogao reći tu izmišljotinu o proširenju aktivnosti? Znaš da to nije istina.

— Nije? — Harding se namršti. — Jučer su unajmljena dvojica novih radnika. Nije li to proširenje aktivnosti?

— Nazovi to kako hoćeš, ali nekog ćeš zacijelo razbijesniti. Ne zanima me taj Durham. Molly Root će ti, najvjerojatnije, iščupati šiju.

— Ne bih se iznenadio — suglasi se Harding. — Pa krenimo, da joj pružimo priliku.

Na svježe napadanom snijegu blještalo je sunce, ali ipak nije bilo tako zaslijepljujuće da Frisco i Harding ne bi odmah ugledali razlupano staklo na prozoru Feeneyjeva ureda. S unutarnje strane sada je bilo prekriveno komadom kartona. Molly Root je sjedila na uobičajenom mjestu za stolom. Bila je namrštena. Jedva ih je pozdravila.

— Vidite što su noćas učinili od prozora! — ljutito je uzviknula.

— Sigurni ste da vjetar nije razbio staklo? — upita Harding.

— Vjetar ne ubacuje kamenje. Ovo sam našla po srijedi sobe.

— Da li se tako što i prije događalo? — upita Harding i posegne za kamenom.

Molly zanijeće glavom, a Harding značajno pogleda Frisca.

— Što kažeš, prijatelju, možemo li to dovesti u vezu s onim što se jučer dogodilo na cesti?

— Nema sumnje — zamuca Frisco. — Ona dvojica nitkova! Zašto stvar nisu sredili muški, s nama?

Harding šutke pride prozoru i zagleda se u zgradu na suprotnoj strani ulice. Učini mu se da se iza prozora netko pomaknuo.

— Predosjećam da Dobbs i Faraday nisu ovo učinili na svoju ruku — reče preko ramena. — Mislim da ću otići preko i porazgovarati s prijateljem Durhamom.

— Oh, ne! — uzvikne Molly. — Ne trebam vam ni reći što je sve kadar učiniti ako ga razljutite.

Harding se okrene i pogleda je.

— Zašto bi se naljutio ako pokušam ispraviti ono u čemu je jedan od njegovih ljudi pogriješio. To samo pokazuje da sam uglađen.

— To je suludo! — reče Molly. — I sami znate da je tako.

— Kako biste to vi izveli? — upita Harding. — Samo bi se presavili na pod i odglumili mrtvaca, kao da se ništa nije dogodilo?

Molly ne odgovori, ali njene oči bljesnu. Harding se zamisli.

— Nisam mislio da biste se tako ponijeli, gospodice. Frisco će ostati s vama, za slučaj da nešto pokušaju, a ja ću Durhamu u uljudan posjet.

Izišao je iz ureda i prešao ulicu. Moose Durham je to očigledno promatrao iza prozora, jer se nije iznenadio kad je Harding otvorio vrata. Bio je visok čovjek ali ne debeo. Podigao je pogled i hladno odmjerio Hardinga.

– Ljudi običavaju pokucati prije nego što uđu. No kad ste već ovdje, recite tko ste i što želite. Isto tako, što ćete s tim kamenom?

Harding se nasmiješi.

– Vjerujem da ste već saznali tko sam, gospodine Durham. Pažljivo ste me promatrali kroz prozor. Usput, možete zatvoriti ladicu pisaćeg stola. Revolver vam neće biti potreban. Ovdje sam u miroljubivoj misiji – reče i pride stolu, pa položi kamen ispred Durhama. – Jedan od vaših plaćenika je ovo zaboravio. Možda im to treba. Po svoj prilici Dobbsu ili Faradayu.

– Ne znam o čemu to govorite – reče Durham.

– Čudno. Rekli su mi da ste upoznati sa svim što se u Leadvilleu događa. Sada ste me razočarali.

Durham plane, ali mu glas ipak ostane pod kontrolom:

– Ne zanima me vaše mišljenje, Harding! Nisam...

– Oh? Znači da me ipak poznajete. Htjeli ste nešto reći?

– Htio sam reći da ne želim slušati vaše suludo lupetanje. Otvoreno recite na što ciljate.

– Bit ću kratak – reče Harding.

– Moj prijatelj i ja od jučer radimo za Feeneyja. Kad budete vraćali ovaj kamen njegovim vlasnicima, recite im kako neću ciljati tako da promašim kad sljedeći put krivo pogledaju Feeneyjeva kola.

– Prokletstvo! – eksplodira Durham. – Tim tonom ne možete sa mnom razgovarati!

– Već jesam – ravnodušno će Harding. – I još nešto! Podsjetite svoje prijatelje da svatko može baciti kamen. Međutim, bila bi sramota da se nešto dogodi vašem lijepom, velikom prozoru.

Harding se okrene i krene prema vratima. Tu načas zastane i doda:

– Usput, ne zaboravite pročitati »Leadvilleski vjesnik«. Jedan članak bi vas možda mogao zanimati.

Durham ostane bez riječi. Pažljivo zatvori vrata za Hardingom.

VI

Harding se vratio u Feeneyjev ured i ispričao što se dogodilo kod Durhama. U tom trenutku uđe neki dječak i reče:

– Tata danas neće doći na posao. Bolestan je.

– Oh, žao mi je – reče Molly i objasni Hardingu i Friscu da je to Tod, najstariji sin Spuda Gagana, pa se ponovo obrati dječaku. – Je li ozbiljno? Možda bi ga trebao pregledati doktor Mapes.

Tod odmahne glavom.

– Tata ne želi liječnika. Rekao je da će brzo ozdraviti. I da mu je žao što ste ostali bez vozača.

– Reci mu da ništa ne brine – odgovori Molly i pogladi ga po obrazu. – Samo neka pazi na sebe. Možda će mu biti lakše kad mu kažeš da će ona dvojica koju je srećna cesti raditi za nas. On zna o kome je riječ. Hvala ti što si nam došao.

Dječak kimne i odjuri.

– Da li se to Gaganu često događa? – upita Harding. – Mislim, izostaje li često zbog bolesti?

– Oh, ne! U tri godine, koliko sam ja ovdje, nijednom nije izostao s posla.

– Pitam se...
– Što se pitate? – prekine ga Molly.

– Ništa. Mislim da ga moram posjetiti. Gdje stanuje?

Molly mu objasni i značajno pogleda Frisca.

– Spremi kola i odvezi ih do rudnika – reče Harding. – Kad se vratim, zajedno ćemo isporučiti robu.

Frisco kimne, a Harding izide. Brzo je pronašao Gaganovu kuću. Vrata mu je otvorila Spudova žena, uredna i razgovorljiva osoba. Bijase očigledno da pokušava prikriti zabrinutost.

– Ja sam Allan Harding, gospodo. Mogu li načas razgovarati s vašim suprugom?

– Ah, vi ste onaj čovjek o kojem mi je Allan govorio – reče s olakšanjem. – Spud ne želi nikoga vidjeti, ali vama će se sigurno obradovati. Bit će mu drago ako i dulje ostanete.

– Neću ga zamarati – obeća Harding, a gospođa Gagan ga povede prema spavaćoj sobi.

Spud je ležao u krevetu. Jedan pogled bio je dovoljan da se Harding uvjeri kako je dobro pretpostavljao. Feeneyjev vozač bio je svojski prebijen. Jedno mu je oko bilo plavo i nateklo, a lice u ranama. Ipak se pokušao nasmiješiti.

– Ne izgledam baš lijepo, ha? No moram vam reći da se osjećam malko bolje od onog kako izgledam.

Harding pogleda preko ramena, da bi provjerio nije li gospođa Gagan u sobi, pa upita:

– Učinili su to Dobbs i Faraday?

Gagan kimne.

– Samo me to zanimalo – nastavi Harding. – Ne brinite o po-

slu. Frisco i ja ćemo sve obaviti. Vidjet ćemo se poslije.

Kad se Harding vratio, Frisco je stajao kraj već upregnutih kola. Značajno je pogledao prijatelja i upitao:

– Znači, nije u pitanju obična bolest?

– Dobbs i Faraday su ga sredili. Nisam se raspitao za pojedinosti, ali po onome što sam vidio sve mi je jasno.

– Podle kukavice – procijedi Frisco. – Dvojica protiv jednog. Mislim da bismo im trebali dati dobru lekciju.

– Sve u svoje vrijeme. Najvažniji nam je zadatak da isporučimo ove namirnice. Usput, mislim da nema smisla govoriti djevojci što se dogodilo Spudu. Neka i dalje vjeruje da je Gagan doista bolestan.

– I ja to mislim – suglasi se Frisco, pa doda: – Siguran si da ta dvojica ne bi napala ženu?

– Mislim da im to gazda ne bi dozvolio. Ne želi valjda da se cijeli grad okomi na njega. Da li ti je Molly rekla gdje se nalazi rudnik Rainbow?

– Nije. Nismo razgovarali nakon što si otišao.

– Saznat ćemo. Ti kreni s kolima, a ja ću za tobom na konju. Ako itko pokuša prouzročiti neprilike, na konju ću biti znatno brži.

Kad je Harding ušao u ured, Molly podigne pogled.

– Je li Gagan teže bolestan?

– Nije mu dobro, ali nije ni ništa ozbiljno. Gdje se nalazi rudnik Rainbow?

– Krenite onom cestom – pokazala je kroz prozor. – Rudnik je oko deset milja zapadno od grada. Vidjet ćete natpis.

– Trebamo li i naplatiti? – upita Harding.

Molly kimne, pa uzme sa stola papir i pruži mu ga.

– Evo račun. Potražite gospodina Gundersona.

– Dobro. Odmah krećemo.

Nije bilo teško pronaći rudnik. Harding i Frisco su bili na oprezu, ali nitko nije ništa pokušao. Frisco je zaustavio kola ispred skladišta, a Harding je privezao konja i ušao u ured. Niski čovjek, crven u licu, pogleda ga preko stola.

– Što mogu učiniti za vas, stranče?

– Gospodin Gunderson?

– Ja sam. A tko ste vi?

– Allan Harding. Radim za Feeneyja. Dovezli smo robu. Evo račun. Zacijelo želite pregledati robu prije nego platite.

– Nije potrebno. S Feeneyjem nikad nije bilo problema. – Otvori ladicu i izbroji novac. – Da li se gospodin Feeney vratio?

– Nije. Još će nekoliko dana biti na putu.

– Htio sam mu nešto reći. No, kad ga nema, moram to reći vama. Odsad za prijevoz robe moramo napraviti drugi aranžman.

Harding ga začuđeno pogleda.

– Ne razumijem, gospodine Gunderson. Upravo ste rekli da s Feeneyjem nije nikad bilo problema. Mi ćemo i dalje pošteno obavljati posao bez obzira na to što je gospodin Feeney na putu. Gospodica Root dobro zna posao i uspješno vodi ured, a sada imamo i tri vozača. U čemu se sastoji vaša pritužba?

– Nije to pritužba nego pitanje dolara i centa. Robu možemo prevoziti jeftinije, upola.

Ovo može značiti samo jedno, zaključio Harding. Tako Moose Durham pokušava iz posla izbaciti Feeneyjevu kompaniju.

– Shvatio sam da mislite na prijevoz kompanijom Rocky Mountain.

Gunderson potvrdi.

– Zar ne vidite što Durham sprema? – nastavi Harding. – Ovo je samo oružje protiv konkurencije. Što mislite, kako će naplaćivati svoje usluge kad istisne Feeneyja?

– Razmišljao sam o tome. Međutim, naši bi dioničari poludjeli da za prijevoz platim više nego što moram. Oni ne gledaju daleko u budućnost. Prokletstvo! Mrzim takav posao, ali nemam izlaza.

– Možda se nešto ipak može učiniti. Ako cijena našeg prijevoza bude ista, hoćete li i dalje koristiti naše usluge?

– Svakako, ali, kao što rekoh...

– Izjednačit ćemo se s Durhamovim cijenama.

– Bez obzira kako niske bile?

– Bez obzira – potvrdi Harding.

– Dakle, i dalje ostajemo vaši prijevoznici?

– Dogovoreno. Ipak, nešto ne razumijem. Moose Durham je bogat i on si ovu igru može priuštiti.

– Dozvolite da sami brinemo o svom problemu – reče Harding s više sigurnosti nego što je osjećao.

– Poduzet ćemo sve da bi vaši dioničari bili zadovoljni. Oprostite što sada odlazim, ali moram pomoći prijatelju da istovarimo robu.

Frisco je zamišljeno slušao dok je Harding pričao o novom aranžmanu.

– Nećemo se baš okoristiti – zaključio. – Čini se da nam Feeney nije ostavio mnogo u naslijeđe.

– Još uvijek imaš onaj novac u opasaču?

– Hej, čekaj! Nećemo valjda opet grlom u jagode? Ovaj novac je siguran kapital. Što bi ti? Da kupimo drugi posjed?

– Nešto si zaboravio, ortaće. Ti i ja predstavljamo Feeneyjevu kompaniju. Osim nas to nitko ne zna. Protiv Durhama moramo se boriti do kraja.

I bankrotirati – razočarano će Frisco. – Čovječe, već sam proživio tvoje sulude poteze, ali ovako nešto... Kako ćeš sve to objasniti Molly Root? Ona vodi računovodstvo i raspolaže novcem.

– To još ne znam – prizna Harding. Neko je vrijeme razmišljao, onda doda: – Nema drugog načina nego da joj kažemo istinu. Mi smo novi vlasnici. Mislim da će je to potresti, ali dovoljno je hrabra da se pomiri sa sudbinom. Hajdemo, moramo to što prije srediti.

Brzo su se vratili. Molly Root su zatekli u uredu kako stavlja novo staklo u prozor.

– Ne morate se toliko čuditi – reče im kad je zamijetila da je iznenađeno gledaju. – Nisam bespomoćna kao što mislite. Dala sam izrezati staklo i ponijela kit. – Prijeđe na razgovor o poslu. – Da li nešto manjka? Zadovoljni su?

– Ne potpuno – reče Harding.

– Zašto?

– Isporučili smo robu i primili novac za obavljeni posao. Međutim, gospodin Gunderson reče da mu naše usluge više nisu potrebne.

– Tako odjednom? Pa s njim umamo najbolje poslovne odnose!

– I on to misli – nasmiješi se Harding – ali glavni razlog da nam otkáže je prijatelj preko puta. Dobrano je smanjio cijenu prijevoza. Rekao sam mu da nećemo naplaćivati više od onoga što traži vlasnik Rocky Mountaina.

– Vi ste to rekli? S kojim pravom...

– Najbolje da sjednete – reče Harding. – Mislim da ćete uskoro doživjeti šok.

– Još jedan? – tiho će Molly, ali ipak sjedne. – Predložili ste nešto što ne možemo izdržati. Što ste još učinili?

Umjesto odgovora, Harding izvuče iz džepa jedan papir, raširi ga i stavi pred nju na stol. Ona pročita. Zatim to ponovno učini i zapaljeno pogleda Hardinga.

– Doista? To je istina?

– Na žalost – potvrđi Harding.

– Frisco i ja smo bili dovoljno lakovjerni da povjerujemo sve što nam je Feeney rekao. Prodali smo mu odličan salun za ovu raspadajuću prijevoznu kompaniju.

– Gospode! – očajnički zavapi Molly. – Zašto mi to odmah niste rekli? Dopustili ste da napravim od sebe budalu unajmim vas kao posljednje skitnice.

– Nije nam to bila namjera – reče Harding – ali nakon onog što smo doživjeli na cesti, s Dobbsonom i Faradayjem, nismo htjeli žuriti. Željeli smo najprije vidjeti što je posrijedi. Sada je trenutak da pokažemo tko smo. Žao mi je ako smo vas uznemirili ovim vijestima. Još nešto. Vrlo bismo cijenili da i dalje na isti način obavljate svoj posao. O svemu ovome znate mnogo više od nas.

– Nemam ništa protiv da radim za vas – pokušala se nasmiješiti – ali nam ne proričem sjajnu budućnost. Pogotovo ako budemo poslovali s gubitkom. Novac koji ste upravo donijeli ništa ne znači. Imamo samo dvije stotine dolara gotovine.

– Namjeravamo još nešto uložiti – reče Harding. – Zar ne, Frisco?

– To neprekidno govoriš – promumlja Frisco. – No, već smo izigrani. Kojeg bi vraga još htio... Oprostite, gospodice. Novac nije najvažniji.

— Onda smo se dogovorili — zaključio Harding. — Prvo što moramo učiniti je to da Durhamu pokazemo da se ne skrivamo u mišjoj rupi.

Molly ga zabrinuto pogleda.

— Ne vjerujem da ćete ga ponovno posjetiti. Ovaj put biste sigurno doživjeli drugačiji ispraćaj.

— Nisam to mislio. Nije on jedini kojeg želim izvijestiti o novostima. Imamo li sada još neki važan posao?

— Za danas je gotovo — reče Molly. — U subotu treba dovesti iz Central Cityja robu za jedan rudnik. Dovoljno je da sutra krenete. Kamo ćete sada?

— Idem pronaći Stacyja Guilforda — reče Harding. — Možda još ima vremena da u ovom broju izide jedan članak.

VII

Harding je bio na pola puta do Guilfordovog ureda kad se pored njega zaustavi kočija na dva kotača. Začuje poznati ženski glas.

— Hej, stranče! Kamo žuriš?

Harding iznenađeno pogleda kočijaša.

— Mazie Bowen! — radosno uzvikne.

Koliko je Harding znao, ženi je moglo biti četrdesetak godina, no djelovala je barem deset godina mlađe. Još je odlično izgledala. Harding side s nogostupa i pride kočiji. Ona mu se nasmiješi, ne skrivajući radost što ga je sreća.

— Upadaj, prijatelju! Povest ću te... osim ako ne želiš izgubiti dobar glas što si sa mnom u društvu.

— Kad god budem morao odlučivati između tebe i dobrog glasa, uvijek ću izabrati tebe — rekao je

sa smijehom ulazeći u kočiju. — Koliko je vremena prošlo? Pet godina?

— Najmanje — reče Mazie. — Nemoj, molim te, reći da se uopće nisam promijenila. Znam da jesam. Ne u onom smislu kako bi fine gospode protumačile. Ili njihovi muževi, kad trče k meni da ih nitko ne vidi.

— Vidim, još si u istom poslu?

— Svakako. Zašto odbaciti ono što dobro ide? Imam vrlo lijepu kuću, a tri zgodne mlade djevojke rade za mene. Kamo si krenuo?

— U redakciju „Leadvilleskog vjesnika“.

— Šteta, mislila sam da ćemo se dulje voziti — povuče uzde i potjera konja. — Pričaj mi što si sve radio otkako smo se posljednji put vidjeli. Kladim se da si upadao iz gužve u gužvu i da si još s onim Friscom, prostakom.

— On uistinu nije prostak. Vjerojatno samo želi ostaviti takav dojam.

— Znam. — Mazie se nasmije. — Iskreno rečeno, uvijek mi se sviđao. Reci mu da navrati. I ti si pozvan, razumije se, mada znam da će to biti samo kurtoazni posjet. No, reci što radiš u Leadvilleu?

— Kao što si i sama rekla, upadam u novu nepriliku. — Ravno-dušno sliježe ramenima. — Iako to nisam namjeravao. Reći ću ti istinu, ali šuti dok ne izide u novinama. Frisco i ja smo novi vlasnici Feeneyjeve kompanije.

— Gospode! — uzvikne Mazie. — Ovaj put doista želiš neprilike. Pretpostavljam da znaš tko je Moose Durham?

— Znam tek ponešto o njemu, a ono što sam čuo i nije za pohvaliti se. Ti mi možeš rasvijetliti neke pojedinosti. Kako to da svi protrnu kad se spomene njegovo ime?

– Svi osim mene – ispravi ga Mazie. – I još pokoja osoba, recimo Molly Root. – Značajno pogleda Hardinga. – Kad već govorimo o ženama, što misliš o njoj?

– Nevjerojatno hrabra djevojka. Naime, ne znam kako bismo radili bez nje. Predosjećam da o poslu zna više nego što je Feeney znao, mada Feeney nije budala. Uspio nas je uvjeriti da ova rupa vrijedi više od prvoklasnog saluna u Tragedy Springsu.

– Znači, tako ste došli u Leadville. No, razgovarajmo o Molly Root. Nisi ništa rekao da je lijepa. Stariš, ili te vid polako napušta?

– S očima je sve u redu, a nisam ni tako star, ali zdrav razum mi ne dopušta da se sada zanosim ženskom ljepotom. Osim toga, Molly bi mi mogla biti kći. Hej, upravo smo prošli pored redakcije »Leadvilleskog vjesnika«.

– Mislila sam da nećeš opaziti. Prije nego odeš reci mi zar te doista ne zanima mlada djevojka? Jednog ćeš se dana ipak morati smiriti.

– Možda, ali još ću nekoliko godina živjeti ovakvim životom. Nego, što ovo znači? Počela si davati savjete ucviljenim srcima? Hajde, zaboravimo Molly Root i radije mi reci zašto se svi, odnosno gotovo svi, boje Moosea Durhama.

– Zato što ima prste u svakom zalogaju u gradu. Može čuda učiniti, samo ako zaželi. Osim toga, za njega rade neki opasni momci. Čovjeka začas ubiju, kao psa. Ili ga maknu na neki drugi način. Zacijelo si čuo o Feeneyjevom vozaču koji je nedavno stradao. Ne vjeruješ valjda da je bio nesretni slučaj?

– Nikad to nisam pomislio. Frisco i ja smo naišli u trenutku kad se slučaj trebao ponoviti. Namjeravali su likvidirati Gagana.

– Znači, već si na Durhamovoj crnoj listi. – Mazie pruži ruku prema njegovoj. – Znam koliko si tvrdoglav, ali poslušaj staru prijateljicu i otidi prije nego što bude prekasno. Poslušaj me, molim te!

Hardinga je ganula njena iskrenost. Nikad prije nije bila tako ozbiljna. Na trenutak pomisli da posluša njen savjet, a odmah zatim zaniječe glavom.

– Cijenim to što govoriš, i zahvalan sam ti, ali ne znam bježati. Ne mogu to učiniti. Uvijek bih se prezirao.

– Vrijedilo je pokušati – Mazie uzdahne. – Nemoj poslije reći da te nisam upozorila.

– Ne brini – obeća Harding. Krene s kočije, ali se onda okrene i upita: – Ima li još nešto što bih trebao znati o Mooseu Durhamu? Pretpostavljam da nije tvoja mušterija.

– On nije, ali većina njegovih ljudi jest. Uglavnom svi oni progovore kad... Zato sam vraški sigurna u ono što govorim o njemu. Čuo si za njegovu takozvanu domaćicu, Lolu Marchant, kako se sama nedavno prozvala.

– Nisam. Durham je samo spomenuo svoju bolesnu ženu. To je ona?

– Nitko ne zna što se zapravo krije iza te bolesti gospode Durham, čak ni doktor Mapes, ali Lola... Pa, ako je ona domaćica, onda sam ja kraljica Kristina švedska. Prije je radila kod Puebla, a onda je preuzela posao i sada ga sama vodi. Nije čudo što se gospoda Durham razboljela kad živi pod istim krovom s muževom ljubavnicom. Upozoravam te: čuvaj se Lole! Ona može biti opasnija i od Durhama. Ti si prvi koji ćeš ovo saznati. U vrijeme kad se nije tako

zvala, Lola je u Colorado Cityju ubila čovjeka. Međutim, dobro se izvukla. Kako i ne bi, kad ju je štiti-
lo pola suda, jer su bili njene mu-
šterije i bojali su se da Lola ne
progovori. Da sam bila na njenom
mjestu – prasne u smijeh –
možda bih još bolje prošla. No,
hvala bogu, to mi se nije dogodilo.
Oprosti, nisi očekivao tako dug
govor. Da se vratimo na gospodina
Guillforda. Kakav posao imaš s
njim?

– U sljedećem broju izlazi jedan
članak koji ima veze sa mnom. O
tome da smo Frisco i ja novi vlas-
nici.

Mazie ponovno prasne u smijeh.
– Što je tako smiješno? – upita
Harding.

– Zamislijam Durhamovo lice
kad to pročita. Baš mi je drago što
sam te srela u životu, Allan Har-
ding – reče tiše. – Ako ne prije,
vidjet ćemo se na pogrebu.

– Čijem? Mojem ili Durhamo-
vom?

– Ovisi o tome koliko će te
sreća služiti. I prije sam te vidjela
u govornicima, ali sad si pretjerao. Že-
lim ti mnogo sreće.

– Hvala.

Gledajući za njom Harding se
osjećao pomašno nelagodno. Njen
savjet da ode imao je smisla...
Moose Durham je i više nego opa-
san... ali kako bi mogao?

Krene prema Guillfordovom ur-
edu.

VIII

Redakcija „Leadvilleskog vjes-
nika“ bila je smještena u jednoj
prostoriji iza sedlarske prodavao-
nice. Ugledavši Hardinga, Stacy
Guillford radosno pozdravi.

– Pružio bih vam ruku, ali vas
ne želim zaprljati, prijatelju. Vidite
kako je nezahvalan tiskarski po-
sao. Tamo u kutu je stolac, ispod
one hrpe papira. Sjednite, molim.

– Hvala, ne bih sjeo – reče Har-
ding, pa upita: – Sami ovdje ra-
dite?

– Pred vama je cijela ekipa. Re-
porter, sluga, izdavač i čak proda-
vač novina. Takav posao ipak ima
neke prednosti. Nemam prilike
posvađati se sa svojim suradni-
cima. Nećete zamjeriti ako nasta-
vim raditi? Novine sutra izlaze. U
stisci sam s vremenom.

– Samo nastavite. Nadam se da
nisam zakasnio za vaš sutrašnji
broj.

– Nikad nije kasno – potvrdi
Guillford. – Imate li neku vruću
vijest, da rasprodam sve prim-
jerke?

– Za neke bi to mogla biti vruća
tema. Na primjer, za Moosea Dur-
hama. Možete to dopisati onom
članku o Friscu Noonanu i o meni.
Mi smo novi vlasnici Feeneyjeve
kompanije.

– Nemojte mi reći! Mislio sam
da me samo izazivate. Imate li još
neke pojedinosti?

– Za trač rubriku nemam, ali
bih želio dati oglas. I platiti, razu-
mije se.

Guillford obriše ruke i krene
prema malom pisaćem stolu. Pruži
Hardingu olovku i komad papira.

– Dobro, gospodine Harding,
napišite što želite.

– Htio bih da to ovako zvuči:
Noonan i Harding, novi vlasnici
prijevozne kompanije Feeney, osi-
gurat će i dalje brze i djelotvorne
prijevozne usluge. Cijene će biti iz-
jednačene s cijenama naših konku-
renata. Mi pridonosimo vašem po-
slovnom uspjehu.

– Pod konkurencijom podrazumijevate Moosea Durhama i njegov Rocky Mountain? – upita Guillford. – Što dalje namjeravate poduzeti? Započeti rat cijenama?

– Taj rat je već počeo, ali nismo ga započeli mi nego Durham. Riječi možete promijeniti, ali je bitno da smisao ostane isti.

– Doista vam se divim, gospodine Harding, ali shvaćate li u što se upuštate? Moje je mišljenje da je Durham dobro potkovan.

– Kako znate...ili, bolje rečeno, kako Durham može znati da nismo i mi? Možda nam je prijevoznički posao samo hobi. Bilo kako bilo, objavite ovaj oglas. Ne mora zauzeti veliki prostor u novinama. Oni koje bude zanimao zacijelo će ga opaziti.

– Kako želite – reče Guillford.

– Bit će u širini jednog stupca. Cijena je dva i po dolara. – Nasmijeshio se. – Premda ne bih trebao ništa naplatiti. Ovo će nedvojbeno pridonijeti vrućim vijestima kojima će obilovati naredna izdanja.

Harding plati i izide. Prolazeći pored sedlarskog dućana, začuje glas iza sebe:

– Oprostite, gospodine – obrati mu se stari Meksikanac, prodavač u dućanu. – Netko vas je promatrao kroz prozor dok ste bili unutra. Čovjek po imenu Dobbs.

– Hvala vam – reče Harding. – Nadam se da ćemo se uskoro sresti.

Dobbs se nije zadržao na ulici, nego se sakrio u obližnjem salunu „Mexicali“. Harding nagoniski uđe.

U baru su bila trojica Meksikanaca. Harding se iznenadi. Nije očekivao da će na ovom dalekom sjeveru naići na Meksikance. Osim njih i točitelja nikog drugog nije bilo. Sporedna su vrata bila zatvor-

ena. Harding krene ravno prema njima i silovito udari. Dobbs zatekta. Učini pokret prema revolveru, ali na vrijeme shvati opasnost i odustane.

– Što je ovo? Napad iz čista mira? – upita gotovo dršćućim glasom.

– Nisi smio prilijepiti uho za vrata, momče. Kako sam shvatio, uvijek si mi za petama. Što te muči?

– Nije tako. Ne znam odakle vam ta pomisao.

– Nije važno. Uostalom, i ja sam tebe htio vidjeti. Izidi van na svjetlo. Bolje ćemo se vidjeti.

Dobbs se ne pomakne, a Harding ga zgrabi za kaput i povuče naprijed. Sluteći opasnost, Meksikanci se povuku. Od trenutka kad je Harding ušao, nitko nije izgovorio ni riječ. Bilo je očigledno da se ne žele miješati u tuđe stvari.

– Gdje ti je prijatelj, Faraday? – upita Harding. – Mislio sam da uvijek zajedno radite. No nije važno. Možeš mu prenijeti što ću ti reći. Sinoć su mi pretukli prijatelja. Netko ga Dobbs udario u oko. Ovako...

– Proklet da si! – zaurla Dobbs. Meksikanac je počeo nešto vikati na svom jeziku.

Vjerojatno je htio reći neka se vani obračunaju. Međutim, Harding nije imao vremena razmišljati o mjestu obračuna. Još jednom silovito zamahne. Krv šikne s Dobbsovog lica. A onda Harding primi nimalo slabiji udarac.

U međuvremenu jedan Meksikanac otrči po pomoć. Malo zatim vrata saluna se širom otvore i začuje se dubok glas:

– Prestanite, obojica!

Harding je ledima bio okrenut prema vratima. Kad se Dobbs po-

vukao, brzo je pogledao preko ramena. Među vratnicama stajao je krupni muškarac raširenih nogu. Ruka mu je bila na opasaču s revolverom, a na košulji mu je bila zakačena zvijezda. To je, najvjerojatnije, čovjek o kojem mi je Molly Root pričala, pomisli Harding i odluči biti razuman.

– Šerif Banks?

– Da. Što se ovdje događa?

– Ništa – naivno će Harding. – Malo smo se šalili. – Okrene se protivniku. – Zar nije tako?

Dobbs je trenutak oklijevao, a onda kimne. Vjerojatno je i njemu takav odgovor više odgovarao. Nije želio nov sukob s Banksom ili nije htio da se sazna tko je premlatio Spuda Gagana.

Čini se da je na ovo Banksu pao kamen sa srca. Harding se sjetio kako je Molly Root rekla da je Banks slijep i gluh na sve što učine Durhamovi ljudi. No, morao je pokazati svoj autoritet.

– Ne želim da se tako što ponovi. Jasno?

Harding pričekava da Banks ode iz saluna, a onda se ponovo okrene Dobbsu.

– Kao što reče ovaj prijatelj, ne želim da se ikad više ono s Gaganom ponovi. Čujem li da si ga ma i krivo pogledao, neću biti strpljiv kao sada. Jesi li shvatio?

Dobbs bijesno potvrdi, kroz zube.

– Možeš o svemu obavijestiti Faradaya – nastavi Harding – ili nekog drugog koga bi to moglo zanimati. Isto se odnosi i na Fee-neyjevu zgradu... u slučaju da odnekud doleti još koji kamen. A sada, nestani!

– Ovo nije kraj – zaprijeti Dobbs izlazeći iz saluna.

Harding pride točioniku i obrati se Meksikancu.

– Govoriš li engleski?

– Si. Da, da.

– Dobro. Ja jedva razumijem španjolski. Ispričavam se zbog ovog što se dogodilo. Častim viskijem tebe i tvoje prijatelje.

– Gracias – Točitelj se nasmiješi. – Tog bih Dobbsa želio vidjeti u krvi.

– Nisam se časno ponio pred Banksom, ali to je bilo najbolje što sam mogao učiniti – reče Harding i pogleda se u zrcalu iza točionika. – Nekoliko dana malo će me boliti čeljust, ali to je dobro jer ionako previše pričam. Adios!

U uredu zatekao je Molly Root na uobičajenom mjestu za stolom.

– Što je s vašom bradom? – uzviknula je. – Zar je Guilford odbio da objavi oglas?

– Naprotiv, bio je oduševljen. Malo sam se zakačio s prijateljem Dobbsom – objasni. – Mislim da vam nešto moram otkriti. Gagan nije bolestan. Dobbs i Faraday su ga prebili.

Molly se nije iznenadila kao što je očekivao.

– I mislila sam da je to posrijedi. Bilo mi je malo čudno da se razbolio sljedeći dan nakon onog što se dogodilo na cesti. Zato ste, rekla bih uhodili Dobbsa da mu održite lekciju.

– S tom razlikom što je on uodio mene – ispravi je Harding. – Uvjeravam vas, nisam se mnogo trudio da ga otkrijem.

– Prvi dan novog vlasništva i koliko uzbuđenja – uzdahne Molly. – Najprije su snižene cijene usluga, onda premlaćen Gagan, zatim razbijen prozor i naposljetku tučnjava s Durhamovim čovjekom. Što uopće želite? Započeti rat?

– Jedan pokušavam okončati. Međutim, imate pravo. Prije nego

što sve ovo završi, moglo bi se zbiti mnogo loših stvari. Ako želite otići, nemam pravo da vas zadržavam.

— Zar vam izgledam kao da dajem otkaz?

— Ne. Ja vam samo dajem slobodne ruke. Drago mi je što ste uz nas, što ostajete. Da li biste htjeli biti suradnik, zajedno sa Frisco i sa mnom?

— Ne, hvala. Ne mogu dati udio, a milostinju ne želim.

— Kako želite. — Harding sliježe ramenima, pa je upita: — Gdje je Frisco?

— U staji je. Rekla sam mu, odnosno predložila, da konje držite ovdje. Mjesta ima, a time ćemo uštedjeti novac.

— Dobar prijedlog. Kad dovede konje, malo ću jahati okolo, a Frisco neka ostane, za slučaj da zatreba njegova pomoć.

— Mislite li da bi mogao pomoći?

Harding se nasmije.

— Frisco djeluje staro i istrošeno, ali iznenadili biste se da ga vidite u akciji. Ne bih ga poželio za neprijatelja.

— Poznajete ga bolje od mene — zaključuje Molly. — U kojem smjeru namjeravate jahati, ako smijem pitati?

— Sve smijete. Odjahat ću nekoliko milja cestom prema Central Cityju. Tim smo putem jučer prošli, ali nisam imao vremena razgledati okoliš. Vjerojatno ima dobrih mjesta za zasjede. Moram znati što nas očekuje prije nego što sutra Frisco i ja krenemo tim putem... Nemojte pomisliti da miijenjam predmet razgovora, ali gdje stanujete?

— Kod Hetty Cook — odgovori Molly i nasmiješi se. — Sada znate zašto sam vam predložila da tamo odete. Zašto pitate?

— Bojao sam se da živite sami. Ne vjerujem da bi Moose Durham započeo rat sa ženom, ali mnogo sam mirniji kad znam da ste kod Hetty Cook. No, kako to da vas nisam vidio za zajutarkom?

— Rano zajutarkujem, i to u kuhinji... Možda nije dobro što sve troje stanujemo u istoj kući. Ako Dobbs i Faraday dobiju zadatak da zapale pansion, svi ćemo izgorjeti.

— O tome nisam razmišljao. Evo Frisca, pa ću ja sada krenuti. Ispričajte mu novosti.

— Hoću — reče Molly. — Pokušajte da do našega sljedećeg susreta ne doživite novu tučnjavu. Nije dobro propustiti ijednu Hettyinu večeru.

IX

Ike Langhorn lagano udari drvenom nogom po vratima Mooseovog ureda i uđe iako ga nitko nije pozvao. On je bio jedini Mooseov čovjek koji se smio tako ponašati. Njihovo prijateljstvo započelo je odavno, kad su obojica radila u Oklahomi kao posljednji pomoćnici u šerifovom uredu. Nakon nesreće Ike se kao invalid ponovno vezao za starog prijatelja, sada moćnog vlasnika kompanije Rocky Mountain. Duboko je patio što je ispod njega, ali Durham ga je dobro plaćao pa je to bio razlog manje za nezadovoljstvo.

Durham podigne pogled s pisaćeg stola.

— Nešto se dogodilo? — upita.

— Dobbs se vratio s modricama pod okom i na licu.

Nije htio reći što se sve dogodilo, ali sam izvukao iz njega da se potukao s onim strancem, Hardingom. Dobbs tvrdi da mu se odužio

kako je zaslužio, ali nije bio uvjerljiv.

— Ni ja mu ne bih povjerovao. Vidio sam hardinga prije nekoliko minuta. Nije izgledao kao da ga je netko pretukao. Zašto su se posvađali?

— Harding je saznao da su Dobbs i Faraday pretukli Spuda.

Durham ljutito udari šakom po stolu.

— Proklete budale! Upropastili su jedan posao, a onda samovoljno obračunali sa Spudom. Ja im to nisam naredio. Nemaju pameti ni koliko pod nokat stane. Ne možemo uništiti konkurenta tako da mu u nekoliko da ubijemo dvojicu vozača, pogotovo ne sada kad imaju dvojicu novih ljudi. Kako je dobbs uopće došao do Hardinga?

— Čini se da ga je Dobbs vidio kad je prošao pored sedlarije i ušao u Guillfordov ured. Mora da ga je Harding opazio, ili mu sedlar rekao da ga Dobbs prati. Potom se Dobbs sakrio u salun, ali ga je Harding pronašao. Tamo su se potukli. Onda je netko otišao po Banksa i ovaj je ubrzo stigao.

— I ni jednog nije zatvorio?

— Nije. Taj se nikad ne bi usudio strpati u zatvor tvog čovjeka. S druge strane, Dobbs nije želio da se sazna tko je pretukao Gagana, pa je potvrdio da su se Harding i on samo šalili.

— Zahvalimo nebesima što je Dobbs bio razuman. Zanima me kakvog je posla Harding imao u uredništvu. Podsjetio me neka ne zaboravim pročitati sljedeći broj »Leadvilleskog vjesnika«.

— Harding je bio ovdje? — zapanjeno će Langhorn.

— Da. Donio je ovaj kamen. Tvrdio je da ga je netko iz ovog ureda bacio u Feeneyjev prozor.

Zacijelo je i to bila jedna od sjajnih Dobbsovih ili Faradayjevih zamisli.

Langhorn je trenutak stajao zamišljen, onda reče:

— Pitam se zašto uopće držiš tu dvojicu.

Durhamu je očigledno bilo teško odgovoriti na to pitanje. Langhorn požali što je to uopće upitao, jer je tako prešao granicu i razmak koji mora držati prema gazdi.

— Ti su momci dobri dok ja mislim za njih — odgovori Durham.

— Ono s Feeneyjevim kolima prilično su dobro obavili. Da, vidio sam Hardinga i onog njegovog ispijenog prijatelja kad su isporučili robu u Rainbowu. Mora da im je Gunderson rekao da više neće raditi za njega. Dakle, više ne moramo upotrebljavati grube metode.

— Zadovoljno se nasmiješio. — Izbacujemo ih iz posla a uopće ne riskiramo. Nitko više neće tražiti njihove usluge, koje su dvaput skuplje od mojih. Koliko mi je poznato, Feeney nema novaca. Ako pokuša dalje raditi po mojim cijenama, neće izdržati dulje od mjesec dana.

— A nakon toga...

— Nakon toga vraćam cijene na staro, i povisujem ih za onoliko koliko sam izgubio. Zanima li te još što?

— Ne, to je sve. Mislio sam da će te ovo u Dobbsu zanimati.

— Imao si pravo. Sada imam nekog posla — završi razgovor, ali se i ne zahvali na posjetu.

Langhorn izide iz ureda. Suzdržavao se da svom snagom ne udari nogom po vratima i da ne kaže Durhamu kako ga pozna još od dana kad je bio sitni hohštapler.

* * *

Harding je jahao cestom što vodi prema Central Cityju. Nije opazio neko sumnjivo mjesto koje bi moglo poslužiti za zasjedu. Kako je pomalo osjećao bol u predjelu trbuha... bila je to posljedica jednog od Dobbsovih brzih udaraca... odluči da ne ide dalje. Ionako će do Central Cityja kola biti prazna, pa je vjerojatnost da ih netko napadne vrlo mala, a o ostalom dijelu puta razmišljat će tada kada se tamo zateknu. Opasan će biti povratak. Mora pitati Molly koje su najopasnije točke.

Kad se vratio u Leadville, već se mračilo. Većina dućana bila je zatvorena, ali je iza zamagljenih prozora saluna treperilo svjetlo. Harding se nije iznenadio kad je u uredu zatekao Molly i Frisca. Zabrinute su ga pogledali.

— Saznao sam samo to da me Dobbs na nekim mjestima dobro izudarao. Što se tiče puta, sve ostalo saznat ćemo sutra, kad krenemo. U koliko se sati večera kod gospode Cook?

— U šest — odgovori Molly. — Stići ćemo na vrijeme ako krenemo čim odvedete konja u staju.

— Razmišljao sam o tome da bi netko trebao ostati ovdje cijelu noć — reče Noonan. — Što ti misliš o tome?

— Noćas ne treba — odgovori Harding. — Durham misli da nas je napokon uništio svojim cijenama. Sutra će, kad izidu novine, saznati više ali siguran sam da ni tada neće ništa pokušati. Dovoljno je pametan da shvati što je dvosjekli mač. — Obrati se Molly Root. — Što vi mislite? Vi bolje poznajete okolnosti nego mi.

— Mislim da imate pravo — odgovori Molly. — Uvjerena sam da ono s prozorom nije bila Durha-

movi zamisao. On uvijek smisli nešto pametnije.

— Onda mogu odvesti konja u staju, a potom ćemo kući. Mislim da ćete biti počašćeni tako otmjenom pratnjom.

— Već tri godine sama odlazim i dolazim, ali kad ste to tako lijepo rekli...

Na satu u blagovaonici bila je minuta do sedam kad je Molly ušla sa svojom pratnjom. Stacy Guilford je već sjedio za svojim stolom u društvu sitnog muškarca šezdesetih godina. Guilford ih upozna.

— Ovo je doktor Mapes, a ovo su Allan Harding i Frisco Noonan.

— Zadovoljstvo mi je, gospodo — reče doktor Mapes. — O vama sam već čuo.

Harding hitro pogleda Guilforda. Ovaj kimne.

— Da, ali ne od mene. Ljudi moraju čitati novine da bi saznali ono što ja znam.

— Točno — suglasi se doktor Mapes i objasni: — Gospoda Gagan je uvjerila muža da će biti najpametnije ako ga pregledam i on je pristao. Od njega sam sve saznao. On vas vrlo poštuje i cijeni. Priča o vama samo najljepše.

— Vrlo je ljubazan — reče Harding, pa upita: — Kako mu je?

— Bit će gadno nekoliko dana, ali proći će bez posljedica. Nije mi htio reći kako se to dogodilo.

— Vjerojatno ima razlog zašto šuti — reče Harding. — Da li se vaša ordinacija nalazi u glavnoj ulici? Ne sjećam se da sam vidio ploču s vašim imenom.

— Radim u svojoj kući, iza hotela. Ne stanujem kod gospode Cook, ako ste na to mislili, ali večeram kod nje već dvije godine. Od dana kad mi je umrla žena. Ja sam užasan kuhar.

– Ali vrstan liječnik – reče Molly. – Ne znam kako bi Leadville bez vas.

Liječnik se nasmiješi.

– Ima toliko ljudi i gradova koji nikad neće čuti za mene a žive u sreći i zdravlju. Ovdje sam jedini, pa mogu tvrditi da sam najbolji. No, i Leadville bi mogao bez mene. Ljudi bi se u nužni mogli obratiti Abeu Wilkinsu, veterinaru. On je isto tako dobar. Uostalom, ljudi se mnogo ne razlikuju od životinja.

– Neka nam bog oprost! – uzvikne Molly.

U tom se trenutku pojavi gospođa Cook. U jednoj ruci nosila je pliticu s biftecima, a u drugoj salatu od rajčica.

– Momci, na posao – radosno je uzviknula. – Donijet ću vam i povrće, a nakon toga zacijelo ste svi za kavu.

Nitko nije imao ništa protiv njenog prijedloga. Iznenadenje je doseгло vrhunac kad se pojavila s pitom od jabuka.

Kad su povećarali, stigao je Hetty'n suprug, točitelj u Fast Bucku.

– Kako sam ja nesretan! – uzviknuo je umjesto pozdrava. – Cijeli dan perem čaše, a kad se vratim ovdje, skupljam prljavo sude. Hej momci – zadovoljno se obrati Hardingu i Frisco – vidite da sam vas poslao na pravo mjesto!

– Dali ste nam najbolji savjet koji smo u posljednje vrijeme čuli – reče Harding. – Međutim, bojim se da će Frisco svu zaradu potrošiti na jelo.

Hetty, koja je stajala na vratima kuhinje, zadovoljno se nasmiješi.

– Za kuharicu je to najveći kompliment. Joe, ako si rekao sve što si namjeravao, molim te požuri i donesi to sude.

Poslije, kad su se uspeli u sobu, Frisco reče najumilnije što je mogao:

– Ja i dalje nosim novac u opasaču. Još misliš da bi bilo pametno zamoliti našu gazdaricu da brine o njemu?

– Ne mislim – odgovori Harding. – Nije stvar u tome da ne vjerujem gospođi Cook, nego je jednostavno ne želim opteretiti takvim zahtjevom. Napokon, to je velika odgovornost. Tu je punih pet tisuća.

– Ne misliš da ću to stalno nositi okolo, pogotovo sada kad imamo neprijatelja?

– Samo do Central Cityja. Tamo je banka kojoj možemo vjerovati. Kad nam novac zatreba, poći ćemo tamo i podići ga.

Iznenada se okrene prema prozoru.

– Čuo si nekakav šum?

Frisco potvrdi, pa obojica potrče prema prozoru.

Kad su ga otvorili, više nikoga nije bilo. Harding svjetiljkom osvijetli tlo pod prozorom. Na snijegu su se jasno vidjeli svježi tragovi. Povuče svjetiljku natrag u sobu, zatvori prozor i povuče preko njega tamni zastor. Frisco i on se šutke zgledaju.

Harding progovori prvi.

– Sumnjam da je čuo o čemu smo razgovarali, ali ne smijemo riskirati. Jedno je sigurno: sutra nećeš nositi taj opasač u Central City.

– Ne želim se prepirati, ali što ćemo s njim? Ako nas je onaj vani čuo, ne smijemo ga ostaviti gospođi Cook.

– Točno – Harding je trenutak razmišljao, onda reče: – Ako pristaješ, pitat ćemo Molly Root što misli. Ona dobro poznaje grad, a i pametna je djevojka.

– Što se mene tiče, nema problema – odgovori Frisco i značajno se nasmiješi. – Podosta si sklon našem tihom ortaku, momče.

– Riječ je isključivo o poslu – spremno će Harding. Nije zvučalo uvjerljivo.

X

Mooseova kuća, tek jednu ulicu dalje od središta Leadvillea, bila je prevelika za njega i njegovu bolesnu ženu. Tu je živjela i Lola Marchant, o kojoj je Harding odmah sve saznao iz razgovora s Mazie Bowen. Lolu je kao domaćicu unajmio osobno Moose Durham. Nije bilo nikakve sumnje da je istodobno i njegova ljubavnica. Njene su tjelesne osobine bile mnogo značajnije od onih kojima bi se mogla pohvaliti kao spretna kućanica.

Gospođa Durham je bila svjesna veze između svog muža i Lole, ali se pravila kao da ništa ne vidi. Ta, po prirodi plaha žena, nekad bijaše vrlo lijepa, ali sada su se na njenom licu ocrtavali znakovi neke nepoznate bolesti. Potpuno se povukla u sebe i pomirila sa sudbinom. Bila je zadovoljna što ima dom, što spava koliko želi i jede što voli, a uza sve to tu je i muž koji očigledno ima volje da udovolji njenim tjelesnim potrebama.

Te večeri Durham je za večerom bio neuobičajeno tih. Gotovo i nije opazao Lolu koja ih je posluživala. Nešto ga je tištilo. Odmah nakon večere povukao se u radnu sobu, gdje je uvijek smišljao kako bi se domogao što više novca.

Sada je razmišljao o novim događajima u vezi s Feeneyjevom kompanijom. Unatoč dojmu kojeg je ostavio u razgovoru s Ikeom Lang-

hornom, bio je vrlo zabrinut zbog Hardinga i njegovog prijatelja. Učinilo mu se da je Harding čovjek kojeg je vrlo teško zaplašiti, ma kojim bi se metodama poslužio, i da se ne upušta u posao za koji nije siguran da donosi dobru dobit. Očigledno u Feeneyjevoj kompaniji nije vidio sebe tek kao običnog namještenika. Uostalom, upleo je svoje prste prije nego što je došao u Leadville. Odmah je pobrkao račune Dobbsu i Faradayju, a ovog prvog je ubrzo nakon toga premlatio i preplašio do kosti. Morao je za to imati jači razlog.

Durham potihlo prekune. Mrzio je neizvjesnost. Nekad bi bio drugačije reagirao. Ne razmišljajući zapalio bi Feeneyjevo imanje. Vremena su se promijenila. Postao je ugledan građanin Leadvillea. Sada to više ne može učiniti. Svaku podlost valja lukavo smisliti.

Ono sa sniženjem cijena usluga imalo je smisla. Protiv toga ne postoji zakon ni kazna. Feeney to neće preživjeti. Uostalom, gdje je uopće taj Feeney? Nestao je čim su mu uništena prva kola. Zašto se nije vratio i nastavio voditi posao onako kako je to dotad činio?

Lola Marchant prekine Durhama u razmišljanju. Pokucala je i ušla. Durham nije bio raspoložen ni za jednu ženu, čak ni za Lolu, ali prije nego što je stigao zamoliti da ga pusti na miru, ona reče:

– Jedan čovjek želi razgovarati s tobom. Da ga uvedem?

– Keko se zove i što želi?

– Nije se htio predstaviti, ali reče da radi u rudniku Rainbow. Tudi da je vrlo važno.

Čuvši da je riječ o Rainbowu, Durham postane znatizeljan.

– Vjerojatno je Gunderson. Uvedi ga.

Posjetitelj nije bio Gunderson nego, blijed i slabašan mladić. Činilo se kao da mu je žao što je uopće došao. Nervozno je pucketao prstima i oblizivao usnama. Onda nesigurnim glasom reče:

– Vi me ne poznajete, gospodine Durham. Ja sam službenik u rudniku Rainbow.

– Dobro. Što si htio?

– Vidite, gospodine, danas sam nešto čuo i pomislio sam da bi vas to možda zanimalo. Znam da ste cijene smanjili upola. U rudniku bijaše jedan čovjek od Feeneyja s robom, koji je pristao da i oni za isto toliko snize cijene. Čuo sam kad je to rekao gospodinu Gundersonu.

– Harding! – plane Durham. – To je bio on?

– Da, gospodine. Baš tako ga je oslovio Gunderson.

– Tko ti je rekao da me o tome obavijestiš?

– Nitko. Mislio sam da bi bilo dobro kad...

– Nije važno što si mislio, no dobro si učinio. Želim ti se odužiti za trud. – Izvuče jednu novčanicu, pa drugu. – Ovo je dodatak za šutnju. Ne želim da itko sazna da si bio ovdje.

– Dobro, gospodine – tiho će mladić. – Imajte povjerenja u mene.

– Sada idi. I pazi da te nitko ne vidi dok odlaziš.

Durham je neko vrijeme ostao nalakćen nad pisaćim stolom. Uzeo je cigaru, stavio je u usta, ali nije zapalio. Trenutak zatim stavi je natrag na stol i ustane. Ako je Harding to učinio, znači da mu je Feeney dao odriješene ruke. A to pak, s druge strane, povlači zaključak da je Feeney na neki način došao do novca. Okolnosti se nisu mogle drugačije objasniti.

Durham navuče kaput i stavi šešir, pa izide iz sobe. Krene do Langhorna.

– Otvori! Ja sam, Moose – reče pokucavši na vrata.

Po drvenom podu odjekne Ikeova drvena noga. Trenutak zatim začuje se škljocanje brave i vrata se otvore. Langhorn se širom otvorenih očiju zagleda u Durhama.

– Neobično je što te vidim u ovo doba – reče. – Zacijelo se dogodilo nešto vrlo važno. Jesu li opet Dobbs i Faraday nešto zabrljavili?

– Ne, koliko mi je poznato, ali baš njih želim vidjeti. Onaj nitkov Harding predložio je da cijene prilagodi mojima.

– Kućkin sin! Što namjeravaš poduzeti?

– Dobit će što je zaslužio! Zato su mi Dobbs i Faraday potrebni.

– Mislim da su kadri srediti Hardinga i njegovog prijatelja? Dosad se baš nisu iskazali.

– Imam drugi plan, a od tebe tražim samo to da mi ih dovedeš. Najvjerojatnije su u salunu Ace of Spades, ali ne bih htio da me primijete kako s njima razgovaram. Čekat ću ovdje. Ne vraćaj se dok ih ne pronađeš.

Langhorn kimne, navuče kaput i izide na glavnu ulicu. Ni on nije mogao birati.

* * *

Harding i Frisco su mirno proveli noć. Nije bilo nikakvih uzbudjenja. Poslije zajutarka krenu zajedno s Molly Root do Feeneyjevog ureda. I tu je sve bilo u redu.

Harding je htio zapaliti vatru u peći, ali Molly mu nije dozvolila.

– To sam uvijek ja radila. Nema smisla da mijenjam navike. Uostalom, nemojte misliti da sam bespomoćna.

– Naprotiv – reče Harding – mislim da ste vrlo sposobna poslovna žena. Kao takva, mogli biste nam uvelike pomoći. Frisco i ja imamo nešto gotovine. Frisco je čuva u svom opasaču, ali treba nam sigurnije mjesto. Imate li kakav prijedlog?

Razmišljala je dok je palila vatru.

– U Leadvilleu nema banke. Većina trgovaca čuva novac u poštanskom sefu, ali to vam ne bih preporučila. Možda je doktor Mapes rješenje. Uvažen je građanin. Vjerujem mu.

– Da li biste u naše ime odnijeli novac?

– Naravno.

– Hvala. Idem u staju do Frisca. Donijet ću vam novac, a potom ćemo krenuti u Central City.

– Trebat će vam neki dokumenti – reče Molly, i uzme sa stola neke papire i pruži mu ih.

Kao što je pretpostavljao, na putu do Central Cityja nije bilo nikakvih iznenađenja. Frisco je bio na kolima, a Harding je jahao uz njega kao pratnja. Pažljivo je promatrao okolicu, i povremeno zastajkivao i provjeravao da li ih tko prati.

Već se smrkavalo kad su stigli do mjesta koje im je Molly preporučila za prenoćište konja. Vlasnik konjušnice prepozna kola i iznenadi se vidjevši nove vozače.

– Niste li vi navratili do mene prije nekoliko dana? – upitao je.

– Kako to da sada radite za Feeneyja? Što je sa Spudom Gaganom?

– Mnogo pitate – odgovori Harding i nasmiješi se. – Točno ste opazili. U srijedu smo bili u Central Cityju. Međutim, ne radimo za Feeneyja, jer smo kupili njegovo

poduzeće. Spud Gagan i dalje radi za nas, ali ima nekoliko slobodnih dana. Možete li noćas čuvati naše konje i kola?

– Zašto ne? – odgovori. – No sve se ovo naglo dogodilo, zar ne? Feeney je sve prodao?

– Dogodilo se iznenada, ali na uzajamno zadovoljstvo. Ako vas zanima, mogu vam pokazati ugovor o prodaji.

– Nije potrebno, gospodine. Dovoljno će biti da platite unaprijed. Frisco, pomalo ljut od duge vožnje, reče Hardingu:

– Zar nema u gradu neko drugo mjesto gdje se prema mušterijama ponašaju pristojnije?

– Nemojte se uzrujavati – umiješa se vlasnik konjušnice. – Svatko zna svoj posao. Uostalom, mi se ne poznajemo.

Poznavajući Friscovu tvrdoglavost, Harding izvuče pet dolara i plati.

– Čemu tolike priče – reče. – Pobrinite se da konji budu čisti i dobro nahranjeni. Do viđenja, do sutra. Frisco, požurimo dok još ima vremena za večeru. Predlažem da prenoćimo na istom mjestu kao i prošli put.

Večera se nije mogla usporediti s onim što su jeli kod Hetty Cook, pa su nezadovoljni izišli na ulicu.

Noćni život Central Cityja bio je znatno uzbudljiviji od onog u Leadvilleu. Nekoliko je saluna bilo otvoreno. Ušli su u jedan na kapljicu prije spavanja.

U toku je bila partija pokera. Kartala su tri lijepo odjevena i mlada muškarca. Frisco i Harding priđu stolu. Pijuckali su i promatrali.

– Da li je to zatvorena igra, ili se još tko smije pridružiti? – upita Harding.

Svi ga iznenađeno pogledaju. Jedan od kartaša, malo stariji od ostalih, s olakšanjem reče:

– Možete na moje mjesto. Noćas nisam u formi.

– Hvala. – Harding sjedne, pruži momku koji je dijelio karte dvadeset dolara i uzme žetone.

Momak ga pažljivo odmjeri, ali se ne predstavi. Samo mehanički reče:

– Igra se s pet karata. Iznad uloga ne idemo.

– Odlično – reče Harding i uzme prvu kartu. Bila je to hercova sedmica.

Neki je mladić bio Hardingu slijeva. Bijaše očigledno da mu je prva karta odlična, jer nije mogao prikriti uzbuđenje na licu. Vjerojatno as, pomisli Harding.

Harding je dobio još jednu sedmicu, a mladić karovu dvojku. Oduševljenje mu je splasnulo.

Treći igrač dobije kralja. Odmah uloži dolar, a to urade i ostali. Harding je shvatio kako bi ostali naslutili da ima par ako podigne ulog.

Kod četvrte karte ostali su u igri Harding, mladić i djelatelj. Harding je i dalje ostao samo na jednom paru, a mladić je dobio samo osmicu. Treći je imao par devetki, pa povisi ulog na pet dolara. Harding je zvao, a za njim i žutokljunac. Njegovi su izgledi sada bili jadni.

Kod sljedećeg dijeljenja Harding je dobio još jednu sedmicu, mladić hercovu peticu, a onaj treći pikovog dečka. Uložio je još pet dolara. Harding je zvao. Mladić odustane.

Harding je mirno odigrao prvu igru. U tome nije bilo ništa čudno osim što je time mladić izgubio.

Kod sljedećeg dijeljenja nitko nije bio posebne sreće. Ulog na stolu nije se bitno promjenio. A onda je mladiću ponovno krenulo.

Dvaput je dobio sav ulog, a kod trećeg dijeljenja imao je par dama. Treća karta trebala mu je tek doći. Treći kartaš imao je dva asa. Mladić silno uzbuđen gurne do sredine stola sav ulog. Bilo je očigledno da je dobio treću damu.

– Moramo igrati pošteno – reče momak koji je dijelio karte i plati ulog.

Mladić dobije karovu šesticu. U trenutku kad je djelatelj i sebi trebao dati kartu, Harding ga uhvati za šaku.

– Samo trenutak, ako se smijem umiješati. Htio bih se usput kladiti. Kladim se o sav svoj ulog na ovom stolu.

Djelateljevo lice se zažari. Ljutito upita:

– Smatrate me varalicom?

– Samo predlažem da se kladimo – mirno će Harding. – Imali u tome što loše?

– Kućkin sine!

Naglo je povukao nož iz rukava, ali prije nego što je mogao išta učiniti, u njega je bila uperena cijev Hardingovog revolvera.

– Bolje to ne pokušavaj! – upozori ga Harding. – Samo mirno odloži karte. Kao što rekoh, kladim se da je donja karta u snopu as, i da se još jedan as nalazi ispod stola. Hajde, pogledajmo – mirno će. Pruži lijevu ruku i ispod stola izvuče asa. – Da se kladimo da ovaj gospodin SADA nema četiri asa u rukama?

Nitko ne reče ništa. Svi u prostoru su zabezeknuto šutjeli.

– Nema goreg stvorenja od varalice na kartama – tiho nastavi Harding, pa se okrene mladiću: – Ovo na stolu je tvoje. Ubuduće ne vjeruje previše samo u sreću.

Mladić se zažari, skoči sa stolca i zgrabi onog što je dijelio karte. Baci ga na pod kao praznu vreću.

Harding ustane i pođe prema točitelju.

— Jesmo li nešto dužni zbog ovoga? — upita. — Čovjek ništa ne odgovori, a Harding promrmlja, više za sebe: — Predlažem da ovog varalicu protjerate iz grada. — Zatim se okrene naivnom mladiću: — Hajdemo, momče. Za tvoje zdravlje nije preporučljivo da sada ostaneš sam.

Mladić posluša. Kad su izišli na ulicu, reče:

— Baš sam bio budala. Hvala što ste mi pomogli.

— Nema na čemu. Kako ti je ime?

— Billy Gregg.

— Ovo je Frisco Noonan, ja sam Allan Harding. Što radiš u Central Cityju?

— Na putu sam za Leadville — odgovori Billy. — U Nebraski su mi rekli da u ovdašnjim rudnicima trabaju radnike.

— Bojim se da su te pogrešno obavijestili — reče — Međutim, ako nisi odlučio da budeš isključivo rudar, možda bi te nešto drugo zanimalo?

— Sve osim pokera.

Harding prasne u smijeh.

— Znaš li voziti kola i konje?

— Pa to jedino i znam — radošno će Billy. — Roden sam na farmi.

— Da li bi radio za nas? Bavio se prijevozom robe. No prije nego što možda pristaneš, moram te upozoriti da je u pitanju dosta opasan posao.

— To mi ne smeta. To nije ono najvažnije.

— Dobro. Sutra možeš s nama natrag u Leadville. Gdje si odsjeo?

— U hotelu »Rex«.

— Bolje podi s nama u »Colorado«. Mislim da moramo biti zajedno.

Harding pogleda Erisca.

— Sti ti misliš o tome, ortače?

— Pristajem — odvrati Frisco. — Tko god ima šaku kakva je Billyjeva, ulazi u moju knjigu rekorda. Sada požurimo. Vraški sam pospan.

XI

Slijedeći dan je zahladnjelo. Bilo je prilično tmurno i činilo se da će uskoro snijeg. Hardingova je družina rano ustala. Popili su kavu i zajutarkovali, a onda zajedno otišli po konje i kola.

* * *

Frisco i Billy sjedili su na Feeneyjevim kolima. Hardim je odjahao naprijed u izvide. Šutjeli su. Bilo im je hladno i neudobno.

Billy se nije osjećao bolje od premrzlog Frisca, ali je ipak bio živahan. On je prvi ugledao trag kola na snijegu.

— Pogledajte! Nisu daleko! — radošno je uzviknuo. — Zacijelo ih je i gospodin Harding opazio.

— Tko zna — reče Frisco. — Nadam se da će i nas uključiti u obračun.

Kad se Harding vratio, zapita ga Frisco:

— Što se dogodilo?

— Ispred nas su, oko pet milja — odgovori Harding.

Frisco se nevoljko istegne na sjedalu.

— Požurimo, nemamo što čekati. Nas trojica protiv dvojice! To već nešto znači. Zar ne, Billy?

— Tako je — reče Billy, ali onda bojažljivo doda: — Mislim da je tako.

— Moramo imati na umu da će i oni pucati — upozori Harding — a to znači da će barem jedan od nas

biti ranjen. Ne budemo li mi, onda će biti konji. Imam plan. Vi i dalje nastavite za njima, sve dok ih ne ugledate. Ne uzbuđujte se ako i oni vas vide, samo pazite da ne budete na nišanu.

– A što ćeš ti? – upita Frisco.

– Pokušat ću zaobilaznim putem doći pred njih. Kad začujete dva pucnja, jedan za drugim, brzo pridite!

Ne sačekavši odgovor, okrene konja i odjuri u smjeru Leadvillea. Kad je stigao do mjesta gdje kola bijahu stajala, skrene s glavnog puta i nastavi usporednom padinom. Nakon sat jahanja jasno je čuo škripanje kola. Oprezno je projahao pored njih, pazeći da ga ne opaze. Snijeg mu je uvelike pomagao. Za nešto manje od još jednog sata jahanja ponovno se našao na glavnom putu.

Ovdje je bilo manje snijega. Harding je sjahao, privezao konja za jedno stablo pored ceste, pa izvukao sa sedla karabin.

Začuo je kola kako se približuju. Pričekao je do posljednjeg časa, a onda izišao na sredinu ceste i po dogovoru dvaput zapucao. Zatim oštro poviče:

– Stanite! Držim vas na nišanu!

Dobbs iznenađeno prekune, ali zaustavi konje.

– Harding?

– Dobro si pogodio. Mislio si da sam ti iza leđa, ha? Prirodna greška, pogotovo za glupog čovjeka. Sidite s kola, obojica!

U tom djeliću sekunde Harding je jasno vidio njihova lica. Dobbs je bio bijesan, Faraday potpuno zbunjen. Činilo se da uopće ne shvaća što se zbiva. Bez riječi su sišli s kola i stali pored lijevih kotača.

– Izvucite revolvere! – zapovjedi Harding. – Bacite ih na sre-

dinu ceste! Faraday, skini puške s kola!

Trenutak su oklijevali. Harding ispali dva metka tik iznad njihovih glava. Ovo je bilo od dvostruke koristi: to je dvojicu sledilo na mjestu, a za Frisca i Billyja je to značilo novi poziv. Harding pride bliže.

– Čini se da je u Central Cityju došlo do malog nesporazuma. Greškom ste dobili našu robu. Smiješno, zar ne?

Ni jednom ni drugom to nije bilo smiješno. Ukočeno su ga gledali. Harding začuje svoja kola i sačeka da se približe. Ne okrenuvši glavu, reče:

– Ova dva gospodina su upravo shvatila da su utovarila tuđu robu i voljna su je dobrovoljno pretovariti u naša kola.

– Kućkin sine! – procijedi Dobbs.

– Ti mi se sviđaš – ljubazno odgovori Harding. – A sad pomakni lijeno dupe. Što brže radite, to ćete prije završiti. Billy, pokupi ovo oružje i stavi ga u naša kola ispod sjedala. Frisco, drži tu dvojicu na nišanu.

– Sa zadovoljstvom – odgovori Frisco.

Dok su pretovarivali robu, Dobbs i Faraday nisu prestali kleti.

– Vrijedni ste vi momci – pohvali ih Harding kad je sve bilo gotovo, pa doda: – A sada lijepo otpregnite konje!

– Što sada to znači! – zaurla Dobbs. – Nećeš nas valjda pustiti da do Leadvillea pješačimo?

– Čuo si što sam rekao – ponovi Harding. – Osim toga, ostali smo vam dužni i sada moramo dug podmiriti. Uništili sta jedna Feeneyjeva kola. Vraćamo istom mjerom. Zahvaljujemo vam na lju-

baznoj pomoći i istovaru i utovaru. Za nagradu ćemo poštediti konje. Ako požurite, naći ćete ih na cesti, nešto niže.

— Moose Durham se neće oglušiti na ovu psinu — upozori Faraday.

— I ja tako mislim — nasmiješi se Harding. — Vjerojatno mu nije drago kad njegovi ljudi pogriješe. Morat ćete se potruditi i izmisliti objašnjenje koje će ga zadovoljiti. Želim vam mnogo sreće.

— Billy, zajaši jednog konja, a drugog povedi. Bit će ti ljepše nego na tvrdom sjedalu.

— Kladim se da hoće! — zadovoljno će Billy.

Harding pride svom konju i skoči u sedlo. Zatim da znak Frisco neka krene, pa se još jednom okrene prema Durhamovim praznim kolima.

— Hvala što ste nam tako dugo vozili robu. Prešli smo više od pola puta do Leadvillea. Jednog dana i mi ćemo vama pomoći. Mnogo pozdrava vašem gazdi.

— Proklet bio! — reče Dobbs, a Faraday malone prasne u smijeh.

Kad se Harding ponovno okrenuo, Dobbs i Faraday su već krenuli pješice. d

XII

U sumrak su se Harding, Frisco i Billy vratili u Leadville. Trgovine su još bile otvorene. Bila je subota, dan koji se razlikuje od ostalih. Nakon napornog tjedna svatko je imao pravo da se malo razonodi, pogotovo rudari koji su nahrupili u salune.

U Mazie je zacijelo vrlo živo, pomisli Harding, pa se ražalosti pri pomisli da će zakasniti na ve-

čeru kod Hetty Cook. Iznenadio se kad je vidio da svjetlo u Feeneyjevom uredu još uvijek gori. Molly je bila na prozoru. Sada istrči i pozdravi ih, pa upita:

— Sve je prošlo u redu?

— Ne u potpunosti — odgovori Harding, skočivši sa sedla — ali sve je dobro završilo. Usput da vas obavijestim, zaposlili smo novog vozara. Našli smo ga u Central Cityju.

— Zašto? — upita Molly. — Nakon onog članka u novinama Durham je spreman pooštriti mjere opreza. Mislim da neće birati sredstva da nas potpuno izgura iz posla.

— Već je pokušao, ali prvi mu pokušaj nije pošao za rukom — odgovori Harding, pa doda: — Nagovorili smo Dobbsa i Faradaya da dobrovoljno isprave grešku. — Nasmiješio se, a onda ispričao što se dogodilo.

— I nije bilo pucanja?

— Nije... nego, zacijelo smo zakasnili na večeru?

— Gospode bože, nakon svega imate snage pitati za večeru! Dogovorila sam s Hetty da nam u izuzetnim prilikama bude na usluzi. Recite, kakav je taj novi mladić?

— Vrlo mlad. Vaših godina. Odmah će vam se svidjeti, siguran sam. Dolazi iz Nebraske. Ime mu je Billy Gregg. Evo ih, napokon su stigli. Sada se osobno uvjerite kakav je!

Frisco podigne ruku i pozdravi djevojku dok je uvodio konje u staju. Billyjev se pogled zaustavi na Molly Root.

— Kamo ćemo s njim? — upita djevojka Hardinga. — Gospoda Cook nema više slobodnih soba.

— Razmišljao sam o tome. Možda bi bilo dobro da ovdje pre-

noći, a jesti može s nama kod Hetty – odgovori Harding. – Uostalom, nije naodmet da netko pri-pazi na kuću.

– Neće li to biti preopasno za njega? Tko zna što Moose Durham može smisliti?

– Uvjeran sam da u ovom trenutku Durham neće ništa pokušati. Dovoljno smo ga preplašili da će barem noćas ostati miran. Osim toga, Billy je pametan momak. Imat će revolver, ako mu ustreba. Sada mi recite, da li ste uspjeli predati opasač s novcem?

– Jesam. Na sigurnom je mjestu. U doktora Mapesa.

Pridruže im se Frisco i Billy. Frisco požuri prema peći a Billy ostane na vratima, kao ukopan. Harding ga pozove neka uđe, pa reče Molly:

– Ovo je Billy Gregg, mladić o kojem sam ti pričao. Billy, ovo je Molly Root, glava kuće.

– Drago mi je, gospodice –, nesigurno će Billy, a onda u njenim očima osjeti ohrabrenje i doda: – Frisco mi je pričao o vama, ali nije rekao da ste tako...

– Što? – upita Molly.

– Ništa – zamuca Billy. – Oprostite, strahovito mi je zima. Rado bih se ugrijao pored peći.

Billy je htio reći da mu Frisco nije ništa spomenuo kako je Molly lijepa i mlada. Stao je pored peći o pogledao Frisca. Ovaj se podlo nasmiješi, a Billyjevo se lice zažari.

– Ako ste gladni, momci – nastavi Molly – moramo brzo krenuti. Gospoda Hetty neće dugo čekati.

U kuhinji gospode Cook zatekli su Stacyja Guillforda kako pije kavu. Harding ga upozna s Billyjem. Odmah im se pridružila i gospoda Cook.

– Zacijelo umirete od gladi – reče im. – Samo sjednite. Odmah ću donijeti hranu.

Billy s poštovanjem zahvali.

– Zar se to odnosi i na mene? – upita Frisco. – Znam da sam star i da ne izgledam bogzna kako, ali pitam...

– Mislila sam na sve vas – sa smiješkom će Hetty. – Čak i na tebe, stari.

– Znači, tako o meni mislite? Pa, da ste vi prošli kroz onaj snijeg i vijavicu, sumnjam da biste bolje izgledali, gospodo!

Hetty se nasmije i požuri s večerom. Harding je bio zadovoljan. Kod gospode Hetty nije se moglo loše jesti.

Kad su povećerali, Molly krene u svoju sobu. Guillforda je čekao trenutak kad će moći porazgovarati s Hardingom, pa sada reče:

– Ako imate vremena, volio bih da nasamo govorimo. Da malo prošetamo? Još niste vidjeli Leadville noću.

Razgovarajući, približili su se poslovnoj četvrti grada. Prošli su pored prozora Durhamova ureda. Grad je još bio pun života. Subotom su redovito svi dolazili u grad, kupovali robu i zabavljali se. Malo zatim skrenu u usku uličicu. Iznenada prasnu revolverski pucanj. Harding se istog trenutka baci na Guillforda. Još jednom odjekne prasak.

Harding ustane i pogleda Guillforda, koji je ležao na nogostupu.

– Ranjeni ste? – upita.

– Nije opasno – odgovori Guillford. – Nešto nije u redu s mojom lijevom rukom.

– Ako možete hodati, najbolje da odmah pođemo do doktora Mapesa. Možete li?

– Pokušat ću – reče Guillford, nesiguran na nogama. Bio je pomalo preplašen.

– Otvorite! Ovdje Haring.

* * *

Liječnik nije ništa pitao, kako ne bi gubio vrijeme. Pogledao je Guillforda, pa ga položio na stol i nagnuo se nad njega. Zatim pogleda Hardinga.

– Ništa ozbiljno – reče. – Mala rana. Nekoliko će dana ruka biti ukočena. Nećete smjeti kucati na pisaćem stroju.

Harding se okrene doktoru Mapesu.

– Smijem li sada Guillford poći sa mnom?

– Smije, ali kako ste počeli, mislim da ćete se vratiti prije nego što se okrenem prozoru. Dat ću vam tablete, gospodine Guillforde, za slučaj da ne biste mogli zaspati. Ako sve bude kako valja, dodite na pregled sutra poslije podne.

XIII

Bila je subota. Moose Durham, koji nije znao što se tog dana dogodilo na cesti za Central City, mirno krene svojoj kući. Namjeravao je nešto ranije večerati, a zatim se vratiti u grad i provjeriti što su učinili Dobbs i Faraday. Nije očekivao da bi se dogodilo nešto nepredviđeno. Za takve su podvige Dobbs i Faraday bili iskusni i mogao se u njih pouzdati. U svakom su pogledu bili ravni Hardingu i njegovom otrcanom ortaku.

Nakon večere Durham ode u svoju sobu, da bi u miru popušio cigaru.

Poslije nepuna sata do Durhama dopre s ulice revolverski hitac. Zadovoljno se nasmiješi. S Hardin-

gom više neće biti problema. Izvuče cigaru, no kad htjede zapaliti, Langhorn iznenada dojuri.

– Kućkin sin! Živ je. Promašio sam.

Durham zausti neku kletvu, ali se suzdrži kad je ugledao Langhornov očajan izraz lica.

– Što se dogodilo? – upita.

– Prikrao sam se pansionu i promatrao. Mislio sam da će Harding nakon večere otići u svoju sobu, ali on je s Guillfordom izašao na ulicu. Šetali su. Išli su polako, pa sam ih lako pratio. Čak sam čuo o čemu su razgovarali. Onda sam ih zaobilaznim putem pretekao i dočekao u jednoj mračnoj uličici. Kad su mi prišli bliže, zacijelo su me čuli, jer je Harding gurnuo Guillforda na zemlju i bacio se na njega. Ipak sam pucao, no pogodio sam Guillforda.

– Ubio si ga?

– Nisam. Vidio sam kad je ustao.

* * *

Dobbs i Faraday bili su nadomak Leadvilleu. Trebalo im je više od dva sata da ponovo dođu do svojih konja. Obojica su bila gladna i iscrpljena, no Faraday je još imao smisla za šalu. Brinulo ga je samo to kako će ovo objasniti Durhamu.

Durham je čekao dok nisu došli.

– Da čujem što se dogodilo – reče im ozbiljno. – I, ne lažite!

Dobbs bijaše pripremio objašnjenje po kojem on i Faraday nisu trebali ispasti tako bijedni, ali predomislio se kad je vidio Durhamovo ozbiljno lice. Nije se smio izmotavati.

– Bila su trojica – reče. – To nismo znali. Iza sebe smo vidjeli dvojicu na kolima i mislili smo da su to Harding i onaj njegov prija-

telj. Međutim, iznenada se Harding stvorio pred nama. Nismo imali nikakvih izgleda...

– Nastavi! Što se potom dogodilo?

– Razoružali su nas, pa prisilili da robu pretovarimo na njihova kola. Nije nam bilo lako, vjerujte, zbog snijega i svega ostalog. A onda su ispregnuli konje i potjerali ih. Trebalo nam je vremena da ih ponovno uhvatimo. Zato smo i zakasnili.

Bilo je to prilično iskreno objašnjenje i Durham ga je mogao prihvatiti.

– A taj treći čovjek? Što mi znate reći o njemu.

– Izgleda kao dijete – odgovori Faraday. Čuo sam da ga zovu Billy.

– Dobro. Sada se pobrinite za konje. Večeras ionako ne možete više ništa učiniti. Ujutro pribavite još oružja. Ike će vam reći kad ćete mi biti potrebni.

Dobbs i Faraday nisu mogli vjerovati da je s gazdom sve prošlo tako jednostavno. Ni sat poslije, odahnuvši od brige, ušli su u salun »Ace of Spades«. Većina gostiju već je otišla kućama, pogotovo oni što su došli iz okolnih mjesta, i zatekli su uobičajene posjetitelje. U salunu je bio i šerif Banks, mahinalno ispitujući o tome zašto je napadnut Guillford. Tvrdio je da je on osobno bio na drugom kraju grada kad se sve to dogodilo. Svi su mu vjerovali, jer se u tom dijelu grada nalazi kuća Mazie Brown.

Šerif je odmah opazio Durhamove ljude i čim su ušli upita:

– A gdje ste vi bili kad se to dogodilo?

– Što se dogodilo? – upita Faraday. – Maločas smo se vratili u grad. Zar smo propustili nešto zabudljivo?

– Da li vas je itko vidio kad ste se vratili?

– Mnogi su nas vidjeli! Barem desetak ljudi na ulici!

– Ja sam ih vidio – javi se jedan čovjek. – Pojavili su se sat vremena nakon pucnjave.

– Pucnjave? Tko je pucao? – iznenadi se Dobbs.

– To i ja pokušavam saznati – odgovori šerif. – A kad saznam, taj će nitkov dobiti! Stacy Guillford je pošten čovjek!

Održavši govor, Banks izide iz saluna. Tu je susreo Hardinga.

– Baš dobro što smo se sreli, šerife. Namjeravao sam vas potražiti u uredu. Jeste li išta saznali o pucnjavi?

– Ništa osim činjenice da u to nisu umiješani Dobbs i Faraday – odgovori Banks. – Nakon onog što se dogodilo u salunu »Mexicali«, pomislio sam da je možda Dobbs.

– Ne sumnjam na Dobbsa, ni na njegovog prijatelja.

– Kako to?

– Obojica nisu bila u gradu kad se to dogodilo. Ne vjerujem da su im u međuvremenu narasla krila. Jeste li možda pogledali tragove između one dvije kuće?

– Jesam, no ne moram vama objašnjavati kako obavljam svoj posao, zar ne?

Htio je otići, ali ga Harding spriječi.

– Kao što znate, šerife, osobno sam upleten u ovo, a kad netko pokuša ugroziti moj život, uvijek sam temeljit. Predlažem da zajedno pogledamo tragove... ako niste u velikoj stisci s vremenom?

Banks pomisli na Mazie Brown, ali je istog trenutka zaboravi. Ako odbije Hardinga, ovaj će poslije tvrditi da je zanemario svoju dužnost.

– Dobro – promuca. – Posudit ću svjetiljku u salunu. Odmah ću se vratiti.

Harding pride zadimljenom prozoru i pogleda. Banks nešto reče točitelju, a ovaj pruži ruku i skine jednu svjetiljku. Harding ugleda Dobbsa i Faradaya, ali u tom trenutku oni ga nisu zanimali.

– Vraški gubim vrijeme – progunda šerif kad se vratio – ali podimo kad želite.

Pošli su stazom s koje je pucao nepoznati napadač. Harding uhvati šerifa za rame.

– Polakše! Ovdje nas zanimaju tragovi!

– Pa to znam. Koliko sam puta prošao, najviše je mojih tragova.

Harding uzme svjetiljku iz šerifove ruke i spusti do zemlje. Nakon nekoliko trenutaka se uspravi.

– Sigurni ste da ste ovdje bili?

– Svakako da jesam. Ljudi su mi rekli na kojem je mjestu došlo do pucnjave.

– Čudno, nema nikakvih tragova. Čak ni vaših. Čini se kao da je netko sve pomeo.

– Čekajte da ja pogledam. – reče Banks i ponovno uzme svjetiljku. Trenutak zatim okrene se Hardingu, namrštena lica. – Ne shvaćam. Zašto bi to netko učinio?

– To se i ja pitam – odgovori Harding, glumeći iznenađenje. – Večeras više ništa ne možemo učiniti. Možda će na dnevnom svjetlu sve biti mnogo jasnije. Hvala vam na pomoći.

– Neka to bude posljednja pomoć s moje strane – ljutito će Banks. – Ubuduće pazite na svoje poslove, a u moje se ne miješajte. Amateri uvijek sve pokvare.

– Opazio sam – mirno će Harding, pa krene uskom uličicom.

Kad je Harding ušao u sobu, Frisco Ništa ležao na krevetu, potpuno odjeven. Znatizljeno je pogledao prijatelja.

– Gdje si bio dosad? Brinuo sam za tvoje zdravlje.

– Nisi trebao. Prošetao sam do onih kuća. Zanimali su me tragovi. Šerif je, nakon kraćeg negodovanja, pristao da pode sa mnom.

– Što ste pronašli?

– Ništa. Netko je uredno pomeo puteljak.

– I?

– Vratio sam se, kao što vodiš. Prije toga sam nešto obavio. Sjetio sam se revolvera koje smo oduzeli Dobbsu i Faradayu. Doista im nije mjesto u našem dvorištu. Čak bi nas mogli optužiti da smo ih ukrali.

– I?

– Skinuo sam ih s kola i vratio Moosesu Durhamu.

Frisco se uspravi.

– Odnio si ih njegovoj kući?

– Ne – svečano će Harding. – U njegov ured. Međutim, sve je bilo zaključano, pa sam uradio jedino što je bilo moguće.

– Ne, nisi to učinio! – tiho će Frisco. – Nisi ih bacio kroz prozor, koji je također zatvoren.

– Jesam. Sada smo izjednačeni. Oni su razbili naš prozor, mi njihov. Pošteno. No, Durham mi duguje zahvalnost što sam mu tako brzo vratio oružje.

– Zahvali nebesima što si još živ – suho će Frisco. – Namjeravaš li sada u krevet ili ne?

– Evo me odmah. Padam s nogu od umora.

– Tako je bilo meni prije pola sata. Sada sam potpuno budan.

XIV

Billy Gregg i Molly Root zajedno su išli prema pansionu gospode Cook. Molly je pokušavala voditi kakav-takav razgovor.

— Kako si stigao u Kolorado, Billy? — pitala je.

— Bilo nas je četvero braće na farmi, a za sve nije bilo posla. Kao najmlađi, odlučio sam otići.

— Da li si što uspio pronaći? Mislim, prije nego što si došao k nama?

— Imao sam posla u Denveru. Prao sam sude u restoranu. Učini mi se da je to više ženski posao. Osim toga, Denver je prevelik grad za mene. Više volim manje. A ti? Rođena si u Leadvilleu?

— Nisam. Potječem iz Indiane. Majka mi je umrla kad mi bijaše dvanaest godina, a tata i ja smo krenuli na zapad. Došli smo u Leadville kad mi je bilo petnaest godina, prije četiri godine. Godinu dana poslije tata je umro od upale pluća. Dobila sam posao kod gospodina Feeneyja i tu ostala do sada.

* * *

Kako je bila nedjelja, Hetty je pripremila uobičajeni nedjeljni objed. Stacy Guilford je već bio tu, a uskoro su stigli Harding i Frisco. Nakon objeda Harding pozove Molly u stranu i ispriča joj o svojim planovima za otvaranje skladišta. Molly nije bila posebno oduševljena.

— Potrošit ćete mnogo novca — reče — a Moose Durham će poduzeti sve da vas u tome spriječi.

— Znam. A uza sve to morali bismo cijene tako sniziti da se ne razlikuju od Durhamovih. Međutim, mogli bismo u određene dane ići u Central City i dovoziti robu. U

slučaju neugodnih iznenađenja bila bismo četvorica umjesto dvojice. Razumije se, pod uvjetom da sa Spudom Gaganom bude sve u redu.

— On će sutra ujutro doći na posao. U crkvi sam razgovarala s njegovom ženom.

— Dobro. To je, znači, sređeno. Sutra ću, kad odvezemo robu u rudnik, razgovarati s nekim radnicima. Nadam se da oni nisu Durhamovi plaćenici?

— Mislim da Durham ima neki kapital u rudniku Dead Indian.

— Znači, dalje od tog rudnika. Pa, ima dovoljno drugih. Nego, što namjeravate raditi popodne?

— Ništa posebno. Vjerojatno ću gledati dolazak vlaka. Zašto?

— Pa, lijep je dan. Volite li jahati?

— Kako ne! Abe Wilkins ima konja kojeg mi posuđuje.

— Što kažete na to da mi pokažete okolicu Leadvillea? Vidio sam samo rudnik Rainbow i cestu za Central City.

— Dobra zamisao. Morat ćete pričekati da se preodjenem. Brzo ću.

Billy Gregg je bez daha gledao dok su Harding i Molly izlazili iz kuće. Frisco ga je pokušao razveseliti.

— Ne brini, mali. Vratit će se.

— Tko brine?

Frisco sliježe ramenima. Mora da je teško biti mlad i zaljubljen, pomisli.

Billy ustane od stola.

— Idem obići staje — reče. — Vidjet ćemo se za večerom.

Harding i Molly nisu htjeli propustiti dolazak vlaka, pa su se s jahanja vratili na vrijeme. U uredu su zatekli Billyja Gregga. Mladić je bio pronašao neku metlu i meo sve

oko sebe. Bilo mu je drago kad ih je ugledao.

– Lakše mi je kad nešto radim – objasni im.

– Danas je nedjelja – podsjeti ga Molly. – Ne moraš uvijek raditi. Zašto ne bi pošao s nama?

– Hoću – odgovori Billy i odmah ostavi metlu.

Vlak je kasnio nekoliko minuta. Redovit slučaj, objasni Molly.

Harding je ugledao Dobbsa i Faradaya. Pravili su se kao da ga ne vide.

Kad se vlak zaustavio, prva je izašla postarija žena u krznu. Dočekao ju je gospodin njenih godina. Dok ih je Harding gledao, Billy ga lagano povuče za rukav.

– To je on!

Hardingov pogled ponovno skrene na vlak. Upravo je silazio čovjek kojeg je jednom upoznao, ali se nije nadao da će ga ikada više vidjeti.

– Tko je to? – upita Molly.

Harding je pogleda i i reče:

– Sjećate se varalice koja je dijelila karte u Central Cityju? Pričali smo vam o njemu. Onaj što je pokušao prevariti Billyja. To je onaj u crnom kaputu. Do vraga, kad je već morao otići iz Central Cityja, zašto je odabrao Leadville?

– Samo nam je još trebao – reče Molly. – Zar nije i previše drugih što su vam za leđima! – Zatim doda: – Hajd'mo kući.

XV

Rex Fargo, kockar koji je bio tako blizu da Billyja Gregga zauvijek liši uštedevinu koju je stekao u Central Cityju, sledio se kad je ugledao Hardinga i njegove prijatelje.

Našavši se napokon sam u hotelskoj sobi, Fargo je mogao dati oduška bijesu. Nije ni pomislio da bi ikad mogao ponovo sresti čovjeka koji ga je raskrinkao u Central Cityju, a sudbina se našalila i neprijatelji su se ponovno našli u Leadvilleu. Dovoljno je da Harding samo otvori usta i njegov bi posao bio uništen. Zato mora krenuti u neko drugo mjesto, gdje je njegov ugled na visini. Osim...

Sjeo je na rub kreveta i zamislio se.

Već je zanoćalo kad je sišao u hotelsku blagovaonicu, u kojoj je najveći dio prostora zauzimao jedan veliki obiteljski stol. Fargo je bio jedini gost. Shvatio je razlog čim je okusio žilavu govedinu i hladne krumpire. Umjesto da prigovori, rekao je:

– Kad sam stigao u Leadville, ugledao sam na stanici jedno poznato lice. Čovjek je visok, tamnije puti, odjeven u građansko odijelo.

– Tako izgleda onaj koji je nedavno doselio. Harding. Prijatelj vam je?

– Harding – ponovi Fargo, pa nastavi: – Nije. Zamijenio sam ga s čovjekom koji se zove Nolan. Mislim da taj mora biti stariji. Davno smo se vidjeli. Ima li kakav salun u gradu?

– Ovisi što vas zanima – reče konobar. – Tu je »Mexicali«, u kojem se sakupljaju, kao što i ime kaže, uglavnom Meksikanci. Zatim »Fast Buck«, sastajalište gradskih poslovnih ljudi, i »Ace of Spades«.

Fargo ga upitno pogleda.

– O trećem niste ništa rekli. S tim salunom nešto nije u redu?

– Ne – brzo odgovori momak.

– Naime, taj salun pripada Moosuu Durhamu, koji je vlasnik većeg dijela i ovog hotela. S vremena na

vrijeme tamo je prilično živo. No, vi ste ovdje da biste se proveli, pa malo uzbuđenja neće biti naodmet.

– O, ne! Nakon one duge vožnje najviše će mi prijati san. Vidjet ćemo se ujutro.

– Dobro se naspavajte – reče mu konobar na odlasku.

Kad se Fargo uspeo na gornji kat, konobar se znatiželjno upita što li taj stranac traži u Leadvilleu. Onda pomisli: A možda je bolje kad čovjek malo zna.

Fargo je improvizirao zvukove kao da se sprema u krevet. Spustio je cipele na pod, ugasio svjetlo i nestrpljivo čekao da prođe konobar koji je, nakon nekoliko minuta, zalupio vratima svoje sobe. Onda je Fargo u čarapama tiho sišao stubama, obuo cipele, izišao i tiho za sobom zatvorio vrata.

Mračnim se dijelovima ulice odšuljao do saluna »Ace of Spades«. Unutra je još uvijek bilo dosta gostiju. Čini se da nikome nije smetalo pijančevanje od prethodnog dana i da se baš ovdje liječio mamluk. Kao što mu je konobar rekao, salon je obećavao uzbuđenja. S ulice je Fargo kroz zamagljeno prozorsko staklo promatrao što se zbiva. Vidio je kad su dva muškarca, koja su se cijelo vrijeme držala zajedno, izišla na ulicu. Privukli su njegovu pažnju. Prišao im je i upitao:

– Oprostite, gospodó, da li biste na brzinu htjeli zaraditi nešto novca?

Ova dvojica ga sumnjičavo odmijere i Fargo pomisli da je odabrao pogrešno vrijeme za poznanstvo. Djelovali su snažno i grubo. U djeliću sekunde mogli bi ga rastrgati na komadiće. Onda jedan od njih izmijenivši pogled s prijateljem, upita:

– Kako zaraditi? Uostalom tko si ti? Nikad te dosad nisam vidio.

– Nije bitno tko sam – reče Fargo, pokušavajući zadržati mirnoću glasa. – Kad saznate o čemu je riječ, možda ćete to učiniti dobrovoljno, bez ijedne pare. Kad vam kažem da je riječ o poštenoj ženi...

Ovo je obojicu zainteresiralo.

– Ne okolišaj, stranče! O čemu to govoriš? Što želiš?

– Moja sestra, najljepša djevojka na svijetu, pokoj joj vječni...

– Mrtva?

– Umrla je prije dva tjedna – tužno će Fargo. – Prekinula je život vlastitom rukom, a sve zbog nekog podlaca koji se sada nalazi u Leadvilleu. – Spusti glas i doda: – Čovjeka po imenu Harding. Dopusnite da vam objasnim što je učinio.

Fargo je počeo priču koju je smislio u hotelskoj sobi. Bio je vješt govornik i djelovao je prilično uvjerljivo. Kad je završio, ova dvojica su poludjela od bijesa. Očekivao je da ćeš baš tako biti. Odbili su novac, ali ih je Fargo nagovorio da svaki uzme po dva srebrna dolara.

– Sredite ga kako znate, momci, ali učinite to što prije.

– Razumije se – reče jedan. – Samo još nešto. Nećemo ga ubiti. Zbog tog nitkova ne želim visiti.

– Baš sam to i mislio – suglasi se Fargo. – Želim samo da mu покажете što svakog čeka kad se bezobzirno igra osjećajima poštene djevojke. Ako kaže da će vas prijaviti šerifu, no u to sumnjam, recite mu zašto ste to učinili. Mene nemojte spomenuti. Ako se to pročuje u Leadvilleu, morat će pobjeći prije nego se sjeti kako se zove. Vi nemate zbog čega brinuti. Još nešto. Ne dajte mu vremena da po-

vuče revolver. Želim vam mnogo sreće.

* * *

Pola sata poslije Harding je prolazio uskom uličicom prema pansionu gospođe Cook kad iz mraka začuje korake. Prije nego što je stigao išta učiniti, osjeti udarac po glavi, a onda sve oko njega potamni. Nakon nekog vremena se osvijestio. Netko mu je polijevao hladnu vodu po licu. Pokušao je sjesti, ali bolovi u glavi bili su jači. Začuje grohotan smijeh.

– Ustaj, gospodine!

Ruka mu nagonski krene prema opasaču, ali je bio prazan. Nije shvaćao što se oko njega događa. U jednom trenutku osjetio je da je pod vedrim nebom, daleko od kuća. Počeo je panično razmišljati, a onda reče najpribranije što je mogao:

– Prije nego što odemo predaleko, hoće li mi tko objasniti što ovo znači? Što želite od mene?

– Ne pravi se lud! – zaurla jedan čovjek. – Znamo sve o tebi i ovoj djevojci iz Denvera. -- Opali ga u rebra. – Hoćeš li ustati i boriti se kao muškarac, ili ti više odgovara da ti prospemo mozak?

Harding shvati da ne može birati. Mora se boriti. Polako ustane, a onda odnekud dogradi kosilicu i opali napadača po nosu. Šikne krv, ali Harding nije imao vremena iskoristiti prednost, jer ga je drugi napadač zgrabio s leđa.

U tom trenutku prasne revolverski pucanj.

– Prestanite? – poviče šerif Banks. -- Prosvirat ću pluća prvom koji se pomakne. A ti tamo, pusti Hardinga.

– U posljednji čas, šerife – zamuca Harding. – Ova dvojica su me htjeli ubiti.

– Nije istina! Htjeli smo mu samo pokazati što zaslužuje čovjek zbog kojeg se ubila mlada i nedužna djevojka.

– Kakva djevojka? Što to bulaznite? – iznenađeno će Harding.

Nakon kraćeg oklijevanja, onaj s razbijenim nosom reče:

– Po onom što nam je rekao...

– Okrene se prijatelju: – Shvaćaš li da nas je namagarčio?

– Ovo nije mjesto za raspravljanje – kratko će šerif. – Idemo u moj ured. Kad s nekim razgovaram, želim mu vidjeti lice.

Svjetiljka u Banksovom uredu bila je upaljena.

– Vas dvojica radite za Hortensu u Consolidatedu? – upita šerif, jer ih je prepoznao. Ako vas zatvorim, pretpostavljam da će sutra prva dojuriti da vas iskupi.

– Čekajte, šerife. Mi nismo...

– Ne govori dok te ništa ne pitam! – plane Banks. Zatim se okrene Hardingu: – Da čujemo najprije vas. Što se dogodilo?

Harding se s naporom nasmiješi.

– Bojim se da vam ne mogu mnogo reći. Šetao sam ulicom kad me je netko iznenada napao. Osjetio sam strašnu bol u glavi. Kad sam se osvijestio, ova dvojica su me htjela dovršiti. Tada ste se vi pojavili. Jedan od njih je spomenuo neku djevojku iz Denvera. To je sve što sam čuo i što znam.

– A sad mi ti reci što znaš – izdere se Banks na onog s krvavim nosom. – I nemoj početi s lažima, jer si preglup da bih ti povjeravao.

– Dobro, šerife. Taj čovjek nam je pričao kad smo izišli iz saluna i...

– Samo trenutak. Koji čovjek?

– Ne. Netko drugi. Nije nam rekao kako se zove. Rekao je da to nije važno. Bio je utučen zbog onog

što se dogodilo u Denveru njegovoj sestri. Ona se ubila. Zamolio je mene i mog prijatelja da pokažemo Hardingu što je zaslužio. Čekali smo...

Šerif osluhne prema vratima.

– Učinilo mi se da je netko pred vratima. Bit će da je mačka. Nastavite!

– Nemam više što reći, šerife. Učinili smo kako nam je rečeno. Za to smo bili plaćeni.

Harding brzo pođe prema vratima. Imao je dovoljno vremena da vidi jednu osobu kako ulazi u hotel.

– Ne mogu trčati – reče okrenuvši se prema šerifu – ali mislim da znam tko je izigrao ove momke. Ako požurite, naći ćete ga u hotelu.

– Ne miješajte se u moj posao – ljutito će Banks. – Koga to želite optužiti?

– Ne znam kako se zove, ali znam da je danas doputovao vlakom. Jednom sam ga vidio u Central Cityju. Varalica na pokeru. Poludio je kad sam ga raskrinkao. A što se tiče njegove sestre, o njoj uistinu ne mogu ništa znati. No i bez nje ima dovoljno razloga da me mrzi.

– Harding, vi i ja ćemo u hotel – reče šerif – a ove momke ću zatvoriti. Tko zna što bi im moglo pasti na um kad ostanu sami. Hajde, krenite!

Obojica bez riječi uđu u ćeliju. Banks ih zaključa, pa ključ stavi u džep. Zatim brzo krene prema hotelu.

– Što se dogodilo, šerife? – upita vratar kad je otvorio vrata.

– Imate li novog gosta? – žurno će Banks. – Onog što je danas doputovao vlakom?

– Da, gospodine. On je u sobi broj šest.

U tom se trenutku s druge strane hotela začuje topot konja. Harding značajno pogleda šerifa.

– To sam i očekivao. Žuri mu se. Uspio je ukrasti konja. Bio je na vašim vratima i sve je čuo. Sjećate se, rekli ste da čujete mačku?

Šerif bez riječi ode do sobe broj šest, otvori vrata, a onda ih zalupi i brzo se vrati.

– Soba je prazna, krevet neraspremljen. Proklestvo? Uхватit ću ga. Idem po konja.

– Smijem li nešto predložiti? – upita Harding. – Zašto ga ne pustite da ode? Ionako se neće vratiti.

– Ne želite da ga uhvatim?! – uzvikne šerif.

– Što se mene tiče, slučaj je završen.

– A oni što su vas premlatili?

– I to je gotovo. Momak je dobio po nosu, pa smo sravnili račune. Vas molim samo to da mi vratite revolver.

– Proklet da sam ako vi niste najveći čudak kojeg sam ikad vidio! No, dobro. Ako tako želite, pustit ću ih.

XVI

Sljedećeg dana Spud Gagan je čekao ispred staje dok se nije pojavio Harding s dvojicom prijatelja.

– Jutros sam se čudio zašto se iz dimnjaka dimi iako u uredu nikog nema – reče Spud, pošto se upoznao s Billyjem Greggom. – Sada sam shvatio – nastavi. – I ulazna vrata su popravljena. U dvorište više ne može ući tko se god sjeti. No, što je još novo?

– Od svega pomalo – odgovori Molly, pa upita: – Kako se osjećaš?

– Prilično dobro. Malo sam ukočen, ali za dan-dva će proći.

Kad su ušli u ured, Molly reče:

– Gospodin Feeney više nije vlasnik ovog poduzeća. Sada sve pripada gospodinu Hardingu i gospodinu Noonanu.

– Što?! A gospodin Feeney? Što se dogodilo?

– Njemu se nije ništa dogodilo – reče Harding. – Sam je ovo predložio, no o tome ćemo poslije. Sada je najvažnije da robu odvezemo u rudnik. Učinit ćemo to naš dvojica, pa ću vam usput sve objasniti. – Okrene se prema Molly. – Roba je namijenjena Consolidatedu, zar ne?

– Da. Spud zna gdje je to.

– Odlično. Frisco, ti i Billy očistite staje i spremite kola. Molly, da li biste otišli do doktora Mapesa i uzeli petsto dolara?

– Šalite se? – upita Molly. – S petsto dolara mogu daleko stići.

– Mogli biste uzeti cijeli iznos, a ne tu svoticu. Vi ste preopasno poštena djevojka da bih mogao posumnjati.

Consolidated je bio na istoj cesti koja je vodila i za Rainbow. Gagan je vozio kola, a Harding pomno promatrao okoliš i usput pričao o najnovijim događajima.

– Dobbs i Faraday su podvili repove nakon što im se izjalovio plan s krađom robe. Osim toga, Dobbs je jasno sjeća svega što se dogodilo u salunu „Mexicali“. Brine me jedino čovjek koji je pucao na Guillforda. Ne mogu se dosjetiti tko bi to mogao biti. Ne shvaćam zašto je za sobom pomeo sve tragove. I kako je to uradio? Mora da je u pitanju nešto neobično. Možda žena!

– Ili čovjek s jednom nogom – reče Gagan.

Harding ga začuđeno pogleda.

– Što želiš reći?

– Pa, poznato vam je da jedan Durhamov čovjek ima drvenu nogu. Ike Langhorn. Bio je živi otrov. Užasno je brz na revolveru. No ako je to doista bio on, čudi me da je promašio.

– Sada shvaćam. Drvena noga ostavlja drugačiji otisak. Morao je to zamesti. Čudno kako to šerif nije primijetio kad je došao.

– Da je i vidio, sačuvao bi to za sebe. On se ne miješa u poslove koji imaju veze s Langhornom ili Durhamom.

– Dobro. Ovaj slučaj ćemo privremeno zaboraviti. Što misliš o mom naumu da u Leadvilleu otvorimo skladište?

Harding polako objasni kako je sve zamislio. Gagan ga je pažljivo slušao, a kad je završio, kratko reče:

– To neće ići.

– Zašto?

– Kako da to objasnim? Ti si gazda, ali ja ovdje živim dulje od tebe. Poznajem Leadville i ljude u njemu. Durham ne nadzire sve rudnike, ali u Central Cityju ima jake veze. Ako kaže da bi otvaranje tog skladišta njemu nanijelo velike gubitke, nitko ti neće dati robu.

Harding o tome nije razmišljao. Trenutak je šutio, a onda upita:

– Odakle ti ljudi iz Central Cityja nabavljaju robu?

– Iz Denvera.

– Znači, morali bismo naručiti izravno iz Denvera i podići robu na željezničkom skladištu u Central Cityju.

– Misliš da će oni u Denveru pristati?

– Nisam siguran – prizna Harding – ali ne vjerujem da Durham ima jak uticaj čak u Denveru.

– Mislimo isto.
– Onda možemo nadmudriti sve one u Central Cityju. O nama mogu znati samo to da nas netko financira.

– Želim vam sreću – reče Gagan i pokaže bičem. – Ono tamo je Consolidated. Upozoravam te da moraš biti spreman na svako iznenađenje. I još nešto, glavni se zove Blivens.

Harding ude u ured. Unutra je sjedila vrlo krupna žena. Pogledala ga je i upitala:

– Što želiš, mali?
– Tražim gospodina Blivensa.
– Došli ste na krivo mjesto. On je niže dolje.
– U rudniku?
– Ne. Još dublje nego što je rudnik. U paklu je... ako postoji pakao.

Harding je bio zbunjen. Nije znao što bi upitao.

– Što vam sada nije jasno? Zar nikad niste čuli za pakao? Ja sam tamo bila već nekoliko puta, i to zahvaljujući tom nitkovu za kojeg sam bila udana.

– Vi ste gospoda Blivens?

– Nisam ja gospoda. Prijatelji me zovu Hortense, a neprijatelji otrovnicom. Da ne tratimo vrijeme, što tražite?

– Ja sam Allan Harding, jedan od novih vlasnika Feeneyeve prijevozne kompanije. Dovezao sam vam robu.

– Zašto to niste odmah rekli?

– Oprostite, ali nisam za to imao prilike.

– No, no, bez nadmudriivanja! Pretpostavljam da želite svoj novac. Dozvolite da vam nešto kažem, gospodine Novi Vlasniče Harding. Pročitala sam vaš oglas u novinama. Grdno se varate ako mislite da ću vam platiti po staroj cijeni.

– Cijene za vas iste su kao i za sve – odgovori Harding. – Iako je roba bila naručena prije nego što je taj oglas izašao. Da li vas još što zanima?

– Ništa me ne zanima – reče Hortense. – Čak ni dosadni stranci koji me uvijek gnjave ženidbenim ponudama.

Nasmijala se, a Harding napokon odahne.

– Dajte mi račun, da platim po novim sniženim cijenama – doda žena.

Polako je ustala i pošla prema velikom ormaru koji je dijelio njen ured od ostalog dijela prostorije. Gledala je Hardinga ravno u oči.

– Mislim da ćete pogledati robu prije nego platite – reče Harding.

– Nije potrebno. Ako nešto nedostaje, prenijet ću to na vaš račun.

Pruži ruku prema pisaćem stolu i iz ladice izvuču veliki, lijepi revolver. No bila je dovoljno ljubazna da ga ne uperu u Hardinga.

– Vidite, ja sam bespomoćna, sirota udovica i moram se sama boriti za goli život.

– To vam vjerujem. – Harding se nasmiješi. – Imate li malo vremena da porazgovaramo?

– Ako imate što pametno reći. Prekinut ću vas kad mi bude dosadno.

– Što mislite o tome da svu robu dobivate izravno iz Leadvillea, a ne iz Central Cityja?

– Nastavite.

– Ja i moj ortak namjeravamo otvoriti skladište u gradu. Tako bismo mogli brže opskrbiti sve potrošače. Razumije se, roba bi dolazila iz Central Cityja, ali ne svaki put kad nešto zatreba.

Hortense Blivens ga značajno pogleda.

– Da li bi tada ona Rootova izgubila posao? – upita.

- Ah, to ne. Čak smo joj ponudili suvlasništvo, ali je odbila.
- Pametna djevojka.
- Što želite time reći?
- Hvatala bi se za slamku da spasi goli život. Moose Durham vam to neće dozvoliti.
- Bojite se Durhama?
- Mali, ne bojim se nikoga u hlačama, pa ni Durhama. Možete mu reći da sam to rekla.
- Znači, i dalje ćete kupovati od nas?
- Kupovat ću od onoga čija ponuda bude najbolja. Mogu čak i neke stvari okrenuti više vama u korist.
- Polaskan sam.
- Nemate zašto biti. To je samo zato što mi se Molly Root sviđa. No, nemojte joj to reći.
- Neću, gospodo Bolivens.
- Ne zovite me tako! Ja sam Hortense. Evo vaš novac.

XVII

Djevojka je predložila rudnike koji bi najvjerojatnije prihvatili njihove nove uvjete poslovanja. Nisu ih svuda isto dočekali. Prvi čovjek kojem su se obratili, neki Mulholland, grubo ih je odbio. Sljedeća su dvojica pristala da o svemu »razmisle«. Pa, bilo je bolje od otvorenog NE. Četvrti, Irac po imenu Casey, oduševio se njihovom zamisli.

– Nikad mi se nije svidalo što moram unaprijed naručivati. Čovjek nikad ne zna što će mu hitno zatrebati.

Kad su se vratili u grad, Harding reče:

– Nije tako loše. Bojao sam se i goreg. Dva MOŽDA i jedan DA. Znaite, sve je to vaša zasluga. Da sam išao sam, nitko me ne bi ni saslušao.

– Hvala. No, mislim da ste ih ipak trebali nagovarati. Kad želite, znate biti vrlo uvjerljivi.

– Sve ovisi o tome kako će biti u Central Cityju. Ako tamo propadnem, pokušat ću izravno vezom iz Denvera. Razgovarat ću s trgovcima na veliko.

– Zavidim vam – reče Molly. – Ne zato što ćete pregovarati s trgovcima, nego zato što ćete u Denver. Nisam tamo bila otkad smo tata i ja došli u Leadville. Bilo je to prije četiri godine.

– Mogli biste sa mnom – zamuca Harding – ali to bi zabrinulo zlobnike. Možda poslije, s Hetty Cook. Ili ćete tamo na medeni mjesec.

– Neće biti medenog mjeseca. Ostat ću usidjelica. U stare dane vest ću i plesti pored kamina.

– To ćemo još vidjeti – nasmije se Harding i pokuša je zamisliti kao staricu.

Kad su se vratili u Leadville, stakla su na Durhamovom prozoru bila promijenjena, a ured osvijetljen.

Frisco i Billy su uz Gaganovu pomoć postavili police. Svi su se divili njihovom pothvatu, a potom su otišli u ured.

– Čuvate kopije narudžbi – upita Harding djevojku.

– Čuvam.

– To bi nam moglo pomoći da vidimo koja je roba najtraženija.

– Za to mi nisu potrebne kopije – nasmiješi se Molly. – Sve znam napamet. Mogla bih usred noći načiniti popis.

– Odlično. Idem porazgovarati s Friscom.

* * *

Na drugoj strani ulice, skriven u svom uredu, Moose Durham je razgovarao s Ikeom Langhornom.

– Zanima me što smjera taj Harding.

– Zašto ga ne pitaš? – podrugljivo će Langhorn.

– Do vraga, ovo nije smiješno! Pokušao sam sve da ga uništim, a njegov posao cvate. Možda to mogu zahvaliti Dobbsu i Faradayu, koji su sve uprskali. Još nešto. On i ona Molly Root su danas nekud izjahali. Baš me zanima što kuhaju.

– Želiš da pronjuškam okolo?

– Ne, za tebe imam mnogo važniji posao. Slučajno sam saznao da oni u srijedu moraju preuzeti novu robu u Central Cityju. To znači da će sutra krenuti. Želim da stigneš prije njih i vidiš što točno smjeraju. Zato moraš rano krenuti.

Sljedećeg jutra Langhorn rano ustane. Jahanje mu neće biti problem jer ima posebno sedlo, prilagođeno drvenoj nozi.

Pola sata poslije krenula su i dvojica Feeneyjeva kola. Na prvim je sjedio Gagan, do njega Billy, a na drugima Frisco i Harding. Za svaki slučaj Harding je poveo i svog konja. Bio je privezan za druga kola.

Snijeg je kopnio. Činilo se da će imati lijep i topao dan.

– Čini se da nismo prvi ustali – reče Frisco.

– Da – suglasi se Harding. – No, prošao je samo jedan konj. Znači, to nisu Dobbs i Faraday, jer oni većinom rade zajedno. Da budemo sigurni, idem u svoje sedlo. Provjerit ću što se događa.

Oko šest sati stigli su u Central City. Poučeni onim što se posljednji put dogodilo, odmah su krenuli u skladište robe. Dočekao ih je isti čovjek. Već se mračilo i ovaj je namjeravao zatvoriti.

– Je li naša roba spremna za sutra? – upita Harding.

– Da, gospodine. Griješim, uglavnom, samo jednom.

– Imate li vremena da porazgovaramo?

– Vrijeme je večeri. Hoćete li se dugo zadržati?

– Ne, neću. Vi ste gazda?

– Svida mi se kad to pitate. Zašto?

– Htio bih ovaj put uzeti više robe. Moj ortak i ja uskladištili bismo je u Leadvilleu. Time bismo olakšali posao u vrijeme kad su putovi puni snijega i kad nije lako do Central Cityja.

– Shvaćam. Ali ja ne znam. Do sada je ovako sve bilo u redu. Ne vidim zašto biste išta mijenjali.

– Bojite se Moosea Durhama, zar ne?

– Kako ne bih! On kupuje dvostruko koliko vi!

– Mirno spavajte. I ne zaboravite da plaćamo gotovinom, ako je to problem. Do videnja, ujutro. Želim vam da se dobro odmorite.

– Laku noć – reče čovjek i zatvori vrata.

Nakon toga pošli su do konjušnice u kojoj su konji i prije noćili. Ovaj put ih je vlasnik dočekao s više gostoprimitstva i topline.

– Vi ste Harding, zar ne? – upita. – Konji ostaju ovdje preko noć?

– Da. I dvojica kola. Uskoro stižu.

– Dvoja? Pomalo neobično, zar ne?

– Ubuduće neće biti neobično – reče Harding i doda: – Nadam se.

Kola su ubrzo stigla. Frisco nije osjećao nimalo sklonosti prema tom čovjeku, ali je mišljenje zadržao za sebe. Jedva je čekao da odu do restorana.

Nakon večere Gagan je odmah krenuo u hotel, a ostali su odlučili

prošetati glavnom ulicom. Većina je trgovina bila zatvorena. Svratili su u jedan salun na piće, ali svi su bili pospani i brzo su se suglasili da produže prema hotelu. Billy je dijelio sobu s Gaganom, a Frisco i Harding su bili u sobi na suprotnoj strani hodnika. Prozor im je bio okrenut prema ulici.

– Psst! – prošapće iznenada Harding. – Čuješ li?

– Što? – upita Frisco.

– Netko prolazi ispod našeg prozora.

– Svatko može proći. To je ulica. Što si sada smislio?

– Učinilo mi se da je čovjek s drvenom nogom. Ili na štakama. Odmah ću se vratiti.

Izišao je iz sobe i istrčao na ulicu. Nekoliko ljudi je šetalo, ali nijedan s drvenom nogom. Razočaran, vratio se u sobu.

– Mislim da sam sve izmislio. Bolje da spavamo.

* * *

Za to vrijeme Ike Langhorn se predomislio. Kad se došuljao između dvije zgrade i nanišanio prema Hardingu, shvatio je da ga je vidjelo nekoliko ljudi dok je šetao ulicom. Po lupanju drvene noge nije bilo teško pogoditi tko je, šerif je sigurno u blizini a konjušnica u kojoj je ostavio konja čak je šesta kuća odavde.

Sljedećeg jutra, nakon zajutarka, Harding krene u skladište. Na poslu je zatekao istog čovjeka. Njegov izraz lica nije pokazivao ništa dobrog. To je dokazao i riječima.

– Kao što ste predložili, razmislio sam o svemu. Na žalost, to nije moguće. Sve narudžbe i dalje moraju dolaziti iz rudnika koje opskrbljujemo robom.

– Ako ste tako odlučili, moramo to prihvatiti – reče Harding, prikrivajući razočaranje. – Razumije se, sada će za sve nas posao biti mnogo teži.

– Što želite reći?

– To da ću kupovati izravno u Denveru. Sumnjam da će me itko spriječiti da podižem robu sa željezničkog skladišta. Jedna naša kola trebaju svakog trenutka stići po naručenu pošiljku. Mislim da će to biti posljednja.

– Čekajte, gospodine! Pa na čemu sam ja onda?

– Još vam ostaje Rocky Mountain – živo će Harding. – Osim ako Durham ne odluči voditi posao kao i mi. No, možda i bez toga smanji posredničku zaradu. Da ne odugovlačim, evo naših kola.

Frisco i Gagan su sjedili na kolima, a Billy je hodao pored njih.

– Nisam uspio u onom što sam predložio – šapne Harding Friscu kad je ovaj sišao s kola. – Zato moram vlakom u Denver. Razgovarat ću s trgovcima na veliko, da vidim što oni misle.

Ike Langhorn ih je promatrao sa sigurnog mjesta. Potom je slijedio Hardinga sve do skladišta na željezničkoj stanici. Kako je željeznička pruga vodila samo do Denvera, a do tamo je vlak polazio jednom dnevno, Langhornu nije bilo teško zaključiti što je Harding naučio. Kad je vlak krenuo, Langhorn je bio u kolima za službeno osoblje.

XVIII

Vlak se kretao vrlo sporo i Harding se vraški dosađivao. Nije mogao dočekati da stigne do Denvera.

Grad mu je bio prilično poznat, a nije mu bilo teško pronaći trgo-

vačku četvrt. Odlučio se za skladište koje mu se učinilo najprometnijim i zamolio da razgovara s upravnikom. Nije dugo čekao da ga pozovu neka uđe.

Za stolom je sjedio neugledan čovjek uska lica i podvitih rukava. Ponudio je Hardingu neka sjedne i rekao:

– Kao što vidite, prilično sam zaposlen. Zato vas molim da odmah ne okolišajući kažete što želite.

– Sa zadovoljstvom – uzvratil Harding. – Prije svega, da se predstavim... Allan Harding.

– Lucius Gibbs – odgovori čovjek ali ne pruži ruku.

– Dolazim iz Leadvillea. Novi sam vlasnik prijevozne kompanije Feeney. Da li vam to ime nešto znači?

– Oh, da. Mnogo smo robe isporučili toj kompaniji. Kažete, vi ste novi vlasnik?

– Zajedno s ortakom, Friscom Noonanom. Rekoste neka ne okolišam. Dakle, namjeravamo u Leadvilleu otvoriti skladište. Htjeli bismo kupovati robu izravno od vas. Po cijenama robe na veliko, razumiје se.

Gibbs prvi put pokate zanimanje za razgovor.

– Što o tome misle oni u rudnicima?

– Razgovarao sam s četvoricom vlasnika... petoricom zajedno s Rainbowom. Dobili smo samo jedan pozitivan odgovor, ali za one koji to ne žele, usluge ćemo i dalje obavljati kao i dosad.

Gibbs se uvali malo dublje u stolac i zamisli.

– Nešto sam naćuo o ratu cijena u Leadvilleu. Je li to vaša zaslugа? – upita.

– Nije. Sve je započeo Rocky Mountain, a mi smo zbog konkurencije bili prisiljeni sniziti cijene. Isto ovo što sam vama predložio želio sam ostvariti u Central Cityju, ali su me odbili jer se boje Moosea Durhama. Ako i vi tako mislite, onda bolje da ne tratimo vrijeme.

– Durham mi je poznat po imenu, a vas poznajem tek petnaestak minuta. Imate li nekih preporuka?

– Imam, ovu. – Harding stavi na stol nekoliko novćanica. – Mogu vam uz to dati i adrese ljudi na koje se možete obratiti. Jednom sam radio u ovom gradu.

– Ništa nije jaće od novca. – Gibbs se nasmiješi. – Dakle, robu želite kupovati od nas, a onda je preprodavati rudnicima. U ćemu je sućtina? Veća zarada?

– Djelomićno. – Hardingu odlane. – Nemam ništa protiv toga da više zaraćujem, ali ovim bismo naćinom mogli redovno opskrbljivati rudnike, ma kakve bile vremenske prilike. U Central City bismo išli samo onda kad je to najpovoljnije, kad je cesta ćista a vrijeme lijepo, kad nemamo važnijih poslova...

– Vaša zamisao je sasvim ispravna. Imate li odmah kakvu narudžbu?

Harding mu pruži popis koji je pripremila Molly.

– Napravite obraćun. Plaćam odmah. Da li bi roba mogla biti otpremljena sutrašnjim vlakom?

– Samo trenutak – reće Gibbs i ode do vrata što su vodila u susjednu prostoriju. Razgovarao je s nekim koga Harding nije mogao vidjeti.

– Može li biti sutra utovareno?

– Da, gospodine Gibbs – začuje se muški glas.

Gibbs zatvori vrata i okrene se Hardingu.

– Zanima li vas još što?

– Ne – odgovori Harding. – Kad želite da vam platim?

– Sutra ujutro. Recimo, u osam sati. Vlak kreće u devet i trideset.

Harding je izišao iz Gibbsovog ureda zadovoljan i otišao u restoran u koji je prije rado svraćao. Nakon dobre večere krene u hotel »Ames«, gdje je namjeravao prenoćiti.

Ulica Larimer bila je vrlo prometna. U vrijeme kad je Harding živio u Denveru nije bilo tako. Iza mnogobrojnih kola dizala se prašina, vozari su sočno kleli, a pješaci obezglavljeno jurili kao da je smak svijeta.

Hotel »Ames« bijaše zgrade u mirnoj, sporednoj ulici. U blizini nije bilo mnogo ljudi. Kad se približio hotelu, Hardingu se učinilo da iza sebe čuje neobične korake. Odjek drvene noge po nogostupu. Zaustane, pretvarajući se da ga zanima jedan izlog, i u staklu ugleda lik čovjeka. Učini mu se da ga ne poznaje, a onda vidje da taj ipak ima drvenu nogu. Stigne se napola okrenuti, ali u tom trenutku grune revolverski hitac i Harding padne na staklo izloga. Na suprotnoj strani ulice stajao je Langhorn. U dijeliću sljedeće sekunde već je nestao u tami.

Vlasnik trgovine ljutito izjuri na ulicu.

– Tko je to učinio? – zaurla. – Tko je razbio moj izlog?

Harding se s mukom nasmiješi.

– Nemojte mene kriviti. Vidite da ležim s metkom u ramenu. Onaj tko je pucao već je pobjegao. Gdje bih našao liječnika?

U tom trenutku dojuri policajac s revolverom u ruci. Pogleda Hardinga i upita:

– Kako se to dogodilo, gospodine?

Uz njegovu pomoć Harding pokušava ustati.

– Netko me slijedio. Čovjek s drvenom nogom. Ime mu je Ike Langhorn. Vidio sam njegov lik u izlogu. Pucao je prije nego što sam se okrenuo. Nisam imao vremena potegnuti revolver. Evo, pogledajte.

– Da, vidim – reče policajac. – Ipak, moram načiniti zapisnik. Kako rekoste da se taj zove? Langhield?

– Langhorn – ispravi ga Harding. – Međutim, on je već pobjegao, a meni je potreban liječnik.

– A moj prozor? – ljutito će vlasnik zalagaonice. – Novo staklo stoji deset dolara.

– Zaboravi sada prozor – prekine ga policajac. – Najprije valja pomoći ovom čovjeku. – Pogleda Hardinga. – U susjednoj ulici živi liječnik. Što mislite, možete li pješice do njega?

– Mogu – odgovori Harding – ali najprije da platim razbijeno staklo. Ono mi je spasilo život. Da se nisam pokušao okrenuti, Langhorn me ne bi promašio.

Harding je s naporom koračao prema liječničkoj ordinaciji.

– Imali ste mnogo sreće, prijatelju – reče mu liječnik. – Metak je samo okrznuo kost. Nije došlo do prijeloma. Preporučio bih vam da nekoliko dana mirujete.

Harding mu plati i zahvali za pomoć.

Kad su se ponovo našli na ulici, policajac mu reče:

– Ipak morate sa mnom. Tek nekoliko pitanja. Već sam poslao po kola. Ne možete pješice.

– Samo to ne! – uzvikne Harding. – Ništa nisam učinio. Ja sam samo žrtva.

– To će drugi odlučiti.
– Žao mi je zbog ovoga – rekao je policajac kad su sjeli u policijska kola – ali dužnost je dužnost. Oprostite, kako se zovete?

– Allan Harding.

– No, dobro, gospodine Harding. Nemojte se zbog ovoga uznemiravati. Kao što i sami rekoste, vi ste samo žrtva. Već sam izdao nalog da uhvate čovjeka s drvenom nogom. Mislim da za to neće biti problema. U ovom gradu nema mnogo ljudi s drvenom nogom.

Nije znao da Langhorn već jaše prema Central Cityju. Policajac nije mogao znati da je Ike sve isplanirao. Osim toga, Langhorn je bio uvjeren da je ubio Hardinga. Vrlo rijetko promaši, a gotovo nikad istog čovjeka dvaput.

Nakon kraćeg ispitivanja u policijskog stanici Harding je bio slobodan i odmah se vratio u hotel. Unajmio je sobu na trećem katu. Prednost je bila u tome što je prozor bio visok, pa nitko s ulice nije mogao pucati.

Sljedećeg jutra osjećao je jake bolove, ali rana nije krvarila. Nije imao temperaturu. Polako je krenuo prema Gibbsovom uredu.

– Nešto se dogodilo, gospodine Harding? Blijedi ste?

– Prijateljski susret – nasmiješ se Harding. – Bit će sve u redu. Jeste li pripremili račun?

– Da, gospodine. Dvije stotine pedeset dolara i šezdeset sedam centi. Sitniš ćemo zaboraviti.

Prvi put ga je oslovio »gospodine«. Harding se u sebi zadovoljno nasmiješ.

– Velikodušni ste – reče – ali ja želim čiste račune. I sitniš nešto vrijedi. Nadam se da je roba spremna za jutrošnji vlak?

– Već je utovarena. Kako ćete ubuduće slati narudžbe? Zacijelo nećete svaki put doći u Denver?

– Obavljat ćemo to poštom iz Central Cityja. Tamo ćemo se i dalje opskrbljivati nekim namirnicama. A sada moram požuriti, da ne bih zakasnio na vlak.

Povratak u Central City nije bio ugodan. Harding je bolno osjećao svaki dio tijela. Pokušavao je skratiti muke razmišljajući o koječemu. Čudilo ga je kako je uopće Langhorn uspio stići u Denver gotovo u isto vrijeme kad i on. Kad je vlak stao, da bi spremišta napunili vodom, Harding prošeće do vagona za službeno osoblje. Obratio se kočničaru:

– Jeste li i jučer bili na dužnosti?

– Na dužnosti sam svaki dan osim subote. Zašto?

– Možda ste vidjeli jednog čovjeka s drvenom nogom?

– Oh, da. Spretan momak. I lukav, rekao bih. Cijelo vrijeme puta nije progovorio ni riječ. Vaš prijatelj?

– Ne. Znanci smo. Hvala!

U Central Cityju Hardingova je roba istovarena. Predosjećajući da bi moglo doći do neprilika, Harding se obrati čovjeku sa značkom na košulji.

– Smijem li zamoliti za uslugu, šerife?

– Svakako.

– U pitanju je ona roba – pokaže Harding. – Moram odmah u skladište po kola, a zabrinut sam da se dotle nešto ne dogodi. Da li biste mogli pripaziti dok se ne vratim?

– Svakako – ponovi šerif. – Osim ako me ne pozovu zbog nečeg važnijeg, u što sumnjam.

– I još nešto – nastavi Harding.
– Boli me rame, pa ne mogu ovo sam utovariti. Zna li tko bi mi pomogao?

– Ja ću vam pomoći. Sada nikud ne žurim.

– Odmah ću se vratiti – reče Harding i odjuri. Slutio je da je Langhorn mogao prije njega stići u Central City. Pažljivo je promatrao okolo, ali ništa nije opazio.

Kad se vratio s kolima, šerif mu pomogne utovariti robu. Dovršivši, Harding izvuče novčanicu od pet dolara i reče:

– Znamo da ovo ne smijete primati, ali predlažem da ipak uzmete i stavite u neki fond, recimo za siročad.

– Hvala. Učinit ću kako kažete!

– Još nešto. Da li ste, možda, vidjeli čovjeka s drvenom nogom?

– Danas ne. Jučer. Zašto? Tražite ga?

– Moglo bi se reći.

Bilo je prilično kasno, ali Harding je odlučio odmah produžiti do Leadvillea. Vrijeme je bilo dobro i, što je važnije, Durhamovi ljudi ne očekuju da će se odvažiti na takav pothvat.

XIX

Langhorn je prije mraka stigao u Central City. Odsjeo je u istom hotelu i sljedećeg jutra, dok je Harding još bio u Denveru, krenuo je za Leadville. Bio je uvjeren da je ovaj put njegov pokušaj urodio plodom.

U Leadville je stigao oko podne i odmah otišao u ured Rocky Mountaina.

– Niste mnogo uradili – otrešao se na Dobbsa i Faradaya zatekavši ih u staji. – Čini se da nitko

nije ni prstom maknuo otkad sam otišao.

– Moose nije rekao da čistimo – preplašeno će Faraday. – Rekao je samo da pazimo.

– Čak ni to niste radili. Mogao sam mirne duše izići s parom konja. Zar biste primijetili neku razliku? NE. A sada, marš van! Na posao!

– Čekaj malo – usprotivi se Dobbs, ali se predomisli kad je u Langhornovim očima ugledao neobičan sjaj.

Obojica šuteći izidu iz staje.

Langhorn produži do Durhamova ureda. Zaprepastio se kad je vidio da su vrata zaključana. Pokucao je nekoliko puta, a onda se vratio do staje.

– Gdje je gazda?

– Pošao je u obilazak rudnika. Saznao je da je Harding s djevojkom bio tamo prošlog ponedjeljka. Zanima ga što su htjeli.

– Mogli ste mi to odmah reći – ljutito se obrecnuo. Zatim odabere odmorenog konja i bez riječi izide iz staje.

– Kućkin sin! – procijedi Dobbs. – Kojim pravom tako razgovara s nama?

– Ne bih se radovao da i ti imaš to pravo – podrugljivo će Faraday.

– Pokazat ću mu ja jednog dana – promrmlja Dobbs.

– Poštedi me! Ne volim pogrebe.

* * *

Moose Durham je pokušavao urazumiti vlasnika rudnika Shamrock.

– Opasno griješite, Casey. Taj Harding neće izdržati dulje od jednog mjeseca.

– Harding djeluje dosta pouzdano. Uostalom, da je takav kak-

vim ga prikazujete, Molly Root zacijelo ne bi bila na njegovoj strani.

– Djevojka je izgubila pamet za njim. Žene većinom padaju na takve tipove.

– Molly nije takva. Čak da se i zaljubila, ona zna što čini. Pametna je to djevojka.

– Dobro. Ali ne zaboravite! Upozorio sam vas! Kad Harding propadne, zakucat ćete na moja vrata.

Moose Durham je bio loše volje kad je sreo Langhorna.

– Gdje li si dosad? – ljutito će.

– Očekivao sam da ćeš se jučer vratiti.

Harding je otputovao u Denver, a ja sam ga slijedio. Nije bilo načina da ti se javim.

– Znaš li što je radio u Denveru?

– Znam. Ali to nije važno. Važnije je to da se neće vratiti.

– Što to znači?

– Harding je doživio nesretan slučaj.

– Gubim strpljenje! – prasne.

– Hoćeš li mi već objasniti! Ubio si ga?

Langhorn kimne. Durhamove se oči suze.

– Nisam rekao da to učiniš. Što će biti ako te je netko vidio?

– Zar izgledam kao budala? Nije me vidio nitko osim Hardinga, a on više neće progovoriti. Kad u Denveru saznaju da je stranac, neće im biti zanimljiv. Mogu osumnjčiti Davea Banksa, a sam znaš kako će to završiti.

Neko su vrijeme šuteći jahali prema gradu. Iznenada Durham shvati moguće posljedice.

– Ne volim kad nešto radiš bez mog znanja – reče – ali ne može se popraviti ono što je već učinjeno. Bez Hardinga sve će im ono propasti. On je ipak mozak kompanije... bio...

– On i ona djevojka – doda Langhorn. – Međutim, bez njega ona više ništa ne može učiniti. Zato sam ja zaslužan. Mislim da bi me trebao nagraditi. Ako ništa drugo, barem mi daj bolji posao. Ne namjeravam ostatak života provesti u onoj staji.

– Razmislit ću – obeća Durham. – Odsad ćemo imati posla više nego ikad. Možda ćemo ti naći neki zanimljiviji posao.

* * *

U tom trenutku u uredu kompanije Feeney Frisco je razgovarao s Molly Root.

– Mislim da je Harding imao pravo kad je rekao da je Langhorn bio u Central Cityju. Billy mi reče da je prije sat vremena vidio jednog čovjeka kako se vraća iz Central Cityja. Čovjeka bez noge. Tko bi drugi to mogao biti?

– Silno ste zabrinuti za svog ortaka, zar ne?

– Kako ne bih? Deset godina dijelimo dobro i zlo. Da li vam je ikad pričao kako smo se nas dvojica sreli?

– Nije.

– Ni neće. – Frisco se nasmiješi. – Bio sam u jednom salunu i tamo sam se sukobio s nekim žutokljuncem... Tada nisam bio tako miroljubiv kao sada... Međutim, prekasno sam shvatio da momak nije sam. Na sreću, tu se našao Harding i spriječio jednog od njih da me pokosi s leđa.

– Užas! A taj žutokljunac, kako je prošao?

– E, to ne znam točno. Ovisi o tome kakvim je životom nastavio živjeti. No to sada nije važno. Ne skrećem razgovor na drugo, ali moram reći da sam danas vidio zgodnu djevojku. Vaše je visine,

mlada, ridokosa. Ne znam otkud mi je poznata.

– Vjerojatno je to Lola Marchant, Durhamova domaćica.

– Durham nedvojbeno zna kakva treba biti prava domaćica – nasmiješi se Frisco. – A što ljudi pričaju? Nije li malo čudno da u istoj kući žive Durham, njegova žena i ta Lola?

– Glasno se ništa ne kaže – reče Molly; pa promijeni predmet razgovora. – Što rade Gagan i Billy?

– Gagan je otišao doktoru Mapesu da ga pregleda, a Billy hrani konje. Obojica su pomalo zabrinuti zbog Hardinga, kao što smo i vi i ja.

Molly pogleda kroz prozor.

– Eno Durhama. I Langhorna.

– Dakle, to je taj Langhorn – reče Frisco prišavši prozoru. – Moram priznati da djeluje dosta opasno.

– I jest opasan, koliko sam čula. Opasniji nego što izgleda. Čudi me da je izišao na ulicu. Skrivao se od onog dana kad ste došli vi i Allan.

Čuvši to »Allan«, Frisco se iznenadi, ali ništa ne reče.

– Čini se da mu više nije važno tko smo. E, sada sam se doista zabrinuo. Pucao je iz zasjede, promašio i sakrio se, a sada je ponovno na vidjelu dana.

– Nismo sigurni da je to bio on.

– Vi možda niste, ali ja sam više nego siguran. Tko bi nas još mogao pratiti do Central Cityja?

– Ne možete biti sigurni kad ga niste vidjeli.

– Siguran sam isto tako kao što sam siguran da postoji Atlantski ocean. Htio bih otvoreno pitati Langhorna da li je vidio mog prijatelja Hardinga.

– Ne činite to – zamoli ga Molly. – Znae što će se dogoditi. Reći će da ga nije vidio, a ako bilo što učinite, završit ćete u zatvoru ili na groblju.

– Dobro. Dajem Hardingu još dvadeset četiri sata. Ako se ni tada ne pojavi, posjetit ću Langhorna.

* * *

Još je bila noć kad je Harding napokon stigao u Leadville. Otključao je vrata Feeneyjeve kuće, a onda iznenada netko reče:

– Stani ili pucam!

– Billy! – brzo poviče Harding.

– Potpuno sam zaboravio da još ovdje spavaš.

– Gospodine Harding? Pa što vi...?

– Sigurnije je putovati noću. Pomozi mi da utjeramo konje i kola. Na rubu sam snaga.

– Evo me – spremno će Billy. – Je li sve u redu?

– Malo me okrznuo metak, ali bit će dobro. Treba mi samo nekoliko sati sna.

– Uzmite moje gunjeve. Ja ionako više neću spavati. Tko je to učinio?

– O tome ćemo u jutro – umorno će Harding.

Billy je za zajutarkom šutio, a Frisco ga je značajno pogledavao. Naposljetku upita:

– Što je s tobom, mladiću?

– Sa mnom? Ništa. Dobro sam.

Harding mu je rekao neka nikom ne kaže da se vratio, no pod tim je mislio ljude koji su se mogli nepozvani naći za stolom. Tek kad su se Molly i Frisco spremili da krenu na uobičajeni svakodnevni posao, Billy prošapće:

– Gospodin Harding se vratio. Sve je u redu.

– Krasno! – procijedi Frisco. – I tako smo dugo trebali čekati da otvoriš svoja lijepa usta? Zar si lud, mladiću?

– Rekao mi je da nikome ne kažem, ali sam vas dvoje ipak izdvojio – nasmiješi se s olakšanjem.

Prema uredu su išli kao da se nije ništa dogodilo. Tek kad je za sobom zatvorila vrata, Molly uzvikne:

– Hvala nebesima da ste se vratili! Zašto niste došli na zajutrak?

– Nisam gladan – ljubazno će Harding. Zatim pogleda Frisca. – Bio si zabrinut zbog mene, ortaću?

– Nijednom nisam pomislio na tebe. Imam važnijih poslova. No, kako je bilo u Denveru?

– Sve je išlo kako smo zamislili, samo što nisam pretpostavljao da će istim vlakom krenuti i Langhorn, a još manje da će me pokušati ubiti.

– Ubiti? – izusti Molly.

– Langhorn misli da sam mrtav.

– Sada shvaćam zašto se onako oholo ponaša – reče Molly. – Jučer se prvi put pojavio na ulici. Sigurno ste užasno gladni?

– Umirem od gladi – prizna Harding.

– Odmah ću vam nešto donijeti od Hetty Cook.

– To nikako – reče Harding. – Ne smijemo pokazati da se ovdje nešto događa. Vi najprije upalite peć... oni prijeko će se iznenaditi ako ne vide dim... a zatim nastavite s poslom kako je za danas predviđeno.

– Danas moramo u Central City – reče Frisco. – Molly reče da sutra trebamo podići neku robu.

– Dobro. Podi ti s Billyjem i Gaganom. Mislim da vas ovaj put neće napasti nitko od Durhamovih ljudi.

Nedugo zatim začuje se kucanje na vratima ureda. Molly začuđeno podigne pogled.

– Smijem li ući? – upita Moose Durham.

– Nije zaključano – odgovori Molly.

– Žao mi je što vas uznemiravam, gospodice Root, ali htio bih razgovarati s gospodinom Hardingom.

– Nije ovdje – mirno će Molly. Znala je da je Harding negdje u skladištu, gdje s Friscom razgovara o sljedećoj narudžbi za Denver.

– Znate li kad će se vratiti?

– Ne znam. Otišao je u Central City. Mogu li vam ja pomoći?

– Možete mu prenijeti moju poruku. Razmišljao sam o ovom nepotrebnom ratu cijena. Svi gubimo novac, a to je ludo. Zato sam odlučio kupiti kompaniju Feeney, jer Leadvilleu ionako nisu potrebna dva prijevozna poduzeća.

– To je došlo tako iznenada, zar ne? – upita Molly. – Hoću reći, nikad dosad niste takvo što predložili.

– Samo prenesite poruku – reče Durham i doda: – Molim.

– Zašto to sami ne učinite? – upita Harding. Odjednom se našao na vratima.

Durham se okrene i ostane stajati na mjestu kao da je ukopan. Tek nakon nekoliko sekundi promuća:

– Mislio sam...

– Da sam mrtav – pomogne mu Harding. – Precijenili ste Langhorna. Dva puta je promašio, a to nije dobro.

– Ne znam o čemu govorite – zbunjeno će Durham. – Ako ste čuli što sam rekao djevojci, znate zašto sam ovdje. Želim kupiti sve ovo.

Harding se nasmiješi.

— Voljan sam pregovarati o svakom iznosu iznad pedeset tisuća.

— Vi ste ludi!

— Možda, ali ne toliko da bih se upustio u posao s čovjekom kakav ste vi.

Durham ništa ne odgovori. Polako krene prema vratima. Lice mu se grčilo od bijesa. Harding ga uljudno propusti da izide, pa ga čak isprati do glavnog ulaza. Kad su stigli do ulice, Hardinga prene jedan zvuk. Ovaj put nije razmišljao. Dva pucnja slila su se u jedan. Langhorn je pao na prsa. Treći put doista nije imao sreće.

Harding u djeliću sekunde uperi revolver prema Durhamu, ali ovaj je stajao nepomično, kao da se pretvorio u stijenu.

Molly i Frisco su dotrčali čim su čuli pucnjavu. I šerif Banks je dojurio iz svog ureda.

— Što se ovdje događa?

— Ike Langhorn me je pokušao ubiti — reče Harding — ali ja sam bio brži.

Banks pogleda Durhama:

— Je li tako bilo, gospodine Durham?

Durham je htio odgovoriti, ali je ušutio ugledavši pred sobom doktora Mapesa. Liječnik je sa svojih kola pratio sve što se zbilo.

— Bilo je tako brzo da ne znam tko je prvi počeo — odgovori Durham nakon nekoliko trenutaka oklijevanja.

— Ja znam — reče doktor Mapeš. — Langhorn je povukao revolver, ali nije bio dovoljno brz. Je li to dovoljno, šerife?

Durham kao sjena krene prema svom uredu.

XX

Durham je kratko vrijeme ostao u svom uredu. Bio je suviše uznemiren da bi mogao razmišljati o poslu. Ljutito je ustao od stola i krenuo kući iako nije bilo vrijeme objedu. U dnevnoj sobi zatekao je svoju ženu Claru. Nasmiješila mu se i upitala ga:

— Nešto nije u redu?

— Prokletstvo! — prekune Durham. — Ništa nije u redu. No što tebi uopće govorim. Ionako ništa ne shvaćaš.

Odjurio je u svoju radnu sobu. Tamo je za svojim pisaćim stolom zatekao Lolu Marchant.

— Što ti radiš za mojim stolom?

— prasne.

— Čitam novine — mirno će Lola. — Sada su stigle. — Jedan članak će možda i tebe zanimati.

— Dosta mi je tebe! Već sam rekao da ovamo ne ulaziš! Ne plaćam te zato da čitaš novine u mojoj sobi.

— Dobro znamo za što me plaćaš — ravnodušno će Lola. Zatim ustane i krene prema vratima, govoreći: — Kad smo već naćeli tu temu, moram ti reći da sam već sita čekanja. Kad ćeš se već jednom osloboditi svoje žene?

— Što bi ta glupost trebala značiti?

— Što god želiš. Nije neophodno da je ubiješ. Možeš je poslati u Denver, na liječenje. Već mi je dozlogrdilo izigravati služavku.

— Ja odlučujem što će se učiniti!

— plane Durham. — A ti, ako ti se ovdje ne sviđa, možeš otići. Nitko te ne zadržava.

— Ma nemoj! — plane i Lola. — A što si mi sve obećavao?

— Ništa ti nisam obećao! Imam dovoljno briga i bez tebe. Daj mi te novine i gubi se.

– Ti, jeftini kućkin sine!
Durham je bio na kraju strpljenja. Zamahne rukom i pljusne je. Od žestine udarca Lola padne na pod.

Polako je ustala i prijetecim glasom rekla:

– Požalit ćeš zbog ovog. Tko je god podigao ruku na Lolu, loše je završio.

Stavila je ruku na obraz i izišla iz sobe.

* * *

Nakon prospavane noći Harding se ponovno dobro osjećao.

– Što misliš o Durhamu? – upita ga Frisco. – Što će učiniti pošto si mu ubio najvažnijeg čovjeka? Hoće li sam obračunati s tobom?

– Sumnjam. Još ima Dobbsa i Faradaya, a da ne spominjem ostale koje ne znamo, a koji rade za njega. Da ti kažem istinu, sada sam zabrinut zbog Stacyja Guilforda. Onaj njegov članak o slobodi tiska pogada izravno Durhama. Zacijelo je poludio ako ga je pročitao.

– Guilford nema petlje, no to je njegov problem, a ne naš.

Poslije zajutarka Harding odluči ipak posjetiti Guilforda. Njegova su predviđanja bila točna. Skromna tiskara bila je gotovo uništena. Sve je bilo razbacano po prostoriji, namještaj razbijen.

Guilford se pokušao nasmiješiti:

– Dobro ste me upozorili, Harding, ali nisam vjerovao da se tako nešto može dogoditi.

– Durham ne trati vrijeme. Ovo će vam zacijelo onemogućiti posao?

– Samo privremeno. Iz čistog neznanja pošteđjeli su glavni sirovi. Ipak, trebat će mi najmanje tjedan

dana da sve ponovo bude kao što je bilo.

– Obavijestili ste šerifa?

– Nisam. Mislite da bi to pomoglo?

– Znamo kako šerif radi, ali svakako ga morate obavijestiti. Ako želite razgovarati, idem s vama.

– Ne bi bilo loše da pogleda ovo smetlište prije nego počnem čistiti.

Šerif Banks je sjedio u svom uredu, zamišljen. Podigao je glavu i upitao:

– Što želite?

– Želim prijaviti razbojstvo. Sinoć je netko potpuno uništio moju tiskaru. Htio bih da pogledate.

Šerif je trenutak šutio, onda reče:

– To su mogla uraditi samo djeca.

– Nisu djeca – prekine ga Harding, pa upita: – Citali ste današnje novine?

– Nemam vremena za novine – odgovori Banks.

– Trebali biste ga imati. Možda bi vam u sličnim slučajevima koristile više od ovih vestern priča na stolu.

Banks ne odgovori, ali se po izrazu njegova lica vidjelo da je zbunjeno.

– Mislim da su djeca – odsutno ponovi.

– Tiskara je uništena baš one noći kad je članak objavljen. A članak se izravno odnosi na Moosea Durhama.

– Tvrdite da je to Durham učinio?

– Osobno nije – reče Harding.
– Prije bih posumnjao na Dobbsa i Faradaya. Mislim da biste im trebali postaviti nekoliko pitanja. Ako nećete, sam ću to učiniti!

– Ma nemojte! Tko vam je dao pravo da se miješate u moj posao u mojem gradu?

– Grad je vaš i zato ga zaštitite. Poći ću s vama. Možete me imenovati svojim pomoćnikom. Nemam ništa protiv.

– Samo bi mi to nedostajalo u životu!

– Onda ću vas samo vjerno pratiti. Što mislite, gdje bi ta dvojica mogla biti u ovo doba dana?

– Otkud bih to ja znao?

– Znate gdje žive? – Harding se okrene Guillfordu.

– Oh, dosta mi vas je! – poviče Banks. – I sam znam gdje žive. Razgovarat ću s njima, ali vaša pomoć mi nije potrebna.

– Ipak ću poći s vama – uporno će Harding. – A mogli biste i vi, gospodine Guillford. Ovo bi mogla biti nova priča za sljedeći broj.

Dobbs i Faraday su stanovali na kraju grada. Zatekoše ih u krevetu. Ugledavši posjetitelje, pokušali su odigrati ulogu neispavanih momaka koji su se pred zoru vratili iz saluna. Međutim, Harding ih je iznenadio. Tamnoplavi tragovi po plahtama i prljave ruke posvjedočili su da su, umjesto u salunu, bili u Guillfordovoj tiskari.

– Sad mi je lakše – reče Guillford kad je šerif obojicu odveo u zatvor.

– Nemojte biti sigurni da se još nešto gore neće dogoditi – upozori ga Harding. – Moose Durham će ih brzo vratiti tamo gdje su stali.

* * *

Vijest o zatvaranju Dobbsa i Faradaya brzo se proširila gradom. Među prvima saznali su je oni u salunu „Ace of Spades“.

Moose Durham je izbezumljen istrčao iz svog ureda. Banksa je zatekao za pisaćim stolom.

– Zar ništa pametnije nisi mogao izmisliti? Zatvorio si moje ljude! Za dobrobit tvog zdravlja, savjetujem ti da ih što prije pustiš.

– Nisam mogao ništa drugo učiniti, gospodine Durham – drhtavim glasom odgovori Banks. Osjećao se postiden i bilo mu je neugodno. – Dokazi su bili očigledni. Tiskarska boja po rukama, svuda...

– Zašto si baš njih osumnjičio? Ti si lud!

– Ništa nisam mogao učiniti. Harding je rekao...

– Proklet bio taj Harding! Samo stvara neprilike. Otkad od njega dobivaš naredenja?

– Nije mi on ništa naredio. Rekao je da će sam potražiti Dobbsa i Faradaya ako ja to ne želim, a onda je uporno htio sa mnom. I Guillford. Nisam ih mogao spriječiti. Harding je ušao u kuću i on je bio taj koji je želio vidjeti Faradayeve ruke.

– Mogao si to nekako spriječiti. Harding te je lijepo nadmudrio – reče Durham, pa krene prema ćeliji. – Tko vam je rekao da uništite Guillfordovu tiskaru? – upita kroz rešetke.

Faraday je brzo reagirao. Odgovori isto što i šerifu:

– Previše smo popili. Sinoć nam je to bilo zanimljivo. Danas nije.

– I ja mislim – odgovori Durham, pa se vrati u Banksov ured.

– Želim da ovu dvojicu oslobodiš. Koliku kauciju moram platiti?

– Neće biti tako jednostavno, gospodine Durham – ponizno će Banks. – Mislim da bi slučaj ipak trebao do suca.

– Prokleta dobro znaš da sudac nije u gradu!

– Znam, gospodine, ali znam i to da se prvim vlakom vraća. Moram prije s njim razgovarati. Bit će to vrlo brzo.

– Bolje za tebe!

* * *

Spud Gagan i Billy Gregg su se vratili s novom pošiljkom namirnica za jedan rudnik.

– Je li bilo neprilika? – upita ih Harding.

– Sve je dobro prošlo. Trgovac u Central Cityju se vrlo lijepo ponašao. Čini mi se da nas vrlo uvažava. Boji se da ne izgubi kupce.

– Poslali ste narudžbu za Denver?

– Osobno sam to uradio – odgovori Gagan.

– Ovaj put nije bilo uzbudljivo kako sam očekivao – potuži se Billy.

– Ne brini, Billy, uskoro ćeš imati uzbudjenja više nego što sanjaš. Jučer ujutro nastradao je Langhorn. Bio sam brži od njega. Dobbs i Faraday su u zatvoru. Durham neće ostati skrštenih ruku.

Slušali su dok im je pričao što se dogodilo. Na kraju je rekao:

– Odlučio sam da noćas svi spavamo u sjeniku. Netko uvijek mora biti budan. Izmjenjivat ćemo se na straži.

– Predlažem da ostanemo samo ti i ja – reče Frisco. – Kad razmislimo, Durham je bijesan na nas dvojicu. Billy je dijete. Zašto bi on plaćao naše račune?

– Imaš pravo. Što ti kažeš, momče? Možeš spavati u mom krevetu kod gospođe Cook, a ja ću ovdje.

– Ja bih radije ostao – odgovori Billy. – Tamo je dosadno.

– Kako hoćeš. Predlažem da sada svi krenemo na večeru. Zatim ću ja leći. Probudite me poslije ponoći, kad se ljudi vraćaju iz saluna.

Nešto prije ponoći Billy je prodrmao Hardinga i uznemireno mu šapnuo:

– Čuo sam neke korake. Možda nema veze s nama, ali morao sam vas probuditi.

– Dobro si učinio.

Harding je odmah bio budan. Skočio je s kola na kojima je spavao i polako krenuo prema drugom dijelu zgrade. U tom trenutku iza njegovih leđa odjekne eksplozija. Harding se baci prema zidu i opali. U bljesku, vidje čovjeka kako bježi. Čovjek je posrnuo, ali sljedećeg je trenutka već nestao.

Nije bilo vremena da potrči za njim.

– Billy? – poviče. – Gdje si?

Nije mu odgovoreno. Plameni jezici brzo su rasli. Trebalo je izvući konje iz staje, ali prije toga pronaći Billyja. Harding ga je pronašao kako leži malo dalje od mjesta eksplozije. Ne razmišljajući da li je živ ili mrtav, izvukao ga na ulicu.

– Pomozite! – pozvao je slučajne prolaznike. – U staji su konji.

Sada je već cijela zgrada bila u plamenu.

Na svu sreću, Mapes je bio kod kuće. Billyjev život bio je u njegovim rukama.

– Ranjen? – upitao je Hardinga.

– Ne. Došlo je do eksplozije. Hoće li se izvući?

– Ne znam. Mora se najprije osvijestiti.

* * *

Frisco i Molly su bespomoćno gledali kako sve nestaje u plamenu.

– Nisam stigao ništa uzeti iz ureda – reče Harding. – Imat ćemo velikih neprilika, zar ne?

Molly se bolno nasmiješi.

– Poslije svega što je izgorjelo, nekoliko papira u uredu ništa ne

mijenja. Žao mi je. Gospodin Feeney je ipak bio pametan. Na vrijeme je pobjegao. Šteta što vi i Frisco sređujete posljednje račune. To će vas upropastiti.

— Oh, mi nismo bitni — odgovori Harding, pa doda: — Oprostite, eno šerifa. Moram s njim razgovarati.

Šerif je bio među ostalim znatiželjnicima.

Harding mu kratko reče:

— Ovaj put nisu djeca. Ni Ike Langhorn. Nisu ni Dobbs i Faraday. Bio je to osobno gospodin Durham. Prepoznat ću ga po svježoj rani. Ako ne želite sa mnom, sam ću.

* * *

Kad je došao kući, Durhamova je noga bila sva u krvi. Lola Marchant mu je otvorila vrata.

— Mrzim tvoja pitanja — preduzetne je. — Udesio me jedan pijani rudar. Nađi čistu krpu i zavij ranu. Ako me netko traži, nemoj otvoriti vrata.

Lola ga poslušala, ali ni načas nije povjerovala da je istina to što je rekao.

Pošto mu je previla ranu, Durham je otišao u svoju sobu. Ubrzo se začulo kucanje na vrata. Durham se pojavio prije Lole. Kosa mu je bila zaležana kao da je spavao.

— Što je sada, šerife? — upita. — Nadam se da imate važan razlog da me budite u ovo doba noći?

— Ovaj... samo nekoliko pitanja, gospodine Durham — promuća šerif.

Durham ga pusti da uđe. Onda ugleda Hardinga.

— A ovaj? Što on hoće? Van! — plane.

— Strpite se — upozori ga Harding. — Vani najmanje dvadesetak

ljudi znatiželjno očekuje rezultat ovog posjeta. Posumnjat će da nešto nije u redu ako me ne pustite.

— Proklet bio!

— Zna li da je izgorjela Feeneyjeva kuća? — s mukom upita Banks.

— Ma što govorite! Kako to odjednom?

— Netko je podmetnuo dinamit. Zar niste čuli eksploziju?

— Spavao sam. Nije mi bilo dobro. Neka Lola posvjedoči — doda. Banks pogleda Lolu.

— Šerife — reče Lola, dotaknuvši rukom obraz — ja to doista ne znam. — Spavala sam. Probudila me eksplozija.

Kad bi pogledi mogli ubijati, Lola bi u hipu bila mrtva.

U tom trenutku netko pokuca na vrata.

— Ja sam, doktor Mapes. Vidio sam pred kućom mnogo ljudi, pa sam pomislio da se ovdje nešto događa. Možda sam vam potreban. Gdje je gospoda Durham? — upita kad uđe.

— Spava — odgovori Durham, pa se obrati šerifu. — Nekoliko pitanja, ha?

— Harding mi je rekao da je ranio čovjeka koji je podmetnuo požar — objasni Banks.

— Opet Harding! Pa tko je on? Koga on predstavlja? Ubio je mog najboljeg čovjeka, a dvojicu smjestio u zatvor. Sada pak mene optužuje da sam ja podmetnuo požar? Je li to svrha vašeg posjeta?

— Nikoga ne optužujem dok se ne uvjerim — odgovori Harding. — A to možemo brzo ustanoviti. Tu je doktor Mapes i on će vas pregledati.

Na vratima se iznenada pojavi gospoda Durham.

— Što se ovdje događa? — tiho upita.

– Ništa važno što bi ti trebala čuti. Kako to da ne spavaš?

– Večeras nisam popila čaj – odgovori gospoda Durham, pa se okrene Mapesu. – Ona – pokaže prema Loli – misli da sam popila.

– Gospodo, o čemu to govorite? – upita doktor Mapes.

– Oh, znam što se ovdje događalo. Lola je nešto stavljala u moj čaj. U posljednje je vrijeme pojačala dozu. Nisam se budila jer sam sretnija kad spavam, ali sam se naposljetku uplašila da me ne ubije.

– Je li to istina? – plane Durham, okrenuvši se prema Loli.

– Ne pravi se lud! Ne pokušavaj svaliti krivicu na mene. Ne studim se što sam radila ono što si ti izmislio.

– Ti, prijava, bijedna kučko!

Durham potrči prema Loli. U sljedećoj sekundi ona izvuče revolver i pritisne obarač. Prije nego se itko snašao, Durham je u lokvi krvi ležao na podu.

– Hapsim vas – poviče Banks izbezumljeno. – A za ovo ćete platiti životom.

– Ne bih bila sigurna da sam na vašem mjestu, šerife. Zar ne shvaćate da je ovo bilo u samoobrani? Osim toga, sud će uvijek biti na mojoj strani – nasmiješi se.

XXI

Te noći Billyja su prevezli u pension gospode Cook. Život mu više nije bio u opasnosti. Mladić je čeznuo za uzbudjenjima, no ovaj put bilo ih je previše. Dugo je potrajalo dok se oporavio od šoka.

Harding i Frisco su već bili u svojoj sobi kad je netko zalupao na vrata. Kad ih je gospoda Cook otvorila, pred njom je stajao Banks.

– Je li Harding tu?

– Jest, šerife. Izvolite unutra...

– Ne. Radije bih s njim vani porazgovarao.

Harding je čuo njihov razgovor, pa brzo side.

– Dobbs i Faraday su pobjegli iz zatvora. Nikad dosad se takvo što nije dogodilo. Jednostavno su savili jednu prečku i provukli se.

– Znači da znaju da je Durham mrtav?

– Svi u gradu to znaju. Jasno vam je da će za to vas optužiti. Htio sam da znate.

– Hvala vam.

Frisco, koji je također sišao, slušao je o čemu razgovaraju, ali ništa nije rekao.

– Mislim da do sutra ne možemo ništa učiniti – nastavi Harding. – Po danu ćemo im lakše ući u trag. Uostalom, današnji je dan bio vraški dug.

Tek kad im je šerif poželio laku noć i otišao, Harding reče prijatelju:

– Vratit ćemo se u sobu i što je moguće tiše išuljati kroz prozor. Dobbsa i Faradaya moramo noćas pronaći.

– Što misliš, gdje su?

– U onom stanu na kraju grada.

– Znaš li uopće gdje je to?

– Bio sam jednom tamo i mislim da ću pogoditi.

Kad su se približili kući, obojica pritaje dah. Činilo se kao da je sve pusto. Cijela je ulica bila u tami. Harding se prvi prišuljao zidu. Pipajući približi se prozoru i pokuša ga otvoriti. Nije se čuo nikakav šum. Prozor je bio nisko i gotovo je s ulice zakoračio unutra. Bilo mu je sumnjivo, ali kao stari kockar znao je da jednim nepromišljenim i brzopletim pokretom može prokockati život. Kad se uvjerio da u

sobi nema nikoga, sagne se i upali šibicu. Već je prvim pogledom sve otkrio. Na stolu je bila sačmarica, okrenuta prema vratima. Nije vidio da je povezana s kvakom, ali to je bilo nedvojbeno. Pažljivo je povukao stol, tako da je sada cijev bila okrenuta u drugom smjeru. Onda se oprezno išuljao na ulicu i dao znak Frisco neka krene za njim.

– Ući ćemo unutra. Čut ćeš vrašku eksploziju. Zajedno sa mnom, bacit ćeš se na pod, pa ćemo pričekati.

Nekoliko je trenutaka oko njih vladala grobna tišina, a onda, na Hardingov znak, obojica utrče u sobu.

Nekoliko trenutaka nakon paklene eksplozije sve je ponovno bilo tiho, a onda Faraday zaurla!

– Imamo ih! Gotovi su!

– Polako – začuje se i Dobbsov glas. – Želim se uvjeriti da su obojica mrtva.

Začu se škripanje Dobbsovih čizama. Zatim paljenje svjetiljke.

Harding pričekao, a onda reče:

– Ne mičite se! Obojica ste pokriveni!

Dobbs ne izdrži. Pojuri prema revolveru, ali ga Harding zaustavi. Još jednom odjekne pucnjava. U tom se trenutku začuje šerifov glas.

– Što se ovdje događa? – reče Harding umjesto njega. – Imate li nekih pitanja? – doda.

– Nemam – odgovori Banks.

– Dobro, onda Frisco i ja idemo spavati. Dan je uistinu bio dug. Laku noć, šerife!

* * *

Sljedećeg jutra Frisco je prvi ustao.

– Čudno, mislio sam da ćeš cijeli dan spavati – reče kad je vidio da je i Harding budan.

– Koliko je sati?

– Znaš da nemam sat. No, reci, što ćemo sada kad nam je sve nestalo u plamenu!

– O tome još nisam razmišljao. Sreća što smo živi. A živi su Billy i Molly.

– Kad već o njima govorimo mislim da su u velikoj ljubavi. Trebao si sinoć vidjeti Mollyno lice kad su iznosili Billyja!

– Lijep su par – prizna Harding. – Billy je dobar momak, a ja... oh, da sam barem petnaest godina mlađi.

– Prestani pričati o sebi. Zar ti nije dovoljno što imaš mene na leđima? Što bi sa ženom?

– Možda imaš pravo – Harding se nasmiješi. – A sada, hajd'mo za jutarkovati. Poslije toga, moram do gospode Durham. Poručila je po Mapesu da želi sa mnom razgovarati.

Hardingu je vrata otvorila osobno gospoda Durham. Izgledala je mnogo bolje nego što je očekivao.

– Razgovarat ćemo u radnoj sobi – rekla je. – Tamo se bolje osjećam. – Ponudivši mu da sjedne, doda: – Vjerojatno se čudite zašto sam vas zvala.

– Moram priznati da sam pomalo znatiželjan. Mislio sam da me nakon onog nećete htjeti više vidjeti...

– Naprotiv, gospodine Harding. Mnogo sam čula o vama i mislim da ste jedna od rijetkih osoba koje mi mogu pomoći. Što sada namjeravate? Ostat ćete u Leadvilleu?

– Neću, gospodo. Moj ortak i ja pokušat ćemo ono malo što nam je ostalo i uskoro otputovati.

– Ako prihvatite moj prijedlog, brzo ćete se oporaviti od nesreće koja vas je snašla. Ja sam jedini

vlasnik Rocky Mountaina. Ironično, ali istinito. Moj muž nije nikada imao vremena načiniti oporuku.

— Čestitam — iskreno će Harding. — Naslijedili ste dobar posao.

— To mi svi kažu. Međutim, ja ga ne mogu voditi. Voljela bih da to preuzmete vi i vaš ortak.

Harding nije mogao prikriti iznenađenje.

— Pa, vi me gotovo i ne poznajete, gospodo Durham. Zar ne mislite da time silno riskirate?

— Nisam ja tako glupa kao što je moj muž o meni govorio. Znam što činim. Usput sam vam htjela reći da ću vam podmiriti gubitak koji ste pretrpjeli zbog požara. No, što kažete?

— Prihvatit ću vaš prijedlog — reče Harding nakon razmišljanja — pod uvjetom da zaposlite Molly Root, Spuda Gagana i Billyja Gregga.

— Vrlo rado.

— I još nešto. Kad se posao uhoda, Frisco i ja možemo otići?

— Pristajem, ali uz uvjet da posao ostane u dobrim rukama.

— Ne brinite, ostat će — ohrabri je Harding. — Molly Root zna posao bolje od mene, a Billy Gregg će uvijek biti za posao koji žena ne može sama obavljati. Vjerujte mi, nikada nećete požaliti.

— Ako su to vaši uvjeti, gospodine Harding, prihvaćam ih. Trebali nam to napismeno?

— Ne — kratko će Harding. — Dovoljno je da jedno drugom stisnemo ruku.

* * *

Na mjestu gdje se još prethodnog dana nalazilo Feeneyjevo imanje, stajali su Molly, Frisco i Billy. Nitko od njih nije bio raspoložen za razgovor.

— Ovo niste mogli sanjati — dovikne im Harding dok je koraćao prema njima. — Gospoda Durham nas je sve unajmila da radimo za Rocky Mountain.

— Što? — tiho će Frisco.

— Čuo si što sam ti rekao. Pod uvjetom da vi prihvatite — okrene se prema Molly Root.

Djevojka izmijeni značajan pogled s Billyjem.

— Prihvaćamo, razumije se.

— Odlično. Za kratko vrijeme možemo mnogo toga uraditi. A ti si, Frisco, oduvijek baš u Leadvilleu htio dočekati Novu godinu. Jesi li sretan, ortake?

— Ah, ti...! Zašto o tome pričaš sada, kad mi je već toplije?

KRAJ

U PRIPREMI:

L. L. Foreman:
OSVETNICI

Erotski roman-
posebno izdanje
edicije

ZIVOT

cijena 40 d broj 11

Samantha
Hughes:

**Kad se
ljubav budi**

... i kod vašeg prodavača
morima!